Raftul Denisei

„O explorare pasionantă a tinereții în Japonia." — *Kirkus Reviews*

AUTORUL BESTSELLERULUI *BROCART DE TOAMNĂ*

Teru Miyamoto

VIS DE PRIMĂVARĂ

„*Strălucit* este singurul cuvânt care poate descrie acest roman." — Banana Yoshimoto

ebook HUMANITAS FICTION

Teru Miyamoto

VIS DE PRIMĂVARĂ

Traducere din japoneză și note de
ANGELA HONDRU

Colecţie coordonată de DENISA COMĂNESCU

TERU MIYAMOTO
HARU NO YUME
Copyright © 1984 by Teru Miyamoto
All rights reserved.

Acest e-book este protejat de legea drepturilor de autor. Reproducerea sa integrală sau parţială, multiplicarea sa prin orice mijloace şi sub orice formă, punerea sa la dispoziţie publică pe internet sau în reţele de calculatoare, stocarea sa temporară sau permanentă pe diverse dispozitive sau în sisteme care permit recuperarea informaţiei, gratuit sau în scop comercial, precum şi alte fapte similare, fără permisiunea scrisă a editurii reprezintă o încălcare a legislaţiei privind protecţia dreptului de autor şi se pedepsesc conform legilor în vigoare.

© HUMANITAS FICTION, 2022, pentru prezenta versiune în limba română (ediţia digitală)

ISBN: 978-606-097-038-5 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

1

Petalele de cireş păreau să scalde aleea în amurg, deşi la capătul pasajului comercial nu se zărea nici un cireş. Tetsuyuki Iryō avea senzaţia că cineva, pus pe glume proaste şi luându-l pe el drept ţintă, aruncă cu mizeriuţe. Şi-a rotit privirile deasupra capului cu oarecare teamă.

Singurul drum care ieşea din pasaj ducea la o trecere de cale ferată, dincolo de care tot cotea până la un râuleţ al cărui curs îl urma apoi. Mai încolo, apa o lua la dreapta, iar drumul mergea înainte spre Muntele Ikoma. Tetsuyuki a trecut pe lângă un magazin cu *sake*; terenul viran înţesat de buruieni îi lăsa impresia că nu se mai sfârşeşte. Firma unei ceainării care arăta de parcă se închisese cu luni în urmă se bălăngănea zgomotos în bătaia vântului neobişnuit de rece, ca şi când s-ar fi întors iarna. După o prăvălie cu mărunţişuri şi o frizerie, a luat-o la dreapta. A mai făcut douăzeci de minute până la garsoniera închiriată într-un colţ al noului cartier ticsit de locuinţe ieftine. Ajunsese aici, la periferia orăşelului Daitō din partea de răsărit a metropolei Ōsaka, venind cu puţin timp în urmă din cartierul Fukushima din

Ōsaka. La mutat, îl ajutase un prieten care i-a încărcat lucrurile în propria camionetă. Proprietăreasa îi dăduse cheile la achitarea banilor de garanţie şi plata chiriei în avans. Bagajul era sărăcăcios: o măsuţă de lucru cam uzată, un televizor mic, un frigider, scrinul demodat din lemn de paulownia care făcuse parte din trusoul mamei, un set de aşternut cu saltea cu tot; apoi, strictul necesar de vase de bucătărie, printre care o tigaie şi o oală. În cincisprezece minute au terminat de descărcat tot bagajul, pe care l-au dus la etaj. Prietenul lui se grăbea să se întoarcă la lucru, aşa că Tetsuyuki s-a apucat să facă ordine singur. Abia atunci şi-a dat seama că nu exista nici măcar un singur bec în cameră. S-a dus la proprietăreasă ca să se plângă.

— Scuze. Le-o fi luat fostul chiriaş când a plecat.

Femeia, la vreo patruzeci şi ceva de ani, care deţinea un coafor micuţ în zona aceea sărăcăcioasă, şi-a văzut mai departe de clientă şi l-a lăsat pe Tetsuyuki în plata Domnului, de parcă i-ar fi spus: „Da' du-te şi cumpără-ţi becuri!“ El a bombănit în sinea lui că ar fi fost de datoria ei să-i asigure becurile, dar, citindu-i zgârcenia pe chip, a pornit fără tragere de inimă spre gară. A cumpărat pentru cămăruţa lui de şase *tatami*[1] două becuri de 60W şi o lampă fluorescentă.

1. O rogojină *tatami* măsoară 1,80 × 0,90 m.

Soarele asfinţise aproape de tot şi o lumină albăstruie acaparase cămăruţa în amurg. Tetsuyuki a scotocit prin cutia de carton cu haine şi a scos şapca de tenis primită de la Yōko de ziua lui, dorindu-şi înainte de toate să-i găsească ei locul potrivit. A înşurubat un bec şi a apăsat întrerupătorul, dar lumina nu s-a aprins. A băgat în priză lampa fluorescentă, dar nici aceasta nu funcţiona. A ieşit din cameră şi, când s-a uitat la panoul electric de pe perete, a văzut atârnând de el un cartonaş de atenţionare de la firma de electricitate. A luat-o iar spre coaforul proprietăresei.

— Nu am lumină.

Femeia i-a zis, aruncându-i o privire scurtă:

— Ah, am uitat să contactez firma de electricitate! Pesemne că au deconectat ei de la panou.

— Asta înseamnă că trebuie să stau pe întuneric în seara asta? a întrebat el pe un ton aparent calm, deşi era furios la culme.

— Îţi aduc nişte lumânări mai târziu şi te rog frumos să suporţi situaţia aşa cum e… doar o noapte.

Tetsuyuki s-a întors în camera lui şi s-a aşezat pe *tatami*. Şi-a dat iute seama că nu ar fi fost cazul să se aştepte la altceva pentru chiria de 7 500 de yeni. Proprietăreasa nu i-ar fi lăsat-o sub 10 000 în ruptul capului dacă nu s-ar fi milogit el, spunându-i că e student şi e sărac. Până la urmă,

ea s-a înduplecat. Încăperea mirosea a mucegai, ceea ce însemna că *tatami* nu fuseseră înlocuite în cei peste zece ani de când a fost înălţată clădirea.

Şi-a rotit privirile prin cameră şi a zărit într-un capăt propria toaletă. S-a bucurat că măcar nu avea toaletă comună. Şi-a aşezat măsuţa de scris într-un colţ şi a pus scrinul lângă ea. Şi-a băgat aşternutul în dulapul din perete, cam neîncăpător de altfel. Apoi a dus bruma de vase la bucătărie şi a scos cutia cu unelte: cleşte, cuie, ciocan. Ar fi vrut să găsească un cui scurt, dar, la cât era de întuneric în cameră, nu a găsit unul mai mic de 5 centimetri. A tras uşor scrinul şi a lăsat un spaţiu mic între el şi măsuţă. Apoi, a apreciat pe bâjbâite locul potrivit şi a înfipt cu putere cuiul în stâlpul gros de vreo 12 centimetri, aflat fix la îmbinarea dintre pereţi. Încăperea a trepidat la loviturile răsunătoare ale ciocanului. Tetsuyuki şi-a agăţat şapca de tenis în cui, după care a fumat o ţigară pe întuneric. Imediat după aceea a apărut şi proprietăreasa.

— Te rog să nu baţi cuie în pereţi. Am dat drumul la gaz, dar să nu foloseşti decât sobă cu gaz propan.

I-a întins cinci lumânări subţiri şi a plecat fără să mai scoată o vorbă.

Sobiţa de bucătărie a lui Tetsuyuki nu mergea cu propan. Asta însemna că trebuia să-şi cumpere şi sobă nouă? A aprins o lumânare, şi-a golit buzunarele de bani şi i-a numărat. Cumpărând becurile şi mâncând la restaurantul chinezesc din faţa gării, rămăsese cu 47 000 de yeni. A stins

lumânarea şi a plecat în căutarea unui telefon public, însă nu a găsit imediat. Se aştepta să dea peste unul la intrarea în magazinul universal, dar acesta se închisese, deşi nu era încă nici ora şapte seara. A aflat de la o femeie de pe stradă cam unde ar exista aşa ceva. A mai mers la pas întins vreo cincisprezece minute până a găsit o cabină telefonică. Nu a întâlnit pe nimeni pe drum şi nu a văzut nici măcar o lumină de stradă aprinsă.

„Locul acesta ţine oare de Ōsaka?“ a bombănit el ridicând din umeri nedumerit şi vârându-şi mâinile în buzunare.

— Mă aflu într-un oraş-stafie, i-a zis lui Yōko în clipa când i-a răspuns la telefon.

— Vii la facultate mâine? l-a întrebat ea pe un ton îngrijorat.

— Mâine stau acasă şi dorm. Vreau şi eu să-mi trag sufletul înainte să încep slujba poimâine.

Apoi i-a explicat cum să ajungă la el. Yōko a tăcut câteva clipe, după care a zis abia auzit:

— Mâine vin la tine.

— Bine.

— Vrei să-ţi cumpăr ceva?

— Am nevoie de o sobiţă de bucătărie care să funcţioneze cu propan. Una mică şi ieftină.

După ce a terminat de vorbit cu Yōko, a sunat la restaurantul din cartierul Kita Shinchi, unde lucra mama lui. Ora nu era tocmai potrivită şi se temea că nu o vor chema la telefon, fiind prea ocupată, dar ospătăriţa cea tânără care a răspuns a fost tare binevoitoare şi a strigat-o să vină de la bucătărie. Tetsuyuki a avut senzaţia că mama îi

aştepta telefonul, pentru că imediat l-a întrebat dacă a mâncat de cină şi dacă avea nevoie de ceva. N-a uitat să-l îndemne să nu lipsească de la vreun curs, chiar dacă îi era greu. La sfârşit i-a spus:

— Să mă suni în fiecare zi. O să mă proptesc în faţa telefonului la douăsprezece.

— N-am să pot să te sun mereu fix la douăsprezece.

— Nu-i neapărată nevoie să fie fix, dar sună-mă oricum în jurul prânzului. Bine?

— Da.

Înapoi spre casă, înfrigurat şi pe întuneric, s-a gândit serios că va trebui să termine facultatea cât mai curând posibil. Nu putuse absolvi anul acesta pentru că picase la patru materii, dar nu-şi mai permitea să tot rămână repetent. Trebuia să-şi găsească de lucru în vara aceea şi să termine facultatea anul următor. Iar după ce se va angaja, va trebui, conform înţelegerii, să plătească Trezoreriei Băncii Comerciale Naniwa 15 000 de yeni lunar, timp de trei ani.

Cu puţin înainte să moară, tatăl lui mai obţinuse cinci împrumuturi, numai că trei dintre parteneri le-au anulat când au înţeles în ce sărăcie se zbat rudele decedatului. Au fost şi parteneri de afaceri care şi-au amintit cât de mult făcuse pentru ei domnul Iryō înainte de a muri, dar şi unii care au renunţat la ce li se datora după ce i-au bombardat cu vorbe tăioase pe Tetsuyuki şi pe mama lui, făcându-i să-şi plece capetele de ruşine. Numai ultimii doi creditori nu se lăsau

deloc impresionaţi. Unul din ei a ajuns la Trezoreria Naniwa, iar celălalt la un executor. Funcţionarul de la Trezorerie, un bătrânel trecut de şaizeci de ani, blând şi înţelegător, a întrebat:

— De ce nu plăteşti în rate lunare? Nu-i o sumă aşa mare…

Suma de 440 000 de yeni n-o fi fost ea mare pentru alţii, dar nu şi pentru Tetsuyuki şi mama lui, care erau la mare strâmtoare. Tetsuyuki s-a dus la Trezoreria Naniwa fără să-i spună mamei şi l-a rugat pe domnul în vârstă să-i permită să înceapă să plătească peste câţiva ani, explicându-i că e încă student şi că se va angaja abia anul viitor. Au căzut de acord asupra condiţiilor, fiind scutit şi de dobândă în perioada aceasta. Tetsuyuki şi-a pus ştampila[2] cu numele pe convenţia de plată.

2. În loc de semnătură, pentru actele oficiale un japonez îşi foloseşte sigiliul personal pe care este înscris numele.

Problema rămânea cu cealaltă datorie, cea de 323 000 de yeni, care ajunsese la executor şi care se cerea plătită în şase luni. Deţinătorii sumei nici nu voiau să audă de negocieri. Timp de trei luni a tot venit câte cineva, în toiul nopţii, la casa unde locuiau Tetsuyuki şi mama lui, uneori cu vorbe ameninţătoare ce durau ore-n şir sau până în zori, alteori rugându-i frumos să-şi plătească datoria. În cele din urmă, mama lui a cedat nervos. Tremura când se apropia seara şi se închidea în

dulap, de unde nu mai ieşea decât dimineaţa. Tetsuyuki se ascundea şi el pe la prieteni peste noapte.

Cu vreo săptămână în urmă, individul care venise întotdeauna singur de data asta şi-a făcut apariţia însoţit de trei bandiţi. Au dat cu picioarele în uşă până au doborât-o la pământ şi au năvălit în casă; au târât-o afară din dulap pe mama lui Tetsuyuki, care tremura toată, şi au ameninţat-o că îi va lăsa fiul fără o mână dacă nu scoate banii. În dimineaţa următoare, Tetsuyuki şi mama şi-au strâns catrafusele, i-au explicat proprietarului cum stau lucrurile şi s-au refugiat pentru scurtă vreme la o mătuşă din Amagasaki. Văduva trăia modest într-o căsuţă închiriată. Ca să se descurce, pe lângă alocaţia ce i se cuvenea din pensia decedatului, mai câştiga un pic muncind cu ora la un atelier de piese auto din apropiere. Acum era îngrijorată din pricina ticăloşilor aflaţi pe urmele lui Tetsuyuki şi ale mamei sale, aşteptându-se în orice clipă să îi găsească şi, astfel, să se trezească cu ei în casă.

Au întors problema pe toate părţile, şi urmăriţii au hotărât să se mute imediat separat, ca să scape mai uşor. Prin intermediul unei cunoştinţe, mama şi-a găsit de lucru la restaurantul Yūki din cartierul Kita Shinchi, care îi oferea şi casă, şi masă. Pe Tetsuyuki l-a ajutat un coleg mai mic de facultate să-şi închirieze o garsonieră în orăşelul Daitō. Socotind că nemernicii îl vor pândi la poarta facultăţii, Tetsuyuki nu s-a dus la nici un curs din noul

semestru care începuse cu cinci zile în urmă. „Ce cred ei… că vor pune mâna pe bani dacă mă prind la facultate?“ Era hotărât să facă tot posibilul să-i evite.

Când a ajuns acasă, a luat un chibrit şi a aprins o lumânare. Şi-a pironit privirile pe şapca de tenis atârnată de cuiul de pe stâlp. Fusese şi el membru al clubului de tenis, dar, dându-şi seama că nu va mai avea timp şi pentru tenis, l-a abandonat puţin înainte de moartea tatălui său. Când le-a spus vestea colegilor de club, ei l-au încurajat să mai vină pe teren, ori de câte ori putea, pentru că nu i se retrăgea dreptul de membru.

S-a întins pe *tatami* şi, la lumina pâlpâitoare a lumânării, a rămas cu privirea aţintită la şapca franţuzească – cadou de la Yōko. Încăperea lui mică nu era încălzită, aşa că Tetsuyuki a scos aşternutul din dulap şi s-a vârât la căldurică. A auzit pe cineva tuşind în camera de alături, şi apoi un telefon sunând. „A, deci vecinul sau vecina are telefon!“ Se gândea să cumpere nişte prăjituri sau *sake* şi să salute a doua zi, să-i ceară numărul de telefon şi permisiunea să fie sunat acolo. Nu avea de gând să deranjeze mai mult de o dată sau de două ori pe săptămână, iar telefoanele să fie doar de la mamă şi de la Yōko. Nădăjduia ca persoana respectivă să fie înţelegătoare. A suflat în lumânare şi s-a concentrat pe vizita pe care avea să i-o facă Yōko a doua zi. Vor fi în sfârşit singuri, după atâta amar de vreme!

Tetsuyuki şi-a amintit de ziua în care o văzuse prima oară în curtea universităţii. Asta se

întâmpla cu trei ani în urmă. Ea tocmai intrase la facultate, iar el era în anul II. Fiind cald afară, Yōko purta o bluză albă şi o fustă bleu din crep, foarte drăguţă. Fata nu i se părea de o frumuseţe răpitoare, dar avea obrajii bucălaţi şi trăsături calde pe care nu le zărise la alte fete. În plus, îl fermecau pur şi simplu o puritate greu de închipuit, dar şi o voioşie parcă tăinuită.

— Ce fată drăgălaşă! i-a zis Tetsuyuki unui coleg de club de alături.

— Mişcă-te repede! Yamashita de la clubul de rugby a pus deja ochii pe ea şi mai sunt vreo trei la clubul de karate care îi dau târcoale.

— O fată ca asta nu-i de lepădat…

— Haide, fă-i curte! Ia să văd cât de grozav eşti!

Tetsuyuki a împins la o parte bolul cu tăieţei *ramen*, s-a ridicat şi s-a dus ţintă spre Yōko, care tocmai intrase în cantină. Când a bătut-o pe umăr, fata i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Nu vrei să te înscrii la clubul de tenis? a întrebat-o el.

Yōko s-a îmbujorat toată şi l-a refuzat.

— Nu mă prea interesează tenisul.

— A fost doar un pretext. De fapt, voiam să ştiu dacă vrei să-mi împrumuţi şi mie caietul de franceză. Sunt în anul II, dar am picat examenul de franceză anul trecut şi trebuie să-l dau iarăşi. Dacă nu-l iau nici de data asta, am încurcat-o… şi nu m-am prezentat la nici o oră. Pot să copiez notiţele tale de-acum încolo?

„Stupidă modalitate de abordare“, şi-a zis el de îndată ce a rostit cuvintele.

Yōko i-a împrumutat caietul cu plăcere.

Două săptămâni mai târziu s-au întâlnit la o cofetărie din Umeda, şi apoi s-au dus să vadă un film. După alte câteva zile Yōko l-a invitat la ea acasă. În seara aceea, după cină, l-a condus până la gară, şi când a sărutat-o, i-a pipăit sânii prin bluza subţire.

Tetsuyuki presimţea că, de data asta, îşi vor petrece timpul în aşternut. Nu se mai culcase cu nici o femeie până atunci, iar Yōko nu îl lăsase decât să-i atingă sânii. Şi-o închipuia venind cu mâncare, cu prăjituri şi cu sobiţa după ea. Aleea cea fără de sfârşit a cartierului necunoscut părea foarte neprietenoasă, aşa că s-a hotărât să aibă grijă să nu o rănească în vreun fel. Fata nu avea pic de vulgaritate în ea şi i se părea fără de prihană. Îşi dorea să-i vadă trupul dezbrăcat, iar felul în care îi spusese că va veni la el lăsa să se înţeleagă ceva. A îmbrăţişat-o pe Yōko în gând şi a adormit.

Când s-a trezit, Tetsuyuki a descuiat uşa şi s-a băgat iar în aşternut. Când a deschis ochii, Yōko şedea lângă saltea şi îl privea fix. Cât de mult tânjise să o aibă alături de el! „Şi nu m-a trezit, pur şi simplu s-a uitat la mine cum dorm.“ Gândul acesta i-a dat o stare de bine greu de descris şi l-a cuprins fericirea. Se sorbeau pur şi simplu din ochi. Tetsuyuki a scos mâna de sub plapumă şi i-a mângâiat obrajii, smulgându-i un zâmbet.

— Iată că am venit, a murmurat Yōko pe un ton alintat.

— Când ai ajuns?

— În urmă cu vreo douăzeci de minute.

— Trebuia să mă trezeşti!

— De ce? Aşa am avut timp să mă gândesc cât de mult îmi placi, chiar dacă nu eşti prea arătos şi porţi pantofi murdari… şi nu-mi faci niciodată cadouri.

— Dar sunt băiat frumos!

— Depinde cum te priveşte lumea. Ai o faţă cam ciudată.

Yōko avea tenul deschis şi câţiva pistrui sub ochi.

— Cum adică „ciudată“?

— E atât de ciudată, că nici nu am cuvinte să ţi-o descriu.

— Adică dezgustătoare?

Yōko chicoti şi-i apăsă mâna pe obrazul ei rece.

— Îmi place faţa ta.

S-a aplecat să-l sărute.

— Am ieşit din casă la ora opt şi am făcut două ore până aici, i-a zis Yōko, muşcându-i uşor buza.

Apoi a adăugat pe un ton de reproş:

— E frig şi n-ai nici măcar un calorifer.

Tetsuyuki a tras-o lângă el, i-a mângâiat îndelung obrajii şi i-a masat cu nădejde umerii şi spatele. A ieşit din aşternut ca să se spele iute pe faţă şi pe dinţi. Când s-a întors, a rămas cu gura căscată văzând-o pe Yōko aproape dezbrăcată,

moţ în vârful aşternutului, întoarsă cu spatele la el. Ascunzându-şi sânii cu mâinile, şi-a întors capul şi l-a privit. Se vedea limpede că moare de ruşine, deşi făcea eforturi uriaşe ca să zâmbească. Dintre toate expresiile de pe chipul ei, lui Tetsuyuki îi plăcea cel mai mult zâmbetul angelic care emana inocenţă şi totodată farmec.

Când el s-a aşezat, ea s-a întins şoptindu-i că-i e frig şi l-a rugat s-o acopere. Tetsuyuki o privea tăcut. Deşi se dezbrăcase de bunăvoie, se simţea copleşită de ruşine. Venindu-şi în fire, Tetsuyuki şi-a scos pijamaua şi chiloţii şi a rămas gol. Soarele strălucitor al dimineţii se strecura prin geamul fără perdele. Yōko i-a sugerat să acopere geamul. În loc de perdea, a scos cearşaful de pe saltea şi l-a fixat în geam cu piuneze. Cămăruţa sărăcăcioasă s-a mai întunecat. Apoi a privit-o pe Yōko aşa cum stătea, cuprinsă parcă de teamă, în aşternutul mirosind a bărbat. A încuiat uşa. Zâmbetul ei părea totuşi mai larg decât de obicei.

Fiind prima oară pentru amândoi, erau cam stângaci şi nu prea ştiau ce au de făcut. Tetsuyuki şi-a dat seama că lui Yōko îi este cald şi într-o clipă s-au trezit dezveliţi, cu plapuma la picioare.

— Te rog să te liniştești, i-a spus Tetsuyuki.

Yōko se simţea totuşi încordată. S-a lipit strâns de el şi a început să plângă. Cearşaful care servise drept perdea a căzut, şi lumina soarelui de primăvară a inundat încăperea. Stăteau amândoi nemişcaţi de parcă trupurile le erau legate strâns unul de altul. În cameră nu exista nici o sursă de căldură, dar stropi de sudoare şiroiau pe spinarea

lui Tetsuyuki, iar pielea fetei se înroşise şi ardea. La lumina primăverii s-a liniştit în sfârşit şi s-a lăsat moale în braţele lui. Oare de ce pe întuneric nu reuşise nicicum să se relaxeze? Tetsuyuki trăia şi el intens clipe de mare fericire, cu iluzia că o îmbrăţişa pe un câmp presărat cu flori pe care se aflau doar ei doi.

Au rămas îmbrăţişaţi în aşternut aproape trei ore.

— Mama a zis că te place.

— Dar tatăl tău?

— El nu se arată prea încântat.

— Te lasă oare să te măriţi cu mine?

— Ştiu eu…

Tetsuyuki a dezvelit-o iarăşi. Îi sorbea din ochi trupul luminat de soarele primăverii. Ea s-a lipit şi mai strâns de el. Apoi a început iar să plângă.

— Ai de gând să plângi de fiecare dată?

— Nu mă pot abţine.

Tetsuyuki nu se simţise niciodată mai prins în mrejele cuiva. Yōko a dat uşor la o parte mâna care o pipăia insistent. A zărit şapca de tenis atârnată de stâlp şi l-a întrebat:

— Ce-ai făcut cu rachetele de tenis?

— Le-am vândut unor prieteni. Pe toate trei…

— Aşadar ai renunţat la tenis?

— De mâine muncesc ca băiat de serviciu la un hotel. Mama lucrează şi ea… numai de tenis n-aş avea timp.

— Ai grijă de şapcă!

— Fireşte. La vară am s-o port în fiecare zi.

Yōko l-a rugat pe Tetsuyuki să se întoarcă cu spatele, ca să se îmbrace. Apoi a pregătit ceva de mâncare din carnea şi supa la conservă pe care le cumpărase. Când el a încercat să-i plătească sobiţa, ea a zâmbit.

— Mama a cumpărat-o. A spus că e dar de casă nouă.

— De fapt, nu e vorba de mutare, ci de eschivare de la plata datoriilor, pe furiş, noaptea… ba nu, dimineaţa.

După ce-au terminat de mâncat, au luat-o pe strada cea lungă ce ducea la gară. S-au urcat în trenul de pe linia Katamachi până la Kyōbashi, iar de acolo pe linia Kanjō până la Ōsaka. Au intrat imediat într-o cafenea dintr-un hotel de lângă gară. Yōko îşi bea cafeaua tăcută şi-l mai privea din când în când cu coada ochiului. Tetsuyuki i-a mărturisit cumva în treacăt că anul viitor, după ce va absolvi facultatea şi se va angaja, va trebui să plătească datoriile tatălui în rate lunare, timp de trei ani.

— Nu mă pot căsători până nu termin de plătit datoriile.

Yōko a deschis gura să zică ceva, dar s-a răzgândit.

— Ce voiai să spui?

Apăsându-şi obrajii bucălaţi cu palmele şi cu privirile în pământ, Yōko a murmurat:

— Eu aş vrea să mă mărit cu tine acum, pe loc.

Yōko părea abătută, cu toate că ea îl lăsase în ziua aceea să o pătrundă pentru prima oară, dar strălucea toată, şi ochii uşor înlăcrimaţi îi sclipeau fermecător.

Era unica fiică a unui şef de serviciu dintr-o companie importantă. La prima vedere, lăsa impresia că e blândă şi ascultătoare, gata să facă tot ce i se cere, dar, de fapt, avea o încăpăţânare cu totul ieşită din comun. Odată ce spunea ceva, nu mai dădea îndărăt nici în ruptul capului. Când erau împreună se mai hârâiau pe fleacuri, dar, după ce văzuse cu cine are de-a face, Tetsuyuki şi-a dat seama cât de preţios era pentru el acel „miez tare“ ce se armoniza perfect cu flexibilitatea şi blândeţea. Avea o anume senzaţie de siguranţă în prezenţa ei.

— Şi eu o să-mi caut de lucru după ce termin facultatea. O să muncim amândoi, nu?

Au ieşit din cafenea şi au luat scara rulantă până la turnichetul de pe linia Hankyū. Trenul personal spre Sannomiya era pe punctul de plecare. Yōko ar fi vrut să-l ia pe următorul, dar, la îndemnul lui Tetsuyuki, a urcat scările iute, fluturându-şi neîncetat mâna.

Tetsuyuki s-a uitat la ceas şi a văzut că se făcuse nouă seara. I-a ieşit complet din minte că-i promisese mamei un telefon la prânz. În ziua aceea, la prânz, ţinea în braţe trupul gol al lui Yōko, care s-a încălzit repede în aşternut şi lucea ca o pictură proaspătă în ulei.

Ar fi vrut s-o sune pe mama la restaurantul unde lucra, dar se temea că era oră de vârf şi o deranja. Nici în ruptul capului n-ar fi vrut să-i provoace necazuri.

A pornit pe jos până la gara Ōsaka şi a luat trenul de pe linia Kanjō până la Kyōbashi. A coborât treptele întunecoase spre peronul de pe linia Katamachi şi s-a uitat la mersul trenurilor. Trenul lui plecase de două minute şi avea de aşteptat treizeci de minute până la următorul. S-a aşezat pe bancă şi a aprins o ţigară, cu gândul la mama lui bolnăvicioasă. Peronul era pustiu. Prin spaţiile libere dintre panourile aflate de partea cealaltă a liniei ferate se zărea strada din faţa gării Kyōbashi, care fremăta de lume. Un felinar roşu pe care scria *Bar* se bălăbănea în voie. În faţa ochilor i s-a ivit imaginea lui Yōko urcând, fără tragere de inimă, scările spre peron. Întotdeauna după ce se despărţeau îl obsedau o vreme chipul şi gesturile ei, şi se simţea singur şi amărât.

S-a ridicat de pe bancă şi a urcat în fugă scările. A ieşit în stradă şi a pornit spre barul la a cărui intrare atârna felinarul roşu. Bărbaţi, care păreau muncitori, beau *sake* şi ronţăiau alune şi fâşii de calamar uscat. Undeva, mai departe, se auzeau cântece tradiţionale vechi, iar în aer plutea un miros ciudat venind dinspre rigolă.

— Un *sake* al casei, vă rog.

— Şi mai ce? l-a întrebat barmanul, care purta *hachimaki*[3].

3. Fâşie de pânză sau prosop de jur împrejurul frunţii.

— Numai *sake*.

Cu ochii pe ceas, a dat pe gât băutura călduţă. Simţea că, dacă o să bea aşa repede, o să i se facă greaţă când ajungea la tren, dar, dacă-l pierdea, mai avea de aşteptat alte patruzeci de minute până la următorul.

A golit ceşcuţa de *sake*, a plătit, şi-a mai cumpărat un bilet de tren pe peronul de pe linia Kanjō şi a coborât iar scările ca să ajungă la linia Katamachi. După vreo cinci minute a sosit şi trenul lui, care a oprit la Shigino, Hanaten, Tokuan, Kōnoike Shinden şi Suminodō, unde cobora el; trenul îşi continua drumul până la hotarul dintre Ōsaka şi Nara. Deşi se născuse şi crescuse în Ōsaka, habar nu avusese că dincolo de Kyōbashi mai existau gări cu nume atât de ciudate. S-a aşezat într-un colţ al vagonului gol, cu miros metalic, şi a aruncat o privire ziarului sportiv de la picioarele lui. Parcurgând titlurile articolelor, s-a lăsat pradă închipuirii că se îndrepta spre un ţinut îndepărtat şi străin. A făcut aproape jumătate de oră până la Suminodō.

Cele mai multe magazine aflate de-a lungul căii ferate îşi trăseseră deja obloanele. În ochi săreau ici-colo grupuri de gură-cască de la ţară care se uitau cu un aer distrat după cei grăbiţi să ajungă acasă. Tetsuyuki a mai făcut jumătate de oră de la gară până la garsonieră. *Sake*-ul înghiţit cu lăcomie începea să-şi facă efectul, iar vântul

rece şi umed nu-i era câtuşi de puţin pe plac. Începuse să plouă. Îşi simţea răsuflarea mirosind a alcool, şi o senzaţie de singurătate a pus stăpânire pe el.

A urcat treptele şi, pe când se pregătea se descuie uşa, a ieşit chiriaşa de alături: o femeie slabă, la vreo cincizeci de ani. Tetsuyuki s-a prezentat şi i-a spus că tocmai s-a mutat cu o zi în urmă. S-a gândit să abordeze şi problema telefonului, dar şi-a dat seama că nu se făcea nici măcar să pomenească aşa ceva când el mirosea a alcool. Prin urmare, s-a limitat la salut. Ea a intrat repede în cameră fără să îi arunce o privire măcar. Părea posacă şi deloc sociabilă.

Lumina s-a aprins când a apăsat întrerupătorul. Prin urmare, proprietăreasa luase legătura cu firma de electricitate.

„Normal! Aşa şi trebuie! Doar mi-am plătit datoriile faţă de ea, plus chiria pe o lună înainte“, a bombănit Tetsuyuki de unul singur. Aşternutul în care se strecurase trupul gol al lui Yōko era încă nestrâns, iar resturile de mâncare pregătită de ea rămăseseră pe frigider. Tetsuyuki a băgat frigiderul în priză şi s-a aşezat la măsuţă ca să mănânce ce-a mai rămas.

Stătea culcat pe burtă şi adulmeca salteaua. Mirosul lui Yōko se risipise, dar mai rămăsese o uşoară urmă de ruj pe faţa de pernă. Şi-a lipit obrazul de ea şi a rămas nemişcat. A ciulit urechile când a auzit pe cineva urcând scările şi o neliniște puternică a pus stăpânire pe el. I-or fi dat deja de urmă oamenii executorului. Paşii s-au

oprit în faţa garsonierei de alături, a urmat o conversaţie scurtă, şi imediat după aceea paşii au coborât scările. A simţit că i se ia o piatră de pe inimă şi parcă era din nou cu Yōko în braţe. Prima oară nu fusese chiar în largul lui, dar plăcerea pe care a trăit-o a doua oară când a pătruns-o era greu de descris. Ce cald şi moale era înăuntrul ei! Încerca să-şi stăpânească erecţia frecându-se de saltea şi a aruncat o privire şepcii de tenis atârnată de stâlp. S-a ridicat şi a scris cu o cariocă, pe interiorul ei: DE LA YŌKO. Se pregătea să atârne iar în cui şapca cea albă, dar a sărit îndărăt speriat. O şopârlă mică era ţintuită de stâlp.

Tetsuyuki a rămas încremenit o vreme, dar s-a apropiat precaut şi a privit creatura cu atenţie. Cu un ţipăt de groază, s-a dat îndărăt până s-a lovit de peretele din spatele lui. Cuiul pe care îl bătuse în stâlp cu o seară în urmă, când bâjbâise pe întuneric, străpunsese şopârla chiar la mijloc. Când s-a apropiat iar, animalul se zvârcolea neputincios, mişcându-şi doar coada şi picioarele. Tetsuyuki s-a aşezat şi a rămas cu ochii aţintiţi la biata făptură pe care o fixase de vie în stâlp.

2

La lumina fluorescentă sclipitoare, şopârla părea negricioasă. Tetsuyuki nu se îndoia că e şopârlă, şi nu altă reptilă sauriană sau salamandră. Modelul vărgat, cu dungi mici, tipic şopârlelor, se asemuia cu cel văzut, în copilărie, în crăpăturile din zidurile de piatră, în mănunchiurile de iarbă şi pe cărările dintre parcelele de orez.

Când Tetsuyuki rămânea nemişcat, şopârla înceta şi ea să se mai zvârcolească, dar de îndată ce el făcea cel mai mic gest şi chiar dacă întorcea doar capul, creatura începea iar să dea din coadă şi din picioare, agitată, de parcă îşi căuta scăparea. Ca să nu o sperie, Tetsuyuki şi-a croit drum uşor spre dulapul din perete, a tras uşa glisantă fără zgomot şi a scos un cleşte din cutia cu unelte. S-a proptit din nou în faţa şopârlei, frământându-se cum să scoată cuiul fără să-i facă rău. Făptura fusese ţintuită chiar în mijlocul stâlpului, un pic pieziş, dar cu capul sus. Cuiul avea cu siguranţă vreo cinci centimetri lungime şi cam trei străpunseseră stâlpul. Tetsuyuki căuta unghiul optim în care să ţină cleştele când avea să scoată cuiul din amărâta de şopârlă. I se părea

totuşi ciudat că n-a murit până acum, însă începea să se teamă că o să-i iasă intestinele prin gaura lăsată de cui în abdomen şi-i va provoca astfel agonia finală.

Mâna în care ţinea cleştele s-a relaxat încet-încet. Tetsuyuki s-a aşezat pe măsuţă şi a căzut pradă gândurilor. Dacă lăsa şopârla aşa cum era, tot murea mai devreme sau mai târziu. Cuiul avea un diametru de vreo cinci milimetri, adică se putea compara cu un stâlp de telegraf înfipt într-un corp omenesc. Fie că îşi dădea duhul din pricina rănilor interne, fie că murea de foame, nu avea cum să mai dureze mult. Tetsuyuki s-a hotărât să-i aştepte sfârşitul, aşa că a pus cleştele la loc în cutia cu unelte. Nu-i venea să agaţe şapca franţuzească de cui ca să dosească şopârla, dar nici nu putea neglija darul preţios de la Yōko.

A luat un prosop alb şi l-a agăţat de cui, dar de după el se iţea doar capul reptilei. Tetsuyuki se simţea pur şi simplu ca o fetiţă care încearcă să-şi acopere păpuşa cu plapuma. I-a venit brusc ideea să scoată din cutia de carton nedeschisă, lăsată într-un colţ de bucătărie, o farfuriuţă plată din lemn. A bâjbâit apoi în cutia cu unelte şi a luat o sulă cu care a făcut o gaură chiar în mijlocul farfuriuţei. Gaura era mai mică decât capul cuiului şi i-a luat ceva timp ca să o lărgească un pic cu ajutorul unui cuţit. A pus uşor farfuriuţa peste şopârlă. Capul cuiului trecea prin gaura făcută în farfuriuţă, pe care a fixat-o bine pe stâlp, acoperind cu totul şopârla. A avut grijă să lase un spaţiu mic între farfuriuţă şi stâlp, ca să nu se

sufoce făptura. Însă imediat după aceea s-a gândit că mai bine o lăsa să se sufoce. A luat bandă adezivă şi a acoperit cu grijă spaţiul dintre stâlp şi perimetrul farfuriuţei. Ca să fie sigur că nu-i mai dă nici o şansă, a pus câteva straturi de bandă şi peste gaură. Astfel, era convins că biata creatură avea să moară până în seara următoare.

Tetsuyuki i s-a adresat făpturii închise ermetic cu farfuriuţa maronie: „Ce toantă eşti! Unde ţi-a fost capul? Ce căutai acolo? Era întuneric beznă în cameră… De unde să ştiu că eşti acolo?! Când ai simţit om apropiindu-se, trebuia să o ştergi repede."

Ştiind cât de iute se mişcă o şopârlă, Tetsuyuki chiar nu înţelegea cum de n-a observat-o. A încercat să-şi reconstituie gesturile – momentul în care se pregătea să bată cuiul, apoi momentul în care l-a bătut –, dar nu-şi amintea să fi dat decât peste rezistenţa lemnului tare. Nici prin cap nu i-a trecut că ar fi putut atinge o creatură vie şi nici n-a avut vreun semn în sensul ăsta. Biata şopârlă! Tetsuyuki s-a posomorât, privind farfuriuţa fixată peste şopârlă cu atâta hotărâre.

„Dacă există ceva pe lume ce nu pot suferi, în fruntea listei se află reptilele de tot felul."

Ceasul deşteptător arăta ora unu. S-a spălat pe faţă, pe mâini şi pe dinţi şi s-a îmbrăcat în pijama. Se simţea teribil de obosit. A stins lumina, s-a băgat în aşternutul rămas neatins de cu o seară în urmă şi a închis ochii. Trecuse de mult efectul paharului de *sake* şi l-a biruit frigul, aşa că s-a ghemuit în aşternut. Şi-a dus genunchii la bărbie

şi a tot murmurat: „Hai, dormi! Hai, dormi!“ Până la urmă a aţipit, dar s-a trezit imediat. Şi-a dat seama că dormise foarte puţin. Nu s-a uitat la ceas ca să ştie cât de puţin, dar simţea asta după durerea din ceafă şi după greutatea pe care o simţea în tot trupul. S-a ridicat, a aprins lămpiţa şi s-a uitat la ceas: trecuse un pic peste o oră.

Vârât până-n gât în aşternut, Tetsuyuki a privit farfuriuţa de lemn ce acoperea şopârla şi a murmurat: „Creatura cea mică de acolo a fost privată de libertate, şi eu sunt făptaşul.“ Deşi nu o făcuse cu intenţie, era cuprins de remuşcări la gândul suferinţei provocate. N-ar fi mai bine să o omoare pe loc?

I-a zburat prin minte imaginea şopârlei, vie încă, zbătându-se disperată în spaţiul mic şi sigilat dintre farfuriuţă şi stâlp, ca să-şi tragă ultima gură de oxigen, pesemne pe terminate şi el. Tetsuyuki şi-a pus un pulover peste pijama şi s-a dus la bucătărie ca să aprindă arzătorul de la sobiţă. Nu avea nici un aparat de încălzit în cameră.

Sobiţa şi-a făcut efectul imediat. Tetsuyuki şi-a băgat capul în dulap şi a scos un ciocan din cutia cu unelte. A rupt cele câteva straturi de bandă adezivă pe care le fixase în jurul farfuriuţei şi l-a desprins cu unghia şi pe acelea cu care acoperise gaura din centru. Petrecând mai bine de o oră în spaţiul acela mic şi sigilat, mai mult ca sigur că şopârla se sufocase. Sperând că aşa stau lucrurile, Tetsuyuki a îndepărtat farfuriuţa de pe stâlp.

Şopârla stătea nemişcată. Tetsuyuki a răsuflat uşurat şi a aruncat ciocanul pe aşternut. Îl ţinuse până atunci în mână cu gândul să o lovească în cap, în caz că nu murise. S-a aşezat pe măsuţa de scris şi s-a ghemuit tot, cu bărbia în pumni şi cu coatele pe genunchi. Se gândea la Yōko. Dormea probabil ghemuită toată în aşternutul ei cald şi bombănea în somn.

A numărat pe degete… Şi-a dat seama că se cunosc deja de trei ani. Când s-au întâlnit prima oară, ea avea optsprezece ani, iar el, nouăsprezece. În tot acel răstimp o dorise neîntrerupt, dar nu se manifestase niciodată concret. Cunoştea câteva cupluri printre colegii lui, dar ştia că relaţia, în general, nu durase, de parcă nici n-ar fi fost vreodată împreună, şi i-a văzut pe fiecare ţinându-se de mână cu altcineva. Dacă ar fi insistat sau poate doar dacă i-ar fi cerut, Yōko i-ar fi cedat pesemne cu multă vreme în urmă. Deşi amândoi se gândeau la asta când erau împreună, n-au mărturisit niciodată cu voce tare. Şi totuşi, azi…

Tetsuyuki s-a uitat la ceas. Era deja ora trei. „A, da, s-a întâmplat ieri!“ I-a trecut prin faţa ochilor chipul ei pe când se dezbrăca şi s-a băgat în aşternut. Nu avea nici o îndoială că ea se hotărâse mai demult să se culce cu el, dar de data asta şi-a adunat tot curajul ca să rămână goală în încăperea aceea sărăcăcioasă şi deloc arătoasă. Gestul ei suprem, ca de vis, însoţit de zâmbetul larg, păreau o adevărată minune petrecută la lumina lămpii fluorescente. Tetsuyuki şi-a jurat în

gând să muncească serios după absolvire, ca să o poată face fericită pe Yōko. La gândul acesta, l-a cuprins o şi mai mare deznădejde. De ce nu se simţea în formă după momentele trăite cu atâta intensitate? Ciudat. Şi, în plus, presimţea că-l pândeşte o jalnică nefericire. O presimţire ce nu-i dădea pace de vreo trei luni, o presimţire vagă, cuibărită undeva într-un ungher al minţii sale.

Cândva îi spusese mamei că după absolvire avea de gând să se căsătorească cu o fată pe nume Yōko Ōsugi. Apoi i-a prezentat-o într-un loc special amenajat pentru asemenea întâlniri, în faţa magazinului universal Umeda. Asta se întâmpla cam la vreo lună după ce i-a murit tatăl. Deşi foarte strâmtorată financiar, mama lui Tetsuyuki şi-a folosit jumătate din rezervele secrete şi i-a tratat pe amândoi cu *sushi* la un restaurant renumit. Nu şi-a regretat nici o clipă sacrificiul.

— Drăgălaşă fată… Nu-i chiar o frumuseţe răpitoare, dar se vede că-i de familie bună. Ce drăguţă!

Când Tetsuyuki i-a spus dintr-o suflare că vrea să o ia de nevastă, ea l-a întrebat:

— Dar crezi că părinţii lui Yōko vor fi de acord ca ea să facă parte din familia noastră?

A punctat acest amănunt ca, în caz că nu erau, Tetsuyuki să fie pregătit sufleteşte şi să nu se lase cuprins de disperare.

Amintindu-şi de chipul zâmbitor al mamei, a tras şi mai vârtos din ţigară. Poate din pricina aerului încălzit de sobiţă, fumul de la ţigară nici

nu se ridica, nici nu cobora; pur şi simplu plutea în mijlocul camerei, deasupra capului său, ca un fel de ceaţă deasă şi lină.

Tetsuyuki a scos iar cleştele din cutia cu unelte şi s-a proptit în faţa stâlpului, hotărât să scoată cuiul şi să scape de şopârla moartă. În clipa când a apucat de capul cuiului cu cleştele, gata să-şi pună în mişcare toată forţa ca să-l scoată, creatura a început să se zvârcolească. Şi-a retras iute cleştele şi a rămas cu ochii aţintiţi la şopârlă. Era plină de viaţă, iar el se simţea dărâmat şi plictisit. A întins iarăşi mâna după cleştele pe care-l aruncase pe aşternut, l-a ridicat şi a ţintit capul reptilei. Însă a rămas cu mâna în aer. Un sentiment de spaimă l-a împiedicat să-şi ducă intenţia până la capăt.

A rămas cu privirile la şopârlă. Era prima oară când studia cu atenţie detaliile. Spinarea era maro cu nuanţe verzui, dar în întunecimea camerei părea de un gri închis. Coada îi era albastră. De la cap pornea, de fiecare parte a corpului, câte o fâşie lată neagră, mărginită de o dungă de culoare dubioasă – nu era nici galbenă, nici verde. De-a curmezişul, între spinare şi coaste, se zăreau vreo cinci linii de un alb-gălbui; trei dintre ele ajungeau până la mijlocul cozii. Partea în care fusese înfipt cuiul prezenta o scobitură uşoară, semn că începuse deja să se vindece carnea în jurul metalului.

„Hai, gata! M-am săturat!… Ar fi mai simplu să te omor, dar mi se face rău numai la gândul ăsta. Eu sunt genul de om care o ia la fugă la

vederea unei reptile, iar acum m-am trezit cu una în aceeaşi cămăruţă cu mine. Mă trec fiorii!“ Şi chiar i se făcuse pielea de găină. „Recunosc, eu am fost de vină. Îmi pare rău…“

A acoperit iar şopârla cu farfuriuţa, dar nu s-a mai gândit să o sigileze cu bandă adezivă. Era convins că o să moară în două-trei zile. A stins sobiţa şi a deschis geamul, ca să intre aer curat.

Tetsuyuki a ajuns la biroul hotelului din Umeda fix la ora cinci. Ar fi vrut să fie acolo un pic mai devreme, dar pierduse trenul de pe linia Katamachi şi iar trebuise să aştepte jumătate de oră până la următorul. Era cât pe-aci să întârzie. Şeful de la resurse umane, Shimazaki, a chemat un tânăr pe al cărui ecuson scria „băiat de serviciu – căpitan“ şi i l-a prezentat pe Tetsuyuki.

— El e Iryō. Începând de azi va lucra în tura de la cinci la zece.

„Căpitanul“, Isogai Kōichi, i-a spus şefului pe un ton iritat:

— Dacă nu stă până la douăsprezece, ne încurcă rău.

Shimazaki şi-a întors faţa uscăţivă către Tetsuyuki.

— Locuieşti departe, nu-i aşa? Păi… Când ai ultimul tren?

— La unsprezece şi trei minute, a răspuns Tetsuyuki.

Shimazaki a zis aprobator:

— Dacă termini lucrul la zece, până te schimbi şi iei trenul de pe linia Kanjō spre Kyōbashi, se face aproape unsprezece. Când te-am angajat cu jumătate de normă, am ţinut cont şi de asta.

Isogai, îmbrăcat în uniformă bej, cu câte două rânduri de şnur auriu pe umeri, pe mâneci şi la pantaloni, i-a aruncat o privire urâcioasă nou-venitului şi i-a făcut semn cu bărbia să-l urmeze.

Coridorul îngust şi întunecat mirosea a mâncare, şi aerul era înăbuşitor, cu toate că nu se vedea nici o sursă de căldură prin apropiere.

— De ce-i aşa cald aici? a întrebat Tetsuyuki.

Isogai – un tânăr slab şi cu puţin mai mare în ani decât Tetsuyuki – a ciocănit în pereţii coridorului, şi pe stânga, şi pe dreapta.

— Aici e bucătăria cu sobe şi grătare, iar în partea asta, spălătoria. Aerul condiţionat nu ajunge până aici, şi vara e un adevărat infern.

La capătul coridorului se afla o uşă metalică ce dădea spre vestiarul cu dulapurile individuale ale angajaţilor. Isogai a scos o uniformă dintr-o cutie mare aflată în partea opusă a încăperii şi i-a azvârlit-o lui Tetsuyuki.

— Ţine!

După ce Tetsuyuki s-a schimbat, Isogai l-a privit puţin dus pe gânduri. Şi-a dat seama că uniforma îi este cam mică, dar tot el a bombănit tăios că un angajat temporar trebuie să se mulţumească cu ceea ce i se dă.

Isogai a deschis un dulap gol.

— Foloseşte-l pe acesta. Vezi să-l încui! Mai sunt hoţi şi pe-aici…

Hotelul avea câteva sucursale. Cu doi ani în urmă dărâmaseră vechea clădire şi înălţaseră această construcţie impunătoare de douăzeci şi patru de etaje. În spatele ei însă era lugubru şi cam murdar.

Tetsuyuki se aştepta ca, într-un fel sau altul, lumea să fie rece cu el, chiar răutăcioasă. I-a aruncat o privire lui Isogai. La faţă nu arăta prea grozav, iar buzele nu aveau pic de roşeaţă. Doar părul era aranjat fără cusur. Părea destul de impunător cu şnururile aurii prinse de uniformă. Tetsuyuki şi-a pus hainele în dulăpior şi l-a încuiat.

— Deocamdată îţi arăt în mare despre ce e vorba. În total sunt optzeci de băieţi.

— Cuuum? Aşa mulţi?

Văzându-l atât de surprins, lui Isogai i-a scăpat un zâmbet.

— Da, toţi sunt „băieţi“, însă au diverse sarcini. Noi doi facem parte din categoria băieţilor de serviciu, adică aceia care conduc oaspeţii în camere, cară bagajele, comandă taxiuri etc. Zece dintre noi suntem angajaţi permanent, iar trei, inclusiv tu, temporar. Alţi treizeci se îngrijesc de mese festive. Şi ei sunt angajaţi permanenţi. Când abia mai facem faţă, ni se mai trimit dintre angajaţii temporari să ne ajute. Cincisprezece oameni lucrează la grătare şi alţi cincisprezece la cafenea, unde se află şi cinci cu contract temporar. Apoi, mai sunt patru în barul de la subsol. Toţi cei pe care i-am pomenit până

acum sunt bărbaţi. Pe lângă aceştia, avem şi treizeci de femei: cameriste, ospătăriţe şi fete care servesc la dineuri.

— Aşadar, sunt o sută douăzeci în total. Eşti şeful tuturor?

Isogai a clătinat din cap.

— Numai al băieţilor de serviciu. Angajaţii temporar nu-şi prea asumă responsabilităţi, i-a spus el lui Tetsuyuki cu o privire severă. Ei îşi fac datoria cam de mântuială, zicând că oricum sunt în trecere şi nu avem ce să le facem. Dar ai grijă, eu nu fac nici o deosebire între angajaţii permanenţi şi cei temporari, aşteptările mele sunt la fel.

Isogai a luat-o înainte pe coridorul întunecos şi întortocheat până la o uşă care dădea spre biroul din spatele recepţiei. L-a dus pe Tetsuyuki la bărbatul pe al cărui ecuson scria „Director Recepţie“. Acesta a răspuns la salutul lui Tetsuyuki cu un glas indiferent, fără să ridice măcar privirea. Apoi şi-a văzut mai departe de verificarea rezervărilor. Tetsuyuki i-a privit ecusonul: Mineo Nakaoka, scris şi în ideograme, şi în alfabetul latin.

Isogai a ieşit în hol şi l-a condus pe Tetsuyuki în încăperea de lângă ceasul de pe perete. Acolo se aflau tineri îmbrăcaţi la fel ca el, în uniformă bej, întinşi pe masa cea lungă, ori prăbuşiţi în scaune, cu ţigările aprinse, sau alţii care jucau *hanafuda*[4].

4. Joc de cărţi cu motive florale.

— El este Tetsuyuki Iryō şi lucrează cu jumătate de normă începând de azi. Salutaţi-l, vă rog.

Au ridicat cu toţii capetele, dar n-au scos un sunet. Lui Tetsuyuki i s-au părut urâcioşi, dar era hotărât să nu se ia la ceartă cu nimeni şi să-şi vadă de treabă.

Isogai şi Tetsuyuki au luat liftul până la etajul I, unde se afla sala de mese oficiale. S-ar fi mişcat mult mai repede pe scara de incendiu, dar Isogai a optat pentru lift la fiecare etaj. Etajul II era şi el dedicat banchetelor, iar următorul avea câteva săli de conferinţă. De la etajul IV şi până la XXII se aflau camere pentru oaspeţi, iar la XXIII, un restaurant chinezesc. Trecuse deja de ora şase când au terminat turul cel scurt, şi asta din pricină că au aşteptat liftul de fiecare dată.

— Vei avea şi tu ecuson în două sau trei zile. Isogai se afla puţin mai departe de recepţie. Să fii tot timpul atent la ţinută! Când stai drepţi, apoi drepţi să fie! Să nu arăţi neîngrijit nici măcar o singură clipă!

Isogai urma să-l instruiască şi i-a spus să procedeze la fel ca el. Un client completa un formular la recepţie. Funcţionarul a scos cheia de la panou şi a solicitat un băiat. Isogai a luat cheia cu gesturi vioaie, a ridicat bagajul turistului şi a zis:

— Aveţi camera 2200, la etajul cinci.

Isogai i-a făcut semn cu mâna lui Tetsuyuki să-i urmeze. Când au ajuns la lift, Isogai l-a lăsat pe turist să intre primul, şi apoi l-a anunţat din nou, pe un ton hotărât:

— Permiteţi-mi să vă conduc la etajul cinci.

Când liftul s-a oprit, l-a poftit pe oaspete să iasă primul şi apoi a luat-o el înainte, sprinten, pe holul lung cu mochetă castanie. A descuiat uşa camerei 2200, a aprins lumina şi l-a poftit pe client să intre primul. I-a pus apoi bagajul pe un suport de lângă masă, a aprins lumina la baie, a deschis uşa şi i-a zis:

— Aici e baia şi toaleta. Pentru a chema o cameristă, formaţi şase; pentru alte servicii, formaţi numărul unu, care vă face legătura cu recepţia.

Când i-a dat cheia, Isogai a făcut o plecăciune adâncă şi a spus:

— Vă doresc şedere plăcută la noi.

Apoi a ieşit din cameră.

— Aşa trebuie să te porţi cu oaspeţii.

— Cum ştiu la ce etaj şi ce număr de cameră are cel condus?

— Te uiţi la cheie. Dacă pe ea scrie 5-2500, asta înseamnă etajul cinci, camera 2500.

— Aşadar, dacă e camera 1324 de la etajul douăzeci şi unu, o să scrie 21-1324, nu-i aşa?

— Da, aşa e.

Isogai i-a spus să preia el următorul client. În timp ce aşteptau liftul, i-a şoptit lui Tetsuyuki:

— Unii o să-ţi ofere bacşiş. Conform regulamentului, nu ar trebui să acceptăm, dar dacă ţi se oferă, spune „mulţumesc“ şi ia-l.

L-a privit pe Tetsuyuki cu coada ochiului.

— Chiar sunt şi unii care dau bacşiş? a întrebat Tetsuyuki.

— Bineînţeles. Pot fi zile cu trei sau cu cinci sute de yeni… Alteori chiar mai mult. Uneori bacşişul din ziua respectivă e mai mare decât echivalentul salariului pe o zi.

„Grozav“, gândi Tetsuyuki. Când au ajuns iar în hol, la recepţie se adunase tare multă lume.

S-a auzit o voce: „Băiat! Te rog să conduci oaspetele la camera lui.“

Isogai i-a dat un ghiont lui Tetsuyuki, şi acesta a procedat exact ca Isogai: s-a îndreptat cu paşi sprinteni spre recepţie, a luat cheia, a ridicat geanta de voiaj a oaspetelui. Pe eticheta pătrăţoasă din plastic scria: 10-2562. A anunţat cu voce tare numerele. L-a poftit pe musafir să intre primul în lift, a apăsat butonul, şi apoi a spus cu o voce care şi lui i s-a părut ciudat de tare: „Vă rog să-mi permiteţi să vă conduc la etajul zece.“

Bătrânelul l-a privit oarecum surprins.

— Eşti în formă azi!

Tetsuyuki n-a zis nimic. Avea emoţii, se vedea clar. Când a ieşit din lift, a privit cu oarecare îngrijorare săgeţile: 2500-2549 spre dreapta, camerele 2550-2599 spre stânga. A mai verificat o dată numărul de pe cheie şi a luat-o spre stânga. Era cu ochii pe uşi, ca nu cumva să scape numărul dorit.

După ce a descuiat uşa, a aprins lumina şi l-a poftit pe oaspete să intre primul; a pus bagajul jos, a deschis uşa băii şi s-a comportat exact ca Isogai. Apoi i-a dat cheia şi se pregătea să-i spună ce număr să formeze în caz că avea nevoie de o cameristă, dar uitase cât a zis Isogai…

— Ăăă… pentru serviciul de cameră formaţi…

— Şase, nu? Iar pentru recepţie, unu. Am stat de multe ori la hotelul acesta, aşa că ştiu atâta lucru.

— Vă rog să mă iertaţi. Sunt începător… azi e prima zi când lucrez aici… a spus Tetsuyuki, făcând plecăciuni adânci.

— Ooo, începător? Prin urmare, ştiu eu mai multe decât tine despre acest hotel.

Bătrânelul a scos din buzunar câteva monede de o sută de yeni şi i le-a pus lui Tetsuyuki în palmă. Tetsuyuki i-a mulţumit politicos şi a mai făcut nişte plecăciuni.

— Începător, începător, dar te pricepi să primeşti bacşiş! a exclamat oaspetele râzând.

Tetsuyuki i-a urat şedere plăcută şi a plecat. Asigurându-se că nu-l vede nimeni, a numărat monedele din palmă: 400 de yeni. Era încântat. Nu ştia câţi oaspeţi avea să mai conducă la camere între orele cinci şi zece, dar, dacă măcar cinci îi dădeau bacşiş, putea ajunge la 2 000 de yeni. Pentru cât era el de sărac, suma părea imensă şi generozitatea, fără margini.

În ziua aceea, până la ora zece s-a ocupat de douăzeci de grupuri de turişti. Bacşiş n-a primit

decât de la primul client, amintit deja, şi de la ultimul – o femeie tânără însoţită de un bărbat care arăta a gangster. Bărbatul era cam beat şi s-a prăbuşit pe pat de îndată ce a intrat în cameră. În timp ce Tetsuyuki îi explica tinerei cum să cheme o cameristă la nevoie şi cum să ia legătura cu recepţia, bărbatul s-a apucat să ţipe:

— Ştim şi noi atâta lucru, nu trebuie să ne explici. E scris chiar lângă telefon, nu? Gata! Ieşi afară!

I-a ars una cu vârful pantofului drept în genunchi.

Tetsuyuki a plecat, dar femeia l-a urmat iute pe coridor, cu paşi mărunţi.

— Te rog să ne scuzi. Individul e cam tâmpit… Te rog să iei banii ăştia…

I-a pus în palmă 1 000 de yeni. Părea să fie barmaniţă, dar avea ceva din drăgălăşenia unei fetiţe.

În seara respectivă a lucrat efectiv între ora şase şi zece, iar între timp a avut o singură pauză. S-a dus la vestiar. Îl dureau picioarele, se simţea pur şi simplu epuizat până-ntr-atât, încât nici gura nu-i venea să o deschidă. Nu-şi închipuise că e atât de greu să munceşti fără să şezi. După ce s-a schimbat, a mai rămas puţin prăbuşit într-un scaun din colţ. Dincoace de uşa metalică era o linişte desăvârşită, şi Tetsuyuki trăia cu sentimentul că se află încuiat într-o celulă de închisoare. Prin faţa ochilor i-au trecut liniile de

pe spinarea şopârlei. O fi murit oare? Tetsuyuki s-a ridicat, a stins lumina din vestiar şi s-a târât pe culoarul îngust şi înăbuşitor.

Nu avea nici un chef să se întoarcă în încăperea cu şopârla ţintuită de stâlp. I-a trecut prin minte că ar mai putea-o găsi în viaţă, chinuindu-se să scape din captivitate. „Poate mă aşteaptă ca să-mi spună: scoate cuiul ăsta, te implor, scoate-l.“ Parcă o şi auzea gemând.

A urcat scările de beton şi a ieşit în spatele hotelului, pe uşa angajaţilor, alături de care se afla o gură de ventilare prin care ieşeau aburii de la grătar şi de la spălătorie. Tetsuyuki şi-a ţinut respiraţia. Acolo se adunase toată esenţa dezgustătoare a celor care se împopoţonau bătător la ochi, nefericirea ascunsă a celor care pretindeau să sunt fericiţi… duhoarea ce ataca cu violenţă şi zgomotul impunătorului hotel. Asemenea imagini se derulau în faţa ochilor lui Tetsuyuki.

S-a târât cu greu prin mulţime până la gara Ōsaka.

„Hai, mori mai repede!“ îi striga şopârlei în gând. „Nu voi scoate cuiul până nu mori şi nici n-am de gând să te omor eu cu mâna mea. Aştept până dai pur şi simplu ortul popii.“

Tetsuyuki s-a oprit la o cabină telefonică. Aşteptând cu nerăbdare s-o sune, Yōko a răspuns imediat, vioaie.

— Cum a fost la serviciu?

— Simplu… Nu-i mare lucru să fii băiat de serviciu la un hotel…

— Pesemne eşti obosit, doar a fost prima ta zi de muncă.

— Pentru oricine e grea prima zi de lucru.

— Fă o baie şi du-te la culcare. O să te simţi mult mai bine pe urmă.

— În seara asta vreau să rămân la Nakazawa. N-am putere să urc iar în trenul de pe linia Katamachi, şi apoi să merg pe jos, pe întuneric, încă treizeci de minute.

Yōko a tăcut un pic şi apoi a zis:

— Când ajungi la Nakazawa mai dă-mi un telefon.

Masami Nakazawa locuia chiar în centrul cartierului de afaceri Honmachi. Erau prieteni încă din liceu. Se cunoscuseră pe vremea când tatăl lui conducea o agenţie imobiliară şi deţinea o clădire cu opt etaje – cea de-a doua clădire Nakazawa. Prima clădire Nakazawa se afla în Matsuyamachi, unde locuiau părinţii şi fraţii lui Masami, dar acesta din urmă ocupa o cameră mică la etajul şapte în cea de a doua clădire. Era de aceeaşi vârstă cu Tetsuyuki, urma aceeaşi facultate, doar că era cu un an în urmă, pentru că stătuse doi ani la şcoala pregătitoare. Când i-a telefonat, a primit acelaşi răspuns scurt, ca de obicei:

— Îţi descui uşa în cincisprezece minute.

Pe când aştepta metroul, lui Tetsuyuki i-a răsunat iar în urechi geamătul şopârlei: „Scoate cuiul! Scoate cuiul!“

3

După ce a păşit afară din metrou, Tetsuyuki Iryō, copleşit de oboseală, abia s-a târât în toiul nopţii pe scările pustii ce duceau spre ieşire, asaltate necruţător de aerul cald de deasupra. A luat-o spre miazăzi pe bulevardul Midōsuji şi a cotit spre răsărit la capătul unei clădiri impunătoare care găzduia o firmă de investiţii străine. Apoi, tot înainte. S-a oprit în faţa unei dughene cu tăieţei *rāmen*, aflată la intersecţia unor clădiri ale căror lumini fuseseră deja stinse.

Lângă cea de a doua clădire Nakazawa se afla o clădire veche din beton, cu două etaje, iar spaţiul dintre ele era atât de îngust, încât abia se putea strecura o singură persoană pe acolo. După gangul mirosind a urină, la dreapta se ieşea în spatele clădirii Nakazawa. Oblonul fiind tras deja peste intrarea din faţă, la ora nouă seara, Tetsuyuki trebuia să-i telefoneze lui Masami cu ceva timp înainte, ca să-l roage să-i deschidă uşa din spate.

După ce a închis şi a încuiat uşa metalică, Tetsuyuki s-a dus la lift, dar curentul se întrerupsese, şi acesta nu funcţiona. De obicei

urca pe scări, dar în seara aceea nu avea energia să ia în piept şapte etaje. Comutatorul pentru lift se afla în cămăruţa administratorului, lângă a lui Masami. Tetsuyuki a folosit telefonul roşu, de serviciu, de la parter ca să-şi mai sune o dată prietenul.

— Am ajuns în hol. Îmi dai şi mie drumul la curent?

— Urcă pe scări, îţi face bine mişcarea.

— Astăzi nu mă simt în stare.

— Eşti beat? a întrebat Nakazawa.

— Ce contează! Porneşte liftul, te rog.

Tetsuyuki a ridicat tonul, enervat, şi imediat după aceea s-au aprins luminiţele liftului. A coborât la etajul VII, unde-l aştepta Nakazawa, îmbrăcat deja în pijama. Acesta s-a dus la cămăruţa administratorului, a întrerupt iarăşi curentul, după care l-a privit absent pe Tetsuyuki:

— Eşti cu fundu-n sus!

— Ai ceva de mâncare?

— Doar *sake* şi bere.

De îndată ce Nakazawa a deschis uşa camerei sale, pe Tetsuyuki l-a asaltat o melodie de jazz modern, asemenea curentului de aer care asaltase scările de la metrou. Un aparat stereo, câteva sute de discuri LP, un pendul antic, sute de reviste despre înregistrări şi echipament stereo, un glob pământesc mare, un televizor mic, un frigider şi un pat lângă a cărui pernă se afla un tratat budist din secolul al XIII-lea privind regretarea greşelilor nepermise[5]. Deşi familiară, dezordinea

din cameră l-a întristat brusc pe Tetsuyuki. A deschis frigiderul, a scos două ouă şi untiera şi i le-a întins lui Nakazawa:

5. *Tannishō* (*Regretarea abaterilor*) conţine, printre altele, aforisme aparţinând călugărului budist Shinran (1173–1262), fondatorul sectei budiste Jōdo Shinshū. Cel mai cunoscut aforism este: „Chiar şi cei buni renasc în Ţinutul Pur al lui Buddha, ca să nu mai vorbim de păcătoşi."

— Prăjeşte-mi şi mie nişte orez fiert… ştii cât de mult îmi place cum îl pregăteşti tu. Nu am mâncat de seară.

Nu îi era foame când Isogai îi întinsese un bon de masă. Îl lăsase în buzunarul uniformei.

Nakazawa a clătinat din cap şi şi-a dat după urechi şuviţa de păr care-i căzuse pe ochi. S-a uitat atent în vasul cu orez şi a zis:

— Asta-i porţia mea pentru dimineaţă. Dacă ţi-l dau ţie, ce mai mănânc la micul dejun?

— Mâine e cu totul altă zi… n-ai decât să faci orez proaspăt.

Tetsuyuki s-a întins pe patul lui Nakazawa şi a fumat o ţigară. Nakazawa i-a turnat *sake* într-o ceşcuţă şi i-a băgat-o sub nas fără o vorbă. Tetsuyuki a dat pe gât băutura rece pe când asculta cum sfârâia untul care se topea.

— Bătrânelul, adică administratorul, mai e în spital?

— A murit.

Nakazawa mânuia cu îndemânare tigaia. Tetsuyuki s-a ridicat în şezut şi îi privea spatele.

— Când?

— Cu trei zile în urmă. Nu mai am partener de şah serile.

— Cât de dur pui problema… Te-a mai luminat tratatul ăla budist?

Nakazawa l-a străfulgerat cu privirea.

— N-avem de ales… cu toţii ne ducem…

A umplut o farfurie cu orez prăjit şi i-a întins-o lui Tetsuyuki împreună cu o lingură.

Administratorul îi dăduse de nenumărate ori bani lui Tetsuyuki ca să-i cumpere bilete pentru pariuri la cursele de cai. Agenţia de pariuri aflându-se în drumul lui Tetsuyuki de la gara Umeda de pe linia Hankyū până la universitate, bătrânelul îi îndesa în buzunar sume mici împreună cu nişte numere scrise pe o hârtiuţă. Exista o agenţie de pariuri în spatele gării Ōsaka, numai că Tetsuyuki nu i-a cumpărat nici măcar o singură dată biletele solicitate.

Numerele scrise de bătrânel n-au ieşit niciodată, iar de sumele mici de bani Tetsuyuki îşi lua băutură de la vreo dugheană din drum. Nici nu îi trecuse prin cap că omul ar putea câştiga, aşa că nu s-a întrebat ce-ar fi făcut dacă s-ar fi întâmplat totuşi minunea. Oricum, bărbatul cheltuia pe nelipsitele bilete foarte puţin din puţinii bani pe care-i avea şi nici nu se pricepea ca lumea la cursele de cai. Nu avea cum să câştige! Iar dacă ar fi câştigat cu totul întâmplător, la miza pentru care juca bătrânul, chiar şi Tetsuyuki ar fi reuşit să se descurce cu sumele.

— Până angajează alt administrator, trebuie să mă ocup eu de toate problemele. Mă scol la şapte ca să ridic obloanele.

Nakazawa a dat sunetul mai încet şi s-a apucat şi el să bea *sake*.

— Am impresia că e grea munca pe care ai început-o.

— Nu, e uşoară în comparaţie cu altele pe care le-am avut.

— Da, dar… arăţi mort de oboseală, zise Nakazawa cu gura plină.

A rămas cu ochii aţintiţi la Tetsuyuki. Acesta ezita dacă să-i spună sau nu despre şopârlă. S-a hotărât să nu-i sufle o vorbă, socotind că ori cum nu-l interesa… dar mai presus de orice, era el mort de oboseală. Pe Nakazawa nu-l preocupa decât jazzul modern. Uneori se închidea în cămăruţa lui câte trei sau patru zile şi nu făcea altceva decât să asculte jazz. Își petrecuse luni de zile ca să-şi pună la punct, cu mâna lui, întreaga aparatură: platanul, amplificatoarele, boxele – fiecare cu marcă de fabrică deosebită şi toate alese cu multă grijă.

— Ce vrei să asculţi?

— Pune-mi şi mie *Lady Jane*.

Tetsuyuki nu avea chef de ceva anume, dar a răspuns totuşi:

— *Lady Jane*? A fost la modă pe vremuri… Nici eu n-am mai ascultat melodia asta de multă vreme.

Nakazawa a găsit imediat discul din colecţia lui de peste opt sute de bucăţi aranjate pe suport

şi l-a pus pe platan. Exact când a terminat Tetsuyuki de mâncat orezul prăjit şi s-a apucat să bea *sake*-ul rămas în ceşcuţă, a auzit saxofonul cu dulcea lui melodie pe care o ascultase de atâtea şi atâtea ori.

Tetsuyuki, rezemat de perete într-un colţ al camerei, se uita la Nakazawa care privea în gol. Cu gândul era însă la această „Jane" pe care şi-o închipuia ca fiind prostituată: după terminarea lucrului, se îmbrăca şi ieşea din încăpere, lăsându-l acolo şi pe bărbatul cu care se culcase, iar apoi din nou pe strada pustie şi întunecată. În clipa aceea şi-a amintit cum a privit-o pe Yōko, când l-a rugat pe jumătate culcată, pe jumătate şezând, să se uite în altă parte în timp ce ea îşi punea lenjeria intimă. Tare i s-a părut drăgălaşă, dar şi un strop cam uşuratică. Imaginea iubitei s-a suprapus peste cea a lui Lady Jane. În clipa aceea şi-a amintit iar de şopârla ţintuită de stâlpul din camera lui.

— Jazzul e demodat… a murmurat Tetsuyuki.

Când s-a terminat melodia, Nakazawa s-a ridicat şi a închis aparatul.

— Pentru că şi oamenii sunt demodaţi. Orice altă muzică mie nu-mi spune nimic. Cred numai în muzica decadentă.

Tetsuyuki l-a rugat pe Nakazawa să-l lase să dea un telefon.

— E ora ta de sunat? a întrebat Nakazawa pe un ton indiferent.

S-a dus apoi la bucătărie să-şi reumple ceşcuţa cu *sake*.

Yōko l-a bombănit că sună aşa târziu, însă imediat şi-a revenit la tonul ei calm, obişnuit, şi s-a oferit ca în ziua următoare să meargă la cursul de engleză în locul lui. Îl rugase deja pe Yamashita să răspundă la apel în locul ei la cursul de *Introducere în filozofie*. Profesorul de engleză însă ştia exact cine e prezent şi cine nu, pentru că la sfârşitul cursului le dădea cartonaşe individuale. Yōko avea să scrie numele lui Tetsuyuki, precum şi numărul lui de student.

— Trebuie să-i plăteşti două sute de yeni lui Yamashita. Oricum, e mult mai ieftin decât să repeţi anul… zise Yōko râzând.

— O să merg şi eu la cursuri începând cu săptămâna viitoare.

După o lungă pauză, ea l-a întrebat cu îngrijorare în glas:

— Şi ce faci dacă te prind?

Se temea ca nu cumva urmăritorii să-l pândească la porţile universităţii.

— Dacă indivizii mă găsesc, n-am ce face. Va trebui să mă resemnez, şi gata.

— Adică?

Pe când lucra în ziua aceea, Tetsuyuki îşi dăduse seama că, în cel mai bun caz, mai putea fugi de ei două-trei luni. Prin urmare, de preferat ar fi fost să rezolve problema cât mai repede posibil. Indivizii nu erau aşa de proşti încât să facă moarte de om pentru 320 000 de yeni. Şi dacă-i dădeau o bătaie soră cu moartea, tot era mai bine decât să tot fugă de frică. Se împăcase cu gândul.

Yōko era amărâtă că nu se putea întâlni cu Tetsuyuki din pricina muncii lui, iar el nu s-a simţit în stare să-i şoptească dulcegării, pentru că era Nakazawa lângă el. A tăcut şi-atât.

— Îmi iau liber duminica viitoare…

De data asta a tăcut Yōko. Tetsuyuki a simţit că nu-i putea spune la telefon că va veni la el, aşa că a zis:

— Aş vrea să-mi aduci ceva, aşa că vino pe la mine. E un pic cam departe, dar…

Yōko a înţeles imediat ce voia să-i aducă…

— Bine, vin. E cam departe, dar…

Când Tetsuyuki a închis telefonul, Nakazawa a pus alt disc. Era o melodie domoală.

„Ca o gospodină vrednică!“ a mormăit Nakazawa ca pentru el, şi apoi s-a băgat în aşternut.

Sub rafturile cu cărţi se afla o canapea, şi Tetsuyuki dormea întotdeauna pe ea. Avea mereu aşternutul pregătit. A cerut o pijama de împrumut, s-a schimbat, şi-a pregătit culcuşul şi s-a întins, cu ceşcuţa de *sake* în mână.

Trei seri la rând Tetsuyuki s-a dus, după lucru, la Nakazawa, în Honmachi. În cea de a patra zi, sâmbătă, de îndată ce i s-a terminat tura, s-a schimbat iute şi a luat-o cu paşi repezi spre peronul de pe linia Kanjō. Nădăjduia să aibă noroc şi să prindă trenul de 10.46 cu destinaţia Suminodō, mai degrabă decât pe ultimul, care mergea la Nagao.

Nu mai făcuse baie de cinci zile. Acasă nu avea cum, aşa că voia să ajungă la baia publică de

lângă gară ca să se spele pe cap şi să-şi dea jegul jos de pe el. Abia aştepta să îmbrace chiloţi curaţi. Nu i-ar fi ajuns timpul să meargă să-şi ia de acasă, aşa că în pauza de prânz şi-a cumpărat lenjerie nouă şi a cerut unei cameriste de la hotelul unde lucra să-i dea un prosop şi săpun. A coborât la gara Kyōbashi şi s-a uitat la ceasul de pe peron: 10.45. A luat-o la fugă pe scări în jos. Trenul de Suminodō era deja în gară. De îndată ce a intrat, s-au şi închis uşile.

Trenul s-a pus încet în mişcare. La Hanaden au coborât destul de mulţi pasageri, iar până a ajuns la Kōnoike Shinden, trenul s-a golit aproape de tot. Tetsuyuki a privit pe fereastră şi a văzut în zare o grămadă de luminiţe, pesemne de la noul cartier de locuinţe.

La gară erau câţiva bărbaţi care au coborât odată cu el, probabil muncitori. A cotit fiecare pe aleea lui, iar Tetsuyuki a rămas singur pe strada principală întunecată. A luat-o la stânga pe lângă un magazin de băuturi care avea deja obloanele trase, şi apoi iar la stânga, la colţul unui bloc cu apartamente. Avea în faţa ochilor draperia *noren* care anunţa baia publică. După ce s-a spălat cu zel, de l-a apucat ameţeala din pricina apei calde, şi-a pus chiloţii noi. În sfârşit, se simţea în largul lui. S-a uitat într-o oglindă mare şi i s-a părut că e puţin mai tras la faţă şi că avea privirea încordată. S-a urcat pe cântar şi a constatat că slăbise două kilograme.

Tachinat de vântul de primăvară, în drumul întunecat spre casă, Tetsuyuki avea senzaţia că

trebuie să fie pregătit pentru ceva... Oricum, şopârla nu avea cum să mai trăiască... Şi totuşi, undeva în străfundul fiinţei lui, presimţea că reptila trăieşte.

Garsoniera lui micuţă, din care lipsise patru zile, părea şi mai friguroasă decât briza primăvăratică. Tetsuyuki a aprins lumina şi s-a uitat la stâlp. Vedea capul cuiului şi fundul farfuriuţei maro cu care acoperise şopârla. S-a apropiat încet şi a aruncat o privire prin gaura din fundul farfuriei, dar era întuneric beznă acolo. Şi-a adunat tot curajul şi a smuls farfuriuţa de pe stâlp. În clipa când a văzut şopârla ţintuită de cui zvârcolindu-se încet, a oftat adânc şi şi-a prins capul în mâini. Se uita la ea şi nu-i venea să creadă. Fruntea i-a fost năpădită de broboane de sudoare. Şopârla a scos limba roşie, lungă şi subţire, care s-a lipit de stâlp. Tetsuyuki se întreba cum beau reptilele? Plescăie zgomotos din limbă, asemenea câinilor şi pisicilor?

S-a dus la bucătărie, a pus apă într-o lingură şi i-a întins-o şopârlei până lângă limbă, ţinând mâna la distanţă de un braţ. Reptila nu s-a mişcat, dar nici nu şi-a tras limba îndărăt; doar clipea din când în când. În momentul când Tetsuyuki a vrut să renunţe la tactică, şopârla a început să linchească apa ca pisicile şi câinii. Când i-a obosit braţul drept, Tetsuyuki a mutat lingura în mâna stângă şi a lăsat-o să bea până şi-a potolit setea. Într-un târziu, şi-a retras limba roşiatică în gură şi nu s-a mai mişcat.

Tetsuyuki şi-a scos aşternutul şi s-a întins, privind fix corpul şopârlei străbătut de cui. Uitase să-l acopere cu farfuriuţa. A adormit. S-a trezit la un moment dat şi a stins lumina, după care a adormit din nou, buştean.

S-a trezit puţin după ora zece, cu lumina strălucitoare a soarelui scăldându-i faţa. Întreaga încăpere era luminată şi nici şopârla nu făcea excepţie. Tetsuyuki şi-a aprins o ţigară şi s-a întins pe burtă, cu urechea lipită de pernă. O aştepta pe Yōko. Fiind încă în aşternut, şi-a scos pijamaua şi apoi chiloţii, rămânând în pielea goală. O bucurie imensă a pus stăpânire pe el la gândul că o va ţine iar în braţe, goală. Avea de gând să o tragă în aşternut, fără o vorbă, de îndată ce păşea în cameră şi să-şi facă mendrele pe tăcute. Oare ce-ar gândi despre el dacă s-ar purta astfel? Lumina primăvăratică ce inunda încăperea părea în consonanţă cu tânjirea după trupul gol al iubitei.

S-a ridicat brusc din pat, gol-goluţ, cu un ţipăt, când şi-a dat seama că şopârla se afla la vedere. Yōko s-ar fi speriat sigur dacă o vedea ţintuită în cui şi i-ar fi cerut socoteală. Nici nu ştia ce să-i răspundă dacă-l întreba de ce nu a scos cuiul ca să o lase liberă. Poate ar fi trebuit să-i spună că-l treceau pur şi simplu fiori la vederea ei şi aştepta să moară. Nu, nu i se părea un răspuns logic; până şi el se gândea că o să lase impresia că ascunde ceva.

A trecut capul cuiului prin gaura din fundul farfuriuţei şi şi-a atârnat apoi şapca de tenis. A

descuiat uşa şi s-a spălat, aşa gol, pe faţă şi pe dinţi. Auzind paşi în sus pe scări, şi-a şters repede faţa cu prosopul, a plonjat înapoi în aşternut şi a aşteptat. A auzit uşa deschizându-se şi apoi încuindu-se. După ce a lăsat ceva în bucătărie, Yōko s-a aşezat lângă saltea.

— E deja unsprezece.

Tetsuyuki n-a răspuns. Când Yōko l-a dezvelit uşor, el a apucat-o de mână, a tras-o cu forţă spre el şi a băgat-o în aşternut.

— A, prin urmare te prefăceai că dormi!

A strâns-o tare în braţe şi a împins-o un pic mai jos, ca să îşi dea seama că el e gol-puşcă. Ea purta fustă galbenă şi jachetă tricotată portocalie peste o bluză albă. I-a luat ceva timp până a scos totul de pe ea. Când a rămas goală, a îmbrăţişat-o cu tandreţe. Şi-au petrecut aproape două ore în aşternut.

— Sunt mort de foame, au fost primele cuvinte rostite de Tetsuyuki.

Yōko l-a cuprins pe după umeri şi i-a zâmbit.

— M-am sculat devreme azi-dimineaţă ca să pregătesc sandviciuri. Am minţit-o pe mama; i-am spus că merg la iarbă verde cu nişte prietene. L-a sărutat cu patos şi a mormăit abia auzit: Special n-ai scos o vorbă, nu?

— Îhî.

— De ce?

— Am vrut să văd dacă te superi sau nu.

— Mincinosule! Ştiai că nu mă supăr.

A fost chiar minciună. Tetsuyuki a vrut de fapt să o trateze o dată de parcă ea păcătuise.

— De ce crezi că am minţit?

I-a mângâiat vârful nasului cu buzele de pe care-şi ştersese rujul.

— Oricum, mi-a plăcut, a zis ea, îmbujorându-se.

— Poţi veni la mine o dată pe săptămână?

Yōko a încuviinţat din cap şi i-a şoptit să se întoarcă. Întins cu spatele la ea, Tetsuyuki se uita la şapca de tenis atârnată de stâlp, dar îi mai arunca din când în când câte o privire şi lui Yōko, pe când îşi îmbrăca lenjeria de corp. Aşa aplecată, în timp ce-şi punea chiloţii, linia imaginară a gâtului şi a umerilor îi dădea parcă o notă de tristeţe şi desfrâu totodată.

— De ce te simţi atât de jenată când te îmbraci? Doar nu se uită nimeni la tine.

— Mi-e ruşine de mine, a zis ea, dându-i cu perna în cap. Aaaa, deci te-ai uitat!

— Numai un pic.

— Mă simt tare ruşinată când îmi pun chiloţii.

În timp ce mânca sandviciurile făcute de Yōko, Tetsuyuki i-a povestit câte ceva despre slujbă. Îi stătea pe limbă să-i spună despre şopârlă, dar s-a abţinut.

Ca şi data trecută, a condus-o până la gara Ōsaka. Yōko i-a spus să nu o conducă mai departe de Suminodō, însă lui nu-i venea să se despartă de ea. Au intrat într-o ceainărie din subterana aflată în continuarea peronului de pe linia Hankyū şi au mai stat la taclale aproape

două ore. La un moment dat, conversaţia lâncezea şi aşteptau amândoi, privindu-se, să rupă celălalt tăcerea.

— Aşa nu mai terminăm! a zis Yōko.

După ce a lăsat-o la turnichet şi a condus-o din priviri în timp ce ea a luat scara rulantă spre linia Kōbe, Tetsuyuki a intrat într-o librărie din apropiere. S-a oprit în faţa unui raft etichetat „Ştiinţele naturii“ şi s-a uitat după cărţi despre reptile. A răsfoit *Enciclopedia ilustrată a reptilelor din Japonia*, care avea nespus de multe fotografii, dar nu şi informaţiile de care ducea el lipsă. După ce a răsfoit mai multe cărţi, a găsit ce îl interesa: o carte intitulată *Reptilele din Japonia*, în care se afla şi un capitol special despre îngrijirea reptilelor. Cartea era cam scumpă, dar a cumpărat-o.

Era duminică seara, mult mai aglomerat decât în zilele lucrătoare. Peroanele gemeau de lume. Ajungând la gara Kyōbashi, s-a uitat la ceas şi a zbughit-o pe scări, dar trenul n-a venit: orarul diferea faţă de celelalte zile ale săptămânii. S-a aşezat pe o bancă de pe peron şi a aşteptat mai bine de jumătate de oră, gândurile fiindu-i acaparate de Yōko. Ce fată blândă şi frumoasă îl iubea! S-a umflat tot în pene de bucurie! De dragul lui Yōko, al mamei, şi chiar al lui, trebuia să termine facultatea şi să-şi găsească o slujbă permanentă.

Tetsuyuki s-a aşezat în trenul antic, ce i se părea că abia se târăşte pe linia Katamachi, a despachetat cartea cumpărată şi s-a apucat să citească capitolul „Îngrijirea şopârlelor“.

„Puteţi creşte o şopârlă într-o cutie de lemn de aproximativ 30 de centimetri, dar şi mai bun ar fi un bazin mic pentru peşti acoperit cu plasă din sârmă. Împrăştiaţi pământ umezit pe fundul cutiei şi presăraţi câteva surcele peste el. Aveţi grijă să nu se întărească pământul, pentru că şopârlelor nu le place. Pentru apă, cel mai bine e să le lăsaţi o farfurioară nu prea adâncă. Când şopârla o găseşte, îşi va pune picioarele anterioare pe marginea ei şi va linge apa precum un câine. Aveţi grijă să fie mereu plină.

De hrănit se hrănesc cu viermişori sau cu larve de gărgăriţe care atacă castanii. Le puteţi procura de la magazine cu unelte de pescuit. În plus, mai mănâncă păianjeni, greieri, muşte şi furnici mai micuţe. În funcţie de specie, mai sunt reptile care se hrănesc şi cu râme. Vara e suficient să le daţi de mâncare o dată la două zile; iarna, o dată la şapte zile.

Deoarece şopârlele iubesc lumina soarelui, puneţi cutia în aşa fel încât ele să se bucure de ea, ori dimineaţa, ori seara. Dacă vasul e din sticlă, să nu stea neîntrerupt la soare, pentru că se face prea cald înăuntru, şi şopârla moare. Chiar dacă vasul e din lemn, şi el trebuie parţial umbrit. În felul acesta, şopârla îşi poate adapta temperatura

corpului fie scăldându-se la soare, fie ascunzându-se la umbră. Crescătorul de şopârle care respectă condiţiile enumerate mai sus se va bucura de o şopârlă sănătoasă şi vioaie."

În încheiere se preciza că pentru şopârlele crescute între patru pereţi, adică pentru cele fără acces la lumina soarelui, e nevoie de o lampă cu infraroşii.

„Ce e de făcut cu o şopârlă ţintuită cu un cui de un stâlp al camerei?" Era întrebarea care-l frământa serios pe Tetsuyuki. În clipa aceea şi-a dat seama că intenţiona să păstreze şopârla ca să o crească. A răsfoit cartea, oprindu-se înadins la unele fotografii ce zugrăveau şopârle. Privirile i-a picat pe următoarele rânduri: „Şopârlele tinere au trei linii aurii pe spate".

A închis cartea şi a tras concluzia că cel mai bine ar fi s-o omoare. O simplă lovitură cu ciocanul în cap şi gata! Nu e mai simplu aşa?

Coborând din tren şi apucând-o pe strada întunecată în toiul nopţii, s-a tot frământat şi şi-a data seama că, deşi nu o făcuse intenţionat, el era de vină pentru nenorocirea şopârlei. După ce că a ţintuit-o în cui, a lăsat-o fără mâncare şi apă câteva zile şi tot a supravieţuit, biata de ea. Aşa i-o fi fost soarta! Tetsuyuki s-a oprit brusc: îi era parcă teamă să intre în casă. Nu numai şopârla, dar până şi cuiul i se părea asemenea unei creaturi misterioase.

4

Ziua a fost agitată. A sosit un grup de o sută şaizeci de turişti străini, şi autocarele care i-au adus de la aeroport au ajuns la hotel în acelaşi timp. Băieţii de serviciu angajaţi permanent au condus la camere cuplurile mai în vârstă; Tetsuyuki şi alţi doi studenţi angajaţi temporar au fost însărcinaţi cu descărcarea bagajelor din cele trei autocare imense. Repartizarea pe camere fusese pregătită dinainte, însă la vederea celor o sută şaizeci de turişti străini, la care se adăugau şi alţi oaspeţi care aşteptau la recepţie să fie conduşi în camere, Isogai Kōichi, şeful băieţilor de serviciu, i-a aruncat o privire îngrijorată lui Tetsuyuki, pe care acesta a simţit-o încărcată de reproş. Tetsuyuki punea valizele grele pe un cărucior mare.

— Ia uite! Cât de grele sunt, dar fiecare are două sau trei! Cum de le-or fi putând căra? l-a întrebat un student pe Tetsuyuki. Abia mai respira.

Într-adevăr, fiecare geamantan era atât de greu, încât băieţii se întrebau ce naiba se afla în ele.

— Americanii sunt mai musculoşi decât noi, a răspuns Tetsuyuki.

Nu era în stare să ridice un bagaj cu o singură mână şi, pe când se pregătea să o folosească şi pe cealaltă, a apărut Isogai.

— Dacă vă mişcaţi astfel, băieţi, nu mai terminaţi în veci, a spus el pe un ton aspru. Primul lucru pe care oaspeţii şi-l doresc când ajung în camere este să se relaxeze, ori voi îi faceţi să-şi aştepte schimburile de haine din geamantane. Dacă o ţineţi tot aşa, o să dureze ore bune!

În clipa aceea, unul dintre studenţii angajaţi temporar, Tanaka, cunoscut pentru obiceiul de a se lua la harţă din orice, s-a repezit la Isogai pe un ton răstit, înroşindu-se tot:

— Sunt aici peste trei sute de bagaje, nu doar geamantane… iar noi, numai trei… le dăm jos din autocare, verificăm la fiecare numele, le ducem în hol şi apoi le cărăm în camere! Şi toate astea în doar treizeci de minute? E peste putinţă!

— Dacă lucraţi serios, vă puteţi mişca cel puţin încă o dată pe-atât de repede. Însă parcă vă arde de joacă… a zis Isogai, îndreptându-se doi-trei paşi către Tanaka, cu priviri săgetătoare.

— Dacă încerci să ridici unul cu o mână, îţi arăt şi eu că pot cu două! Hai, să te văd! Cum le ridici cu o mână…

Tetsuyuki l-a bătut pe umăr pe Tanaka, încercând să-l potolească. Mereu pus pe harţă, Tanaka s-a eliberat de mâna împăciuitoare şi l-a apucat pe Isogai de guler.

— Noi, angajaţii temporar, suntem numai trei, şi ne pui în cârcă asemenea muncă istovitoare. Ce-ar fi să ne trimiţi un protejat de-al tău să ne ajute?

— Nici la recepţie n-au oameni suficienţi şi e o nebunie de nedescris şi acolo. Mai întâi şi mai întâi trebuie să ne ocupăm de oaspeţi.

Isogai încerca să scape de mâinile acaparatoare ale lui Tanaka, să-şi elibereze gulerul.

— Păi atunci, toţi băieţii de serviciu ar trebui să vadă mai întâi de oaspeţi şi apoi să care bagaje. Nu ţi se pare firesc? N-ar fi mult mai eficient aşa?

Isogai i-a răspuns cu voce tremurândă:

— Nu crezi că o să râdă clienţii din hol de noi când ne văd ciondănindu-ne? Ia mâna de pe mine, imediat!

După ce Tanaka l-a eliberat în sfârşit, Isogai i-a explicat:

— Pentru că avionul a întârziat, autocarele au ajuns cu o oră mai târziu la hotel. Şoferii nu-şi doresc decât să le ducă la garaj cât mai repede posibil şi ne grăbesc cu bagajele.

— Atunci măcar tu, ca şef al băieţilor, pune mâna şi ajută! Personalul de la recepţie se poate ocupa de băieţii care conduc oaspeţii la camere. Hai, du şi tu câteva geamantane din astea până-n hol! Tanaka se dezlănţuia tot mai mult şi îi arunca în faţă toate supărările adunate de o vreme: Azi nu e prima oară când ne ceri imposibilul! Ce-ar fi să-ţi rup vreo doi-trei dinţi din faţă?

Tanaka era în echipa de karate a unei universităţi particulare din Kyōto. Un zâmbet uşor i-a străbătut chipul când şi-a pocnit încheieturile degetelor. Isogai s-a uitat la Tetsuyuki de parcă ar fi vrut să-i ceară ajutorul, însă imediat şi-a întors iar privirile spre Tanaka:

— Tanaka, eşti concediat. De când ai venit, n-ai făcut decât s-o ţii în certuri cu băieţii. Nu mai pot ţine un angajat ca tine.

Tanaka l-a străfulgerat cu o privire ameninţătoare. Tetsuyuki s-a aşezat imediat între ei doi. A încercat să spună ceva, dar l-a îngheţat zâmbetul dispreţuitor al lui Tanaka, îndreptat spre ceilalţi doi angajaţi temporar.

— Bine, plec. Îmi pare rău, dar voi doi o să duceţi toate bagajele. S-a îndreptat spre hol, însă imediat s-a răsucit pe călcâie şi a continuat: Spune-le lui Yamaguchi şi Takakura că am plecat, dar că voi reveni peste patru-cinci zile să-i salut. Am o grămadă de lămurit cu indivizii ăia.

Yamaguchi şi Takakura erau băieţi de serviciu angajaţi permanent şi întotdeauna se legau de temporari pentru te miri ce motiv.

Unul dintre şoferii de autocar a strigat supărat:

— Hei, ce faceţi? Haideţi, descărcaţi bagajele mai repede!

După plecarea lui Tanaka, Tetsuyuki s-a apucat să descarce singur bagajele din autobuz. Îi rămăseseră mai mult de jumătate. Isogai a dispărut în hol, dar a revenit curând cu un cărucior în care s-a apucat să pună bagajele descărcate de cei doi, înainte.

— Mai sunt cinci. Vă mulţumesc pentru răbdare.

Nici n-a apucat să i se adreseze astfel şoferului care fuma, că Tetsuyuki l-a văzut clătinându-se şi prăbuşindu-se peste căruciorul cu bagaje. S-a dus repede lângă Isogai.

— Ce s-a întâmplat?

Fruntea îi era lac de sudoare şi Isogai se ţinea cu amândouă mâinile de piept, respirând greu. Avea buzele vinete. Celălalt băiat a dat fuga în hol.

— Stai liniştit, sunt bine. Gata cu bagajele? a întrebat el, sfârşit.

Shimazaki, şeful personalului, a venit iute şi l-a certat pe Tetsuyuki:

— N-ar fi trebuit să-l laşi pe Isogai să se atingă de bagaje grele!

— Poftim?

Tetsuyuki n-a prea înţeles ce se întâmplă, aşa că a rămas nemişcat până ce şoferul autocarului şi-a pierdut răbdarea.

— Hei! Tot n-aţi terminat? a ţipat el enervat la culme.

Tetsuyuki s-a pornit iar să descarce geamantanele, unul câte unul. Ultimul a fost atât de greu, încât nu l-a putut ridica nici cu ambele mâini; l-a târât pur şi simplu.

Chiar şi după ce autocarele au plecat din faţa hotelului, Isogai a rămas nemişcat pe căruciorul cu bagaje, apăsându-şi pieptul cu ambele mâini. Shimazaki i-a cerut să-l ducă în camera de odihnă a angajaţilor.

— Să nu urce scările! Cheamă liftul!

Camera de odihnă, ştiută ca „Încăperea Păunilor“, se afla pe cealaltă latură a celei mai mari săli de banchet, la etajul II, la capătul pasajului pentru angajaţi. Având paturi suprapuse pe trei niveluri, asemenea rafturilor pentru creşterea viermilor de mătase, putea adăposti treizeci de angajaţi în orice moment. În capătul celălalt al încăperii se auzea un sforăit uşor. Isogai s-a întins pe un pat şi a închis ochii. Buzele şi-au mai recăpătat puţin culoarea, iar respiraţia părea mai liniştită.

— N-ar trebui să chemăm un doctor? a întrebat Tetsuyuki pe un ton calm.

Isogai a clătinat din cap.

— Mi se întâmplă mereu. Gata, a trecut. Mă odihnesc puţin şi îmi revin complet.

Apoi, ezitând, de parcă atunci i-ar fi venit ideea, l-a rugat pe Tetsuyuki să nu-i sufle o vorbă lui Nakaoka despre criza lui de azi.

— Nakaoka?

— Mineo Nakaoka, directorul de la recepţie.

— A… da! Ăla…

Tetsuyuki şi-a amintit de chipul tânărului director, un individ rece, pe care l-a salutat doar în prima lui zi de lucru şi cu care n-a mai schimbat o vorbă de atunci. Îngrijorat de „criza mea de azi“ a lui Isogai, l-a întrebat:

— E boală cronică?

Isogai a evitat să răspundă şi a schimbat subiectul.

— Familia ta se ocupă de vreo afacere?

— Da, tata s-a ocupat, însă a murit cam în acelaşi timp cu falimentul firmei. Acum, mama lucrează la un restaurant mic din cartierul Kita Shinchi…

Isogai părea să prindă din nou puteri, aşa că Tetsuyuki s-a ridicat de pe marginea patului ca să se întoarcă la lucru. Isogai i-a reamintit:

— Orice-ar fi, te rog să nu-i spui lui Nakaoka, să rămână între noi criza de azi.

Tetsuyuki s-a aşezat iar pe marginea patului şi a întrebat:

— De ce nu trebuie să ştie?

— Suntem amândoi de aceeaşi vârstă şi am fost angajaţi cam în acelaşi timp, dar el e absolvent de colegiu, pe când eu am terminat doar liceul. La început am fost amândoi băieţi de serviciu, dar prăpastia dintre noi s-a văzut destul de repede. Deoarece vorbeşte engleză, a fost trecut la recepţie şi destul de repede a şi devenit director. Ce e ciudat însă e că nu prea ştiu ce are cu mine. Parcă i-ar fi frică… Mai întâi am crezut că e doar îngâmfat şi face pe nebunul, dar nu e doar atât…

— De ce crezi asta?

— Face mare caz de cea mai măruntă greşeală a mea, de parcă vrea să se vadă şi mai bine diferenţa dintre noi.

Cel care sforăise în colţul camerei, un bucătar-ucenic angajat de curând, s-a ridicat repede şi a părăsit încăperea oarecum panicat. Bucătarii nu lucrau în ture de noapte, aşa că Tetsuyuki a presupus că a întins-o puţin de la treaba pe care o

avea de făcut şi a adormit pur şi simplu. Deşi nu era treaba lui să se bage în sufletul lui Isogai şi să-l sâcâie cu întrebări la care acesta nu avea chef să răspundă, nu s-a putut totuşi abţine:

— Ai probleme cu inima, nu-i aşa?

Cum stătea întins, Isogai şi-a dus un deget la rădăcina nasului frumos conturat şi l-a privit fix pe Tetsuyuki:

— Am probleme din copilărie. Doctorul spune că e nevoie de operaţie.

Când îi prezentase hotelul, Isogai îl condusese până la ultimul etaj fără să folosească scările, ci numai liftul, chiar dacă acesta se mişca tare încet uneori. Lui Tetsuyuki i s-a părut ciudat atunci. Acum îi era limpede: evita efortul. Şi a priceput şi de ce şeful de secţie Shimazaki a insistat să nu-l lase să ridice bagaje grele.

— Am înţeles că o valvă e de vină şi că s-ar putea rezolva cu operaţie…

— Păi atunci ar trebui să te hotărăşti să o faci, a zis Tetsuyuki.

Isogai s-a întors spre el cu un zâmbet şi a mormăit uşor:

— Simplu de zis! Doar nu e problema ta…

Lui Tetsuyuki i se părea că-l vede pe Isogai zâmbind pentru prima oară.

S-a întors în hol şi a intrat în biroul lui Shimazaki.

— Cred că s-a liniştit.

Shimazaki şi-a ridicat chipul uscăţiv din documentele pe care le verifica.

— Bine, asta-i bine.

Apoi l-a oprit pe Tetsuyuki, care a pornit iar spre hol.

— Aş vrea să vorbim ceva.

Shimazaki a dat la o parte documentele pe care le avusese sub nas până atunci şi a pornit spre cantina angajaţilor de la subsol, cu paşi oarecum neliniştiţi, care îi scoteau şi mai bine în evidenţă picioarele strâmbe. A cumpărat două cutii de cola de la automat, s-a aşezat la o masă şi i-a făcut semn lui Tetsuyuki să stea jos.

— Aşadar, Iryō, tu termini facultatea anul viitor, nu?

— Aşa aş vrea.

— Şi la ce firmă ai dori să te angajezi?

— Nu m-am gândit încă. S-ar putea să nu reuşesc să-mi găsesc de lucru…

Deşi nu mai era nimeni altcineva în cantină, Shimazaki s-a aplecat peste masă şi i-a şoptit:

— N-ai vrea să lucrezi ca angajat al hotelului nostru?

— La hotelul ăsta…?

— Nu-ţi surâde ideea de hotel?

Neştiind ce să răspundă, Tetsuyuki a sorbit din cutia cu cola.

— În aceste două luni te-am privit cu atenţie… Îmi place cum te comporţi, cum munceşti şi aş dori să rămâi la noi după terminarea facultăţii. În ultimul timp, studenţii angajaţi temporar nu-şi prea văd de treabă, lucrează de mântuială, dar tu eşti manierat şi muncitor. Şi unii oaspeţi te-au lăudat.

— Da???

Tetsuyuki nu-şi amintea să-l fi lăudat cineva.

— Anul viitor avem de gând să angajăm zece absolvenţi de facultate şi douăzeci de liceu. Ce zici? De ce să nu te hotărăşti din vreme?

— Pot hotărî şi fără examenul de angajare?

Chipul serios al lui Shimazaki s-a destins într-un zâmbet triumfător.

— Te recomand eu, şi hotărârea e ca luată.

Apoi, conform obiceiului, Shimazaki şi-a aprins ţigara după ce a pus filtrul între buze şi l-a lins puţin.

— Şi Isogai a fost angajat tot datorită mie. (Shimazaki i-a explicat că erau consăteni.) Tatăl lui a fost ORL-ist; şi-a deschis cabinet în zona Marutamachi din Kyōto. Casa noastră se afla pe străduţa din spatele acestuia. L-am cunoscut pe Isogai când era mic. A fost un copil cu multe probleme de sănătate, a spus el mai pe şoptite.

Clinica Isogai prospera şi toată lumea se aştepta ca băiatul cel mare, Kōichi Isogai, să-şi urmeze tatăl într-o bună zi. Însă pe capul lor a căzut o nenorocire neaşteptată. Tatăl a plecat într-o excursie pe coasta de nord-vest, cu un coleg, dar, nu se ştie cum, a căzut de pe peron pe linia unui tren expres care trecea cu mare viteză.

— Şi asta n-a fost tot, a continuat Shimazaki tot şoptit. La mai puţin de un an după nenorocire, şi pe mama lui a lovit-o un tren. Se întorcea de la nişte rude din Katsura, şi la o trecere de cale ferată nepăzită aştepta, pe linia Hankyū, să treacă trenul care venea dinspre Kawaramachi spre

Umeda. O fi fost grăbită, pentru că s-a strecurat pe sub barieră înainte ca aceasta să se ridice şi n-a observat trenul din direcţia opusă.

— Parcă au fost blestemaţi.

Shimazaki s-a oprit şi a mai aprins o ţigară după ce a lins filtrul, ca de obicei.

— La vremea aceea, Isogai era în primul an de liceu, iar sora lui în clasa a şasea. De el a avut apoi grijă un unchi, iar de sora lui, o altă rudă. Multă vreme au trăit separat, dar în luna februarie au reuşit să se mute într-un apartament în Toyonaka şi sunt iarăşi împreună. Dacă nu s-ar fi întâmplat nenorocitul de accident, Isogai i-ar fi urmat tatălui şi ar fi ajuns doctor.

Shimazaki s-a uitat la ceas şi s-a ridicat, îndemnându-l pe Tetsuyuki să se gândească serios la propunerea făcută. A luat-o iute spre biroul lui. În aer plutea miros de mâncare. Trei automate stăteau aliniate în cantină, şi pe fiecare masă se afla un suport cilindric din plastic îndesat cu beţişoare cafenii. Pe o hârtie mare, lipită pe perete, scria: „Spălaţi frumos lucrurile folosite şi puneţi-le la locul lor.“ Tetsuyuki a rămas cu ochii aţintiţi la cuvinte, cu bărbia rezemată în palmă. Da, îşi vedea de treabă la slujbă şi era harnic, dar nu se omora după Isogai. Îi displăceau privirile lui scormonitoare şi expresia rece de pe chip. Amintindu-şi de cele istorisite de şeful de personal, Shimazaki, Tetsuyuki a cugetat la cele multe şi ciudate care se petrec pe lumea asta. Şi-a

amintit apoi de boala cronică a lui Isogai. A tras concluzia că, de fapt, astea sunt probleme care nu-l privesc, aşa că a luat-o spre hol.

Bagajele străinilor fuseseră adunate într-un colţ al holului, aproape de intrarea principală. Băieţii de serviciu au cam terminat cu căratul celor cincizeci de valize în camere. Au mai rămas cinci etichetate „E.H. Thomas“. Tetsuyuki le-a pus într-un cărucior şi a întrebat la recepţie numărul camerei unde trebuia să le ducă.

— Camera 1588, etajul unsprezece, i-a răspuns Nakaoka, fără să-i arunce măcar o privire.

Tetsuyuki a pornit spre lift, dar l-a strigat Nakaoka pe un ton aspru, fără să ridice privirea de pe cartonaşele pe care le verifica:

— Iryō, se spune „mulţumesc, domnule“!

— Vă rog să mă scuzaţi, a răspuns Tetsuyuki pe un ton distrat.

Nakaoka l-a poftit cu un gest enervat la culme să se apropie.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Tetsuyuki.

— Ai tras chiulul mai bine de o oră. Ai moţăit un pic, sau ai fost la cantină?

— Nu am moţăit. Şeful Shimazaki a avut ceva de discutat cu mine şi ne-am dus la cantină.

— Şi ce-aţi discutat, mă rog?

Cămaşa lui Nakaoka, înalt şi slăbănog, nu-i prea stătea bine la gât. Şedea pe el de parcă o luase cu împrumut. Tetsuyuki l-a auzit cândva

plângându-se colegilor că nu-şi putea cumpăra cămăşi ca lumea: dacă erau suficient de lungi la mâneci, nu-i veneau bine la gât.

Tetsuyuki nu a găsit de cuviinţă să-i răspundă. Gâtul subţire al lui Nakaoka părea să scoată şi mai bine în evidenţă mişcarea nervoasă a mărului lui Adam. Aranjându-şi puţin părul ciufulit, a întrebat cu un surâs răutăcios:

— Isogai a făcut iar o criză, nu-i aşa? Iar Shimazaki ţi-a spus să nu sufli o vorbă în prezenţa mea.

— Ce fel de criză?

Nakaoka i-a aruncat o privire lui Tetsuyuki, şi apoi s-a întors nepăsător şi a spus:

— Hai, înapoi la treabă! De fapt, eşti plătit cu ora.

Tetsuyuki şi-a amintit că a auzit ceva bârfe legate de un conflict între succesorii hotelului şi socotea că asprimea lui Nakaoka are legătură cu acesta.

Tetsuyuki a ajuns acasă puţin înainte de miezul nopţii. A aprins lumina şi a strigat „Kin-chan[6]“, numele pe care i-l dăduse şopârlei. Aşa cum făcea mereu, a umplut o lingură cu apă şi i-a întins-o lui Kin, care a lipăit-o cu limba lui subţire. După ce i-a dat apă, a luat capacul de pe o cutie pătrată din lemn aflată pe frigider şi a extras din rumeguş, cu ajutorul unei pensete, nişte larve de gărgăriţe. Le-a dus la nasul lui Kin. Dădea drumul pensetei de îndată ce limba lungă şi vioaie apuca larvele. La început nu şi-a

coordonat bine mişcările şi a scăpat destul de multe şi pe jos. După două săptămâni, Kin le mânca direct din palma lui.

6. *Chan* este un sufix care însoţeşte numele copiilor.

„Da' te pricepi, nu glumă!" i-a zis Tetsuyuki după ce Kin a mâncat cinci larve. Apoi, bătând încet şopârla cu penseta peste nas, i-a zis: „Acuşi vine vara, şi camera asta o să fie o adevărată saună. Dar nici nu pot lăsa fereastra deschisă cât sunt plecat."

Kin a dat din coadă şi a clipit de câteva ori. După ce a şters excrementele de pe stâlp, Tetsuyuki s-a întins în sfârşit pe *tatami* şi a privit fix cuiul ce străpungea şopârla. „Kin-chan, până mă întorc eu acasă, s-ar putea să mori de căldură într-o bună zi." Se întreba cât o să mai hrănească şi o să păstreze reptila… Dacă murea, murea şi gata…

„Kin-chan, la vară am de gând să scot cuiul." Pe când îşi depăna gândul, i-a trecut prin minte că organele interne ale şopârlei s-ar fi vindecat şi au acceptat cuiul. Dar, dacă-l scotea, avea să deschidă iar o rană uriaşă. Tetsuyuki se frământa cumplit.

„Azi n-am făcut nimic altceva decât să car bagaje înfiorător de grele şi am primit doar 1 500 de yeni bacşiş. Străinilor li s-a spus că în Japonia nu se practică bacşişul, aşa că m-am ales doar cu mulţumesc pentru toate eforturile mele. Numai trei cupluri de tineri căsătoriţi mi-au dat câte cinci

sute fiecare.“ Tetsuyuki şi-a continuat monologul adresat micuţei creaturi, care, privată de libertate, stătea tăcută în lumina fluorescentă. „Însă, oricum, în comparaţie cu Isogai eu sunt un fericit. Niciodată nu mi-am închipuit că a trecut prin atâtea. Pur şi simplu îl socoteam nesuferit.“

În clipa aceea a bătut cineva la uşă. Tetsuyuki s-a ridicat mirat. Până a ajuns la uşă a mai prins ceva puteri, dar a început să se neliniştească. Bătaia în uşă s-a auzit iar, şi apoi un glas răguşit de bărbat, greu de uitat vreodată:

— Iryō, deschide! Sunt Kobori! Nu vrei să-mi deschizi?

Kobori a intrat de îndată ce s-a deschis uşa, nu a aşteptat să fie poftit. Era miop şi clipea des în spatele lentilelor groase, maronii.

— Te-am găsit! N-am crezut că o să dureze atâta. Te-am căutat, nu glumă! Dar habar n-am avut încotro ai luat-o. Te-am dibuit până la urmă!…

Kobori s-a aşezat cu picioarele încrucişate şi a ţipat la Tetsuyuki, care rămăsese pironit locului:

— Şezi! Unde-i mă-ta?

Kobori a rămas cu jacheta cu dungi roşii şi albe pe el până când Tetsuyuki s-a aşezat.

— Locuieşte la restaurantul unde munceşte.

— Deci, a făcut ceva gologani! Nu zic să plătiţi totul pe loc, mai aştept trei luni. Apoi, să fiţi gata să plătiţi 350 000 de yeni.

— Nu. 323 000.

Kobori l-a săgetat cu o privire dispreţuitoare.

— Mi-ai dat atâta bătaie de cap! Am cheltuit o grămadă de bani ca să te găsesc.

— Mi se face părul măciucă… N-am cum să procur atâţia bani. Şi-apoi, nu sunt obligat să plătesc datoriile tatălui meu… El nu mi-a lăsat un bănuţ…

— Ai grijă cum vorbeşti! Nu-ţi spun ce te aşteaptă dacă mai vii cu asemenea argumente.

— O să anunţ la poliţie că mă terorizaţi.

O lovitură groaznică l-a făcut să vadă stele verzi. Kobori s-a ridicat şi i-a mai ars nişte pumni în faţă şi câteva picioare în coaste după ce s-a prăbuşit.

— Vin mâine din nou. Poate găseşti ceva cuvinte mai rezonabile.

Aruncându-şi jacheta pe umeri, Kobori a ieşit din încăpere. Pe jos era plin de sânge de la rana adâncă de pe buza superioară şi din nasul lui Tetsuyuki. S-a chinuit să se ridice şi să meargă drept. S-a spălat la chiuveta din bucătărie şi, astupându-şi nările cu şerveţele, s-a apucat să şteargă sângele de pe jos cu un prosop. S-a întins pe *tatami* în cele din urmă. Nasul nu-i mai sângera, dar continua să-i curgă sânge din gură. „Ce-ar fi să-l omor pe nenorocitul ăla?!“ se întreba Tetsuyuki privindu-l fix pe Kin, ţintuit de stâlp. „Dacă vine mâine, bag cuţitul de bucătărie în el!“ Tetsuyuki tremura de suferinţă şi de spaimă. Cu cât încerca să se calmeze, cu atât se agita mai tare.

Tetsuyuki s-a trezit de câteva ori peste noapte. Îi zvâcneau nasul şi buza de sus, şi teama nu-l slăbea deloc. Când se trezea, fuma o ţigară. La un moment dat, când a aţipit, a visat că s-a transformat în şopârlă şi se târăşte prin iarbă şi pe lângă ziduri de piatră. A trecut de mai multe ori prin ciclul viaţă-moarte, ca şopârlă. Zeci de ani – ba chiar secole – a tot fost şopârlă şi, în vis, a simţit din plin trecerea prin acea perioadă îndelungată de timp. Ascunzându-se în iarbă printre parcelele de orez, se uita după Yōko, după Isogai şi după mulţi alţii pe care îi cunoscuse şi se întreba când avea să se termine totul.

S-a trezit şi s-a uitat la deşteptător. Ceasul arăta 3.30. Nu moţăise mai mult de patruzeci de minute, dar, gândindu-se la sutele de ani pe care îi trăise ca şopârlă, s-a întors pe burtă şi a aprins o ţigară. L-a cuprins deodată o senzaţie de extaz greu de descris în cuvinte. Nu ştia cum s-o interpreteze, dar i se părea ca o rază de speranţă înmugurită într-un colţ al trupului său peste care se înstăpânise de fapt o mare nelinişte.

Pe parcursul a patruzeci de minute el a petrecut secole de vieţi de şopârlă. Ce vis înspăimântător! Şi totuşi, visul acela straniu şi înfiorător l-a relaxat brusc. Savurând ţigara pe-ndelete, s-a lăsat pradă meditaţiei. Gustul amărui al tutunului i-a pătruns în rana din spatele buzei superioare. Visul se întipărise bine în minte şi nu-l slăbea deloc.

Îşi amintea totul: senzaţia de soare arzător pe spinare, cum şi-a întins şi şi-a scăldat picioarele,

cu o plăcere nebună, în roua de pe iarbă, senzaţia de spaimă pe care a trăit-o la gândul că putea ajunge în înalturi în ciocul unui sfrâncioc; îl teroriza gândul că murea de foame ori de sete, sau îl devora o creatură necunoscută, sau îl băteau copiii oamenilor cu o bâtă zdravănă… murise de nenumărate ori şi reînviase tot de atâtea ori. Cu siguranţă timpul a fost înspăimântător de lung. Şi totuşi, toate s-au petrecut în numai patruzeci de minute. Ideea că şopârla care trecuse prin câteva vieţi bune de-a lungul secolelor şi persoana trează acum, care fuma o ţigară, erau una şi aceeaşi i-a mai limpezit cumva gândurile, cu tot golul din suflet.

Tetsuyuki s-a ridicat şi a aprins lămpiţa. Rezemat de perete, s-a apropiat de Kin şi a privit fix cuiul. Kin a deschis ochii, a clipit, şi-a întors faţa spre Tetsuyuki şi a scos limba lungă şi subţire.

„Kin-chan, ţi-e sete?“ a întrebat Tetsuyuki pe un ton tărăgănat. „Nu te-a ucis nici cuiul care te-a ţintuit de stâlp… De ce n-ai murit?… Kin-chan, de ce mai trăieşti?“

I-a mângâiat uşor capul cu vârful degetului. Pielea şopârlei era uscată şi aspră la pipăit. Tetsuyuki s-a dus la bucătărie şi a umplut o ceşcuţă cu apă, s-a întors la Kin şi i-a picurat apă pe spinare.

„De ce te-ai născut şopârlă? Şi eu de ce m-am născut om? Trebuie că există motive clare. Tu ce părere ai?“

Tetsuyuki şi-a trecut limba peste buza de sus. Nu mai sângera, dar simţea o rană adâncă.

„Nu-i dau un ban ticălosului! Kin-chan, să ştii că nu vede nimic de la mine! Chiar dacă m-a adus în halul ăsta, n-am murit. Şi n-am de gând să mă las! Chiar dacă-mi sparge nasul sau mă omoară, să fiu al naibii dacă fac ce zice târâtura aia. O să-l omor eu înainte să mă omoare el pe mine!“ a continuat Tetsuyuki, zâmbind uşor. „Numai că, dacă fac aşa ceva, s-a zis cu mine!“ s-a corectat el. „Chiar dacă-i doar un prăpădit de gangster…“

Apoi, Tetsuyuki i-a vorbit lui Kin-chan despre vis.

„E prima oară în viaţa mea când am avut un vis atât de straniu. Secole întregi am fost şopârlă, ca şi tine, crede-mă, şi am trecut de nenumărate ori prin ciclul viaţă-moarte.“

În clipa când a rostit cuvintele, lui Tetsuyuki i-a trecut prin cap că în cele patruzeci de minute de moţăială poate chiar a fost şopârlă şi a parcurs ciclurile amintite. Dar şi-a scos repede din minte ideea năstruşnică. Era cu neputinţă! Fusese doar un vis, iar el era de fapt om şi îi vorbea lui Kin. Rezemat în continuare de perete, îşi scălda privirile în lumina albăstruie reflectată pe pielea lui Kin. În asemenea momente, iar nu ştia limpede ce anume era vis şi ce anume, realitate: el – ca om, sau el – ca şopârlă. Ambele i se păreau a fi doar vis. Apoi, ambele – realitate.

„O să-i spun lui Yōko să nu mai vină aici.“ Habar nu avea când se arăta iarăşi Kobori şi nu o putea expune pe iubita lui vreunui pericol.

„Yōko, de ce-ţi place de unul ca mine? Ba, mai vrei să te şi măriţi cu mine! S-ar putea să nu ajung decât un salariat amărât…“

Întunericul de afară începea să cedeze în faţa unui albăstrui plăcut. Tetsuyuki a plecat de lângă Kin şi s-a aruncat în aşternut. A dormit buştean până spre prânz.

A mai lâncezit până pe la douăsprezece, lăsându-se pradă gândurilor. Apoi s-a ridicat şi s-a privit în oglindă. I se umflaseră rău nasul şi buza superioară. Nu avea cum să iasă din casă în halul în care se afla. Şi-a prăjit pâine şi a încălzit lapte. Rana îl durea rău în timp ce mânca şi i-a trebuit de trei ori mai mult timp ca să termine o felie de pâine şi un pahar cu lapte.

Cu nasul în pământ, a pornit pe aleea lungă ce ducea la secţia de poliţie din faţa gării. A aruncat o privire înăuntru şi a zărit la un birou un poliţist între două vârste. Nota ceva pe un document. Tetsuyuki a revenit pe strada comercială, s-a gândit bine şi s-a întors la secţie.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez…

Vocea lui Tetsuyuki l-a făcut pe poliţist să ridice privirile.

— Fiţi amabil… Aş avea nevoie de ajutorul dumneavoastră…

Privirea poliţistului s-a oprit o clipă pe faţa umflată a lui Tetsuyuki şi l-a poftit să ia loc.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Tetsuyuki i-a povestit pe scurt tot ce s-a întâmplat.

— Lăsând la o parte chestiunea datoriei, e vorba aici de şantaj şi de atac la persoană, a zis poliţistul, scoţându-şi chipiul şi netezindu-şi cu amândouă mâinile firele de păr mult subţiate. E adevărat că recuperatorii de datorii recurg nu arareori la ameninţări, dar nu ajung chiar la violenţă. În cazul dumneavoastră, Kobori, cel care v-a atacat, poate fi acuzat de huliganism şi trebuie arestat.

— Mă îngrijorează foarte mult şi ce urmează…

— Adică, vă temeţi de răzbunare?

— Da. Are cu siguranţă complici.

— Cu toţii cedează până la urmă. Iar în ce priveşte datoria, aceasta se rezolvă prin proces civil. Aşa prevede legea. Însă din moment ce aţi venit la poliţie – mai ales că aţi fost ameninţat şi bătut –, noi suntem obligaţi să intervenim. Daţi-l în judecată pe huligan.

Tetsuyuki l-a privit pe poliţist, care avea aerul unui director de şcoală gimnazială, şi a spus cu ezitare în glas:

— Am înţeles.

Simţea că i se scurge tot sângele din obraji. Poliţistul l-a servit cu o cană de ceai, dar era cald şi îl durea rana. A sorbit doar de două-trei ori, şi apoi a rămas pe gânduri, cu privirile aţintite la aburii ce se înălţau.

După ce a plecat de la poliţie, Tetsuyuki a telefonat la hotel de la o cabină publică. I-a spus lui Shimazaki că a răcit şi a făcut febră, şi l-a rugat să-l învoiască. Apoi s-a întors acasă.

Se lăsa încet-încet noaptea. Pe la ora opt, Tetsuyuki a început să se simtă agitat şi-i tot transpirau palmele, pe care şi le ştergea de pantaloni. A auzit paşi urcând scările metalice. Tetsuyuki a rămas şezând în mijlocul încăperii, cu pumnii încleştaţi. S-a auzit o bătaie în uşă, dar înainte să aibă răgaz să răspundă, Kobori a şi intrat.

— Te-ai gândit la un răspuns ca lumea? a întrebat acesta.

Tetsuyuki nici nu auzea bine ce i se spune, pentru că stătea cu urechile ciulite şi aştepta cu răsuflarea tăiată sosirea poliţistului pe care îl bănuia stând la pândă.

— Ei, nu mai spune! Te pomeneşti că tremuri!

În momentul acela, uşa s-a deschis, şi Tetsuyuki l-a văzut pe poliţistul cu care discutase, însoţit de un ofiţer tânăr. Kobori a rămas cu gura căscată, privind de la Tetsuyuki la poliţişti şi invers. Poliţistul mai în vârstă a păşit în mijlocul camerei, l-a bătut pe umăr pe Kobori şi l-a anunţat calm:

— Sunteţi arestat pentru şantaj şi atac la persoană.

A scos apoi o pereche de cătuşe.

— Aveţi mandat de arestare? l-a întrebat Kobori, cu ochii la Tetsuyuki.

De data asta el a fost cel care a pălit.

— Da, avem. Dacă vreţi, vi-l arătăm.

Poliţistul i-a pus cătuşele şi i-a spus zâmbind lui Tetsuyuki:

— Dacă se mai întâmplă ceva, vă rog să veniţi la secţie.

Vocea poliţistului a răsunat pe scări.

— Oricum, mai sunt şi alte acuzaţii la dosar. Trebuie să le mărturisiţi şi să le recunoaşteţi pe toate… Nu vă mai întoarceţi în lumea coruptă vreo cinci-şase ani.

Tetsuyuki s-a dus tiptil la bucătărie şi a deschis fereastra. Afară era parcată o maşină de poliţie… Când o fi ajuns acolo? A închis fereastra la loc. S-a lăsat pe vine, rezemat de perete, cu fruntea lipită de genunchi, şi a rămas nemişcat multă vreme. Se întreba ce mai face mama lui. Vorbeau la telefon de două-trei ori pe săptămână, dar, de când s-a mutat aici, mai bine de două luni, nu s-au întâlnit deloc. Îşi dorea mult s-o vadă. Simţindu-se ca un copilaş pierdut în mulţime, s-a încălţat repede şi a ieşit pe uşă. Pe când păşea vioi pe aleea întunecată, spre gară, şi-a dat seama că nu i-a dat lui Kin nimic de băut şi de mâncat. S-a întors acasă, tot într-o fugă.

A deschis cutia cu larve, dar nu mai rămăseseră decât patru împrăştiate prin rumeguş. După ce i le-a dat lui Kin, a intrat în bucătărie în patru labe ca să caute gândaci. A găsit doi pui de gândaci sub frigider, i-a prins cu o cană şi apoi i-a întins, cu penseta, lui Kin. Până atunci îl hrănise doar cu larve şi râme; era prima oară când încerca să-i dea gândaci de bucătărie. Kin i-a fixat cu ochii lui mici şi negri şi parcă se distra văzându-i cum se zvârcolesc în pensetă, dar nu dădea semne că ar vrea să-i mănânce.

„Ce se întâmplă, Kin-chan? Nu-ţi plac gândacii de bucătărie?“ Ca şi când ar fi simţit întrebarea ca fiind un îndemn, Kin şi-a încolăcit limba în jurul unuia din cei doi. Unul din picioruşele insectei atârna afară din gura şopârlei, şi a durat o veşnicie să înghită totul. Tetsuyuki aştepta nerăbdător. I-a dat şopârlei să bea apă din lingură.

„Hai, bea! S-ar putea să nu mai ajung acasă astăzi. Cine ştie?“

Apoi l-a stropit cu apa rămasă în lingură şi a plecat.

Era puţină lume la gara Suminodō, unde a aşteptat vreo jumătate de oră trenul spre Katamachi. De îndată ce s-a aşezat în vagonul aproape gol, şi-a dat seama că nu mâncase nimic toată ziua, cu excepţia feliei de pâine prăjită şi a paharului cu lapte. Îl preocupase doar locul de unde poliţiştii pândeau apariţia lui Kobori, aşa că uitase complet de mâncare.

De la intrarea principală din gara Ōsaka a coborât spre un pasaj subteran. Ceasul gării arăta 11.30. Cinci-şase haimanale îşi pregătiseră culcuşurile din cutii de carton, urmând să-şi petreacă noaptea acolo. Tetsuyuki a cotit cu paşi grăbiţi la dreapta şi a luat-o spre Sakurabashi.

De îndată ce a intrat pe bulevardul principal din Kita Shinchi, a şi zărit restaurantul Yūki – o clădire veche din lemn, cu etaj, prinsă între două clădiri înalte cu birouri. Arăta a restaurant modest, marcat doar de o draperie scurtă, *noren*, de culoare indigo, pe care era caligrafiat numele

şi care atârna deasupra uşii cu zăbrele. Era însă cotat ca restaurant select, atât pentru clienţii aleşi, cât şi pentru preţurile piperate. Avea bucătar permanent; la început, mama lui se ocupase de curăţenie, însă patroana își dăduse seama că e foarte pricepută la pregătirea aperitivelor, care îi ieșeau foarte gustoase, aşa că de două săptămâni cu asta se ocupa.

Tetsuyuki s-a oprit în faţa florăriei din apropierea restaurantului Yūki şi aştepta ca acesta să se închidă. Un bărbat însoţit de o femeie, probabil animatoare, cumpăra un braţ de orhidee. Tetsuyuki s-a uitat la el prin vitrină, în timp ce plătea, şi i-a zărit portofelul burduşit de bancnote de 10 000 de yeni.

După ce au plecat şi ultimii clienţi, luminile din interiorul restaurantului Yūki s-au stins, şi o tânără, îmbrăcată într-un chimono de lucru cu picăţele, a ieşit să strângă draperia *noren* de la intrare. Tetsuyuki a abordat-o:

— Sunt fiul lui Kinuko Iryō. Aş vrea să vorbesc cu ea câteva minute.

Tânăra l-a poftit cu amabilitate să intre şi a strigat de la intrare:

— Doamnă Iryō, ţi-a venit băiatul!

Lumina din bucătărie a inundat îndată şi o parte din restaurantul întunecat deja. Mama, micuţă de statură şi înfăşurată într-un şorţ de bucătărie, a ieşit ştergându-se pe mâini cu un prosop. Tetsuyuki stătea încă jenat la intrare.

— Clienţii au plecat cu toţii. Nu mai sta acolo. Haide înăuntru!

Când a intrat, l-a prezentat bucătarului mai în vârstă, care îşi scosese deja capul să vadă ce se întâmplă.

— El este fiul meu. Dumnealui este domnul Ishii, cel mai bun bucătar din Kita Shinchi.

Auzindu-i cuvintele, un zâmbet i-a fluturat pe buze şi a ripostat pe un ton mai aspru:

— Mătuşica asta e singura care spune că sunt cel mai bun.

— Ai mâncat de cină? întrebă mama, însă imediat l-a privit încruntată: Ce s-a întâmplat? l-a întrebat, trăgându-l de mână spre lumina din bucătărie. Ce-ai păţit? Faţa…

Îi privea îngrozită nasul şi buzele umflate.

— Am căzut pe scări, acasă.

Tetsuyuki nu-şi minţise niciodată mama şi nu prea ştia cum să reacţioneze. Când ea a încercat să mai zică ceva, i-a retezat-o scurt:

— N-am mâncat de cină… doar o felie de pâine la prânz.

Se pare că bucătarul Ishii l-a auzit şi s-a băgat în vorbă:

— Ne-au mai rămas nişte felii de calamar, costiţe de porc înăbuşite şi ceva supă *miso*.

Imediat a scos capacul, a îndesat mâncare într-o farfurie şi a pus-o pe tejghea. Mama i-a mulţumit bucătarului şi a umplut un bol cu orez.

— E foarte bună mâncarea. Mulţumeşte-i domnului Ishii şi mănâncă.

Tetsuyuki şi-a exprimat recunoştinţa pentru tot ce au făcut pentru mama lui domnul Ishii şi tânăra de la bucătărie care-l poftise înăuntru.

Deodată s-a deschis uşa cu zăbrele şi a intrat, clătinându-se, o femeie îmbrăcată în chimono. Era fardată prea tare şi mirosea a parfum.

— E proprietara, i-a şoptit mama lui Tetsuyuki. El e fiul meu, i-a spus apoi femeii. A trecut pe-aici să discutăm ceva şi, pentru că nu mâncase de cină, domnul bucătar-şef a ales nişte resturi şi i le-a servit lui, a mai explicat ea uşor panicată.

— Măi, măi! Ce băiat mare ai! a zis femeia, aruncându-i o privire scurtă lui Tetsuyuki.

— Vă mulţumesc mult pentru mâncare, a zis el.

Începuse iar cu mulţumirile pentru tot ce făcuse pentru mama lui, dar femeia nu l-a mai băgat în seamă şi i-a cerut tinerei care trebăluia prin bucătărie să-i cheme un taxi. Tetsuyuki presupunea că are cam patruzeci şi doi sau trei de ani.

— Yokota s-a obişnuit să bea prea mult, iar eu nu mai pot ţine pasul cu el. A decăzut rău de tot.

Ishii şi-a scos şorţul de bucătărie, s-a dichisit un pic şi i-a zis pe un ton tăios:

— Suficient că bei aici cu el… nu văd de ce îl mai însoţeşti şi la cluburi sau baruri…

— Dar suntem amici vechi şi e felul lui de a încerca să ascundă că afacerile îi merg prost. Nu pot să-i întorc brusc spatele. A trebuit să dau pe gât trei pahare de coniac şi m-am îmbătat.

— Pentru că, înainte să pleci, ai mai băut şi cinci ceşcuţe de *sake*.

Machiajul şi chimonoul o făceau să arate tânără, iar profilul încă îi trăda frumuseţea din anii de demult, însă din faţă, sub lumina puternică, machiajul exagerat o arăta mult mai bătrână. În mijlocul feţei, care părea şi vicleană, dar şi copilăroasă, se aflau doi ochi complet inexpresivi, de parcă erau ai unei păpuşi meşteşugite cu măiestrie.

— Hai, mănâncă repede, să nu se răcească! l-a îndemnat proprietara pe Tetsuyuki.

El a sorbit iute supa şi şi-a umplut gura cu orez. Nu fusese pic de căldură sufletească în tonul cu care i se adresase, şi lui i se părea că o deranjează că mănâncă resturile de la restaurantul ei.

— Cât vă datorez? a întrebat Tetsuyuki când a terminat de mâncat.

El avusese de gând să-şi exprime astfel recunoştinţa, însă proprietara l-a privit cu asprime.

— Adică? Vrei să plăteşti? Nu cred că asta a fost intenţia bucătarului nostru când te-a servit.

A urcat în taxiul parcat în faţa restaurantului. Ishii şi tânăra de la bucătărie au plecat şi ei acasă, aşa că au rămas doar Tetsuyuki şi mama lui.

— Proprietara pare o persoană dificilă.

— Păi… a fost gheişă, i-a răspuns mama, ştergând tejgheaua.

A numit o firmă mare de transport şi a precizat că preşedintele ei a ajutat-o să-şi deschidă restaurantul în care se aflau. Ţinea degetul mic ridicat pe când vorbea.

— Şi-a petrecut tinereţea prin baruri şi cluburi de noapte… de mic copil. Apoi, s-a lăsat de meseria de gheişă şi a devenit metresa unui bogătaş… şi a început afacerea de aici, din Shinchi. A mai îmbătrânit ea, dar tot o copilă naivă rămâne când e vorba de mersul lucrurilor în lume. A început să ia afacerea în serios abia după ce i-a murit protectorul. Până atunci, toţi clienţii fuseseră cunoştinţe de-ale lui.

— Câţi ani are?

— Aceeaşi vârstă ca mine.

— Cuuuuum? Are cincizeci?

Pe Tetsuyuki îl amuza machiajul care-şi făcea, prin urmare, datoria… Îi tăinuia vârsta aşa cum se cerea.

— Are părţile ei bune, dar şi toane. M-am obişnuit şi ştiu cum să o iau.

Mama era mai în vervă decât se aşteptase.

— Ai slăbit, a zis ea. S-a întâmplat ceva?

S-a aşezat lângă Tetsuyuki şi l-a bombardat cu întrebări după ce şi-a terminat treaba.

— Nu, nimic. Mă învârteam prin cameră şi mi s-a făcut brusc dor de tine.

— Yōko mai trece pe la tine din când în când?

— Da… Câteodată îmi aduce şi de mâncare.

Sub perechea de ochi sfredelitori, Tetsuyuki şi-a dat seama că ea ghicise totul.

— Chiar îmi place fata aia. E veselă şi drăgălaşă, n-are nimic urât în felul ei de a fi. Mă întreb dacă vrea să se mărite cu tine.

Mama a umplut două boluri mari cu ceai, genul de boluri folosite la restaurante specializate

în *sushi*. A cuprins bolul ei cu ambele mâini şi a aţintit cu privirile frunza de ceai care plutea printre aburi.

— Cu vreo două luni înainte să moară, i-am vorbit tatălui tău despre Yōko şi i-am spus că eşti cam hotărât să te legi definitiv de ea.

— Ce-a zis tata?

— A râs şi m-a asigurat că băieţii nu se însoară cu prima dragoste.

Tetsuyuki a privit-o pe mama lui cu un zâmbet. De mult nu mai simţise atâta pace în sufletul lui.

— Prima mea dragoste s-a sfârşit tragic pe când eram încă în şcoala generală.

Se îndrăgostise de fata care răspundea de echipamentul de baseball al clubului. Lui Tetsuyuki nu-i plăcea sportul, dar s-a înscris de dragul ei.

— M-au pus să păzesc partea dreaptă a terenului de baseball şi să exersez prinderea mingilor din zbor. Eram atât de emoţionat, ştiind că fata aia mă priveşte, încât o dată am prins mingea cu fruntea în loc s-o prind cu mănuşa. S-a prăpădit de râs. Ea ajunsese acolo pentru că se îndrăgostise de Takakura, cel care servea mingile. De îndată ce am priceput cum stau lucrurile, am părăsit clubul după trei zile. Un coleg de club mai mare m-a plesnit peste faţă de trei ori. Când îmi amintesc ce prost am fost, mă pufneşte râsul…

Din stradă s-a auzit un claxon insistent. Era lume multă afară, şi vocile au tulburat liniştea ce pusese stăpânire pe restaurantul închis deja.

— E ora la care pleacă acasă amfitrioana.

Atât a zis mama lui Tetsuyuki şi a căzut pe gânduri. Nu s-a atins nici măcar de ceaiul proaspăt făcut.

— De fapt, ce s-a întâmplat? a întrebat ea la un moment dat. Haide, nu-mi ascunde nimic.

— Nu s-a întâmplat nimic. Pe cuvânt că am căzut pe scările de acasă.

— Cel căruia îi datorăm bani te-a lăsat în pace?

— Chiar nu are cum să dea de mine… la capătul celălalt al oraşului Ōsaka. Până când mă găseşte pe mine sau pe tine, o să am deja puşi deoparte trei sau patru sute de mii de yeni.

— Nu-i vorba neapărat de banii pe care trebuie să-i plătim… era datoria tatălui tău.

I-a spus lui Tetsuyuki să rămână peste noapte în camera ei de la etaj. După ce s-a asigurat că uşa e încuiată şi gazul închis, a stins lumina. Au urcat pe o scară abruptă ce se afla lângă frigiderul enorm din bucătărie şi au intrat într-o încăpere mică, cu duşumea din lemn, ticsită de cutii de carton, alături de o uşă glisantă. După ce a deschis uşa, a aprins lumina fluorescentă. Camera avea şase rogojini, şi din ea nu lipsea alcovul *tokonoma*. Mirosul îi era familiar – era al mamei.

— Pot să rămân aici fără să cerem permisiunea? a întrebat Tetsuyuki, rotindu-şi privirile în jur.

— Nu se supără nimeni. Proprietara nu revine înainte de şapte seara. Domnul Ishii trece pe la şase dimineaţa ca să lase cumpărăturile proaspăt făcute la piaţă şi pleacă imediat.

— Trebuie să te scoli şi tu la şase?

— Are cheie, aşa că pot sta în pat. Dacă sunt trează, mă ridic să-i fac un ceai, dar pleacă imediat după aceea şi mai trage un pui de somn. Se scoală la ora patru ca să meargă la piaţa centrală pentru aprovizionare. Vine la lucru la patru după-amiază, iar restaurantul se deschide la şase.

Mama a tras uşa dulapului din perete şi a scos aşternutul, pregătind culcuşul pentru amândoi. Tetsuyuki s-a aşezat lângă fereastra zăbrelită şi a privit afară în stradă.

— Frumoasă cameră!

— Până cu doi ani în urmă a fost folosită pentru oaspeţi. După cum vezi, are şi *tokonoma.*

— Şi de ce nu mai găzduieşte clienţi?

— Cred că nu au personal suficient şi de aceea au limitat afacerea doar la parter, însă părerea mea e că a scăzut considerabil numărul clienţilor. Numai arareori aveau clienţi care solicitau cameră separată, aşa că au hotărât să nu mai folosească etajul.

— Unde faci baie?

— Merg cu autobuzul până la staţia Jōshōbashi. Este o baie publică veche acolo…

S-a aşezat în faţa unei măsuţe de toaletă şi s-a dat cu cremă pe faţă.

— Iei autobuzul ca să te speli la baia publică?

— Doar cinci minute până la Jōshōbashi.

Mama s-a schimbat într-un chimono de noapte şi s-a băgat în aşternut. Tetsuyuki s-a dezbrăcat şi el şi s-a strecurat lângă ea după ce a stins lumina. Rămăsese numai în chiloţi.

— Sper că o să putem locui împreună într-o bună zi… tu cu Yōko, şi eu pe lângă voi, a murmurat ea cu un căscat.

Îndată după aceea i s-a auzit respiraţia regulată, mărturie a somnului liniştit. Probabil că era tare obosită. Tetsuyuki a închis şi el ochii.

Pe strada principală din Shinchi traficul era necontenit. Tetsuyuki a auzit râsete şi strigăte… gălăgia nu se mai domolea. A ascultat atent toate zgomotele, cu ochii închişi. Ceea ce-l obseda însă era semnificaţia visului în care el fusese şopârlă, trecând sute de ani prin ciclul viaţă-moarte. Cu toate că-l socotea doar vis, simţea că stătuse pe marginea unei prăpăstii adânci dintr-o lume îndepărtată, iscodind ceva cumplit de straniu. Sinele care visa şi sinele care se trezise la realitate… Ce diferenţă o fi fost între ele?

S-a gândit la Kin, ţintuit de stâlp în încăperea aia mică şi întunecată aflată la o distanţă atât de mare de gara şi ea îndepărtată… Va trebui la un moment dat să scoată cuiul şi să-l elibereze. Voia să facă asta cu toată atenţia, ca să nu-l omoare sau să-i agraveze rana. Văzându-l pe Kin cu ochii minţii, Tetsuyuki voia să se repete visul din noaptea trecută.

5

A venit vacanţa de vară. Câţiva dintre colegii de facultate ai lui Tetsuyuki îşi găsiseră deja de lucru şi mai aveau de aşteptat doar examenele de absolvire. La nevoie, Tetsuyuki se angaja la hotel, aşa cum i-a recomandat şeful de secţie Shimazaki. Oferta i-a mai atenuat elanul de a da examene pentru altfel de tipuri de slujbe, pe care poate şi le-ar fi dorit mai mult.

Când a ajuns la intrarea angajaţilor din spatele hotelului, puţin înainte de ora cinci, ca de obicei, Tetsuyuki a văzut-o pe Yōko stând nemişcată pe trotuarul care mărginea hotelul, încercând să evite mirosul greu al aburilor de la ţeava de evacuare. Scăldată de razele soarelui în amurg, jumătate din trupul ei avea o tentă roşiatică ce o făcea să pară teribil de melancolică. A traversat strada cu paşi mărunţi, şi chipul i s-a destins într-un zâmbet abia după ce a ajuns pe partea cealaltă. Tetsuyuki s-a strecurat şi el printre maşini ca să ajungă mai repede lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Tetsuyuki.

Ea l-a privit tăcută. Au cotit pe prima alee şi au intrat într-o ceainărie. În ultima lună, de când nu se mai văzuseră, vorbiseră doar la telefon.

Până la vacanţa de vară, Yōko fusese în fiecare zi la cursuri, după care tot avusese diverse treburi care i-au împiedicat să se întâlnească. De la incidentul cu Kobori, Tetsuyuki îi spusese să nu mai vină la el acasă. În zilele când el era liber, încercase mereu să o întâlnească la Umeda, dar de fiecare dată intervenea câte ceva din partea ei: ori avea de rezolvat una-alta pentru mama ei, ori trebuia să meargă la verişoara mai mare, care tocmai născuse, ca să o ajute la curăţenie sau să-i spele rufele.

S-au aşezat într-un colţ. Pe fundalul muzicii bossanova, el şi-a aţintit privirile asupra ei, studiind-o atent.

— Te-ai tuns?

— Da, s-a încălzit afară şi nu mai suportam.

— E prima oară când te văd cu părul aşa scurt.

— Nu l-am mai avut aşa scurt din gimnaziu. Nu-ţi place?

— Îţi stă bine.

Apoi iar a întrebat-o ce s-a întâmplat.

— Când ai fost tu liber, am avut eu diverse treburi… şi când sunt eu liberă, tu trebuie să lucrezi…

Era partea zilei pe care Tetsuyuki o ura pur şi simplu, dar se simţea fericit de data asta. S-a uitat la ceas: 4.40, la fel ca atunci când a ajuns la gara Ōsaka. Şi-a scos ceasul de la mână, l-a dus la ureche, l-a scuturat, l-a lovit uşor. Stătuse.

— Ah, nu mai merge. A fost ieftin, mă aşteptam să se strice într-o bună zi.

L-a aruncat pe masă. Yōko a scos un ceas din geantă. Era un Rolex care fusese al tatălui ei şi l-a tot bătut la cap să i-l dea. Îl ţinea mereu în geantă.

— Ţi-l împrumut pe acesta.

— Lumea o să se uite ciudat la un amărât de băiat de serviciu cu un ceas atât de elegant…

— Da, dar ai ceas, nu?

Apoi l-a retras iute când Tetsuyuki a întins mâna după el şi i-a zis pe un ton glumeţ:

— Nu cumva să-l amanetezi!

El şi-a pus ceasul la mână, râzând.

— Îl ochisem de multă vreme. Chiar mă gândeam că o să fie al meu dacă mă căsătoresc cu tine.

— Oricât de insistent l-am rugat pe tata să mi-l dea mie, n-a vrut. Obiecta, zicând că o femeie n-are ce face cu un ceas bărbătesc… sau că îl leagă de el prea multe amintiri. Nu voia pur şi simplu să se despartă de el.

— Mă mir că ţi l-a dat!

— Şi-a cumpărat un Rolex nou la un preţ bun, şi până la urmă mi l-a dat mie pe ăsta.

— De ce-ai ţinut atât de mult să-l ai?

— Nu se mai găsesc asemenea obiecte rare! Şi, în plus, chiar aveam un motiv să-mi placă.

— Sunt cele mai rezistente din lume.

— Ai grijă de el, bine?

Era 5.30. Yōko s-a ridicat când şi-a terminat cafeaua. Întrezărindu-i sânii prin bluza subţire, pe Tetsuyuki l-a cuprins o dorinţă nebună să o ţină în

braţe. S-a întunecat la faţă şi a rămas fără cuvinte. Ea a zis ceva, dar el nu i-a răspuns. Nici măcar nu mai auzea nimic. Ochii îi fugeau de la buzele ei la sâni, şi apoi la linia dintre picioare, şi în final la trotuar.

— Ce s-a întâmplat? Te-am supărat cu ceva?

Yōko a înclinat uşor capul, dar el a rămas cu privirile aţintite în jos.

— Aşa se întâmplă mereu… Te apucă brusc tristeţea…

S-a întristat şi ea. Au traversat strada şi s-au despărţit; el s-a uitat după ea cum dispare în mulţime. Ea s-a întors pe neaşteptate şi a făcut nişte gesturi caraghioase: i-a scos limba şi a tras de pleoapa inferioară. Câţiva trecători au privit-o surprinşi.

Tetsuyuki şi-a pus uniforma şi a pornit în fugă la treabă.

— Ai întârziat patruzeci de minute, i-a spus Tsuruta, unul dintre băieţii de serviciu, care stătea la birou.

Cu toate scuzele lui Tetsuyuki, Tsuruta i-a marcat întârzierea pe fişa de pontaj şi apoi a scris nişte cifre cu creion roşu.

— Eşti plătit cu ora, aşa că-ţi opresc patruzeci de minute din leafă.

Asemenea decizii le lua de obicei Isogai, şeful băieţilor, dar Tetsuyuki n-a obiectat şi a pornit spre hol. Tsuruta a luat-o după el şi i-a şoptit:

— Deocamdată eu îl înlocuiesc pe şef.

După ce conducea oaspeţii în camere, Tsuruta avea obiceiul să-şi omoare timpul în încăperile destinate băieţilor la fiecare etaj, stând la baliverne cu angajatele. Tetsuyuki a aruncat o privire feţei pline de coşuri:

— Isogai a păţit ceva?

— I s-a făcut iarăşi rău înainte de prânz. Acum îşi trage sufletul în camera de odihnă a angajaţilor. Şeful de secţie m-a pus să-i ţin locul.

După ce a condus un cuplu la etajul XIII, Tetsuyuki s-a îndreptat spre camera de odihnă de la etajul II, care se afla în spatele a ceea ce se numea „Salonul păunilor“. Erau în toi pregătirile pentru un banchet important: ospătari şi ospătăriţe cărau de zor farfurii şi ceşti. Unul dintre ei era cât pe-aci să se ciocnească de Tetsuyuki şi să scape farfuriile. S-a oprit brusc şi a zis oftând din toţi rărunchii:

— Hei, dacă n-ai ce face în hol, hai şi dă-ne o mână de ajutor! Până la ora şapte avem de pregătit un bufet pentru opt sute de persoane.

— Pentru cine se ţine banchetul?

Băiatul i-a spus numele unui mare politician din Partidul Conservator.

— E ziua lui, împlineşte şaptezeci şi şapte de ani. Acesta e motivul pentru ochii lumii. De fapt, se strâng fonduri pentru campania electorală.

Tetsuyuki i-a promis că întreabă la recepţie dacă îi poate ajuta şi a pornit pe culoarul îngust spre camera de odihnă. A deschis uşa încet şi s-a uitat înăuntru. Privirile i s-au întâlnit cu ale lui

Shimazaki, care şedea pe marginea patului. Tetsuyuki s-a apropiat de el în vârful picioarelor şi s-a aşezat. Isogai părea că doarme.

— A fost o zi nebună azi! a zis Shimazaki pe şoptite. A căzut în hol. Am vrut să chem ambulanţa, dar s-a întâmplat să avem un oaspete cardiolog şi l-a îngrijit el. Venise pentru o reuniune a medicilor; de fapt, au fost cam douăzeci de doctori în total. Unul dintre ei a avut medicamente la el şi i-a salvat viaţa lui Isogai.

— Ce-a spus doctorul?

— Că Isogai trebuie să-şi facă investigaţii amănunţite la un spital specializat. A mai precizat că în ziua de azi operaţiile de valvă nu mai ridică probleme, chiar au mai multe şanse de reuşită decât altfel de operaţii.

Uşa s-a deschis şi a intrat o funcţionară de la recepţie. Shimazaki s-a dus şi a vorbit puţin cu ea, după care s-a întors la Tetsuyuki.

— A intervenit ceva şi trebuie să mă duc la birou. Iryō, rămâi tu cu Isogai o vreme.

Când să plece, Tetsuyuki l-a oprit agitat:

— Vă rog să le spuneţi lui Nakaoka de la recepţie şi lui Tsuruta că m-aţi rugat să rămân aici. Altfel, mă acuză că am tras chiulul.

Shimazaki a încuviinţat din cap şi a plecat cu pas vioi. Când s-a închis uşa metalică, nu s-a mai auzit gălăgia şi agitaţia din salonul pentru banchete, iar pe încăperea de odihnă luminată vag s-a înstăpânit din nou liniştea. La umbra paturilor suprapuse, chipul lui Isogai arăta ca un bust din bronz.

Tetsuyuki se întreba ce avea Yōko de gând să facă în vacanţa de vară. În fiecare an, îşi petrecuse toată luna august lucrând la băcănia aflată la subsolul unui magazin universal. Ceea ce câştiga cheltuia pentru excursia din care se întorcea cu o zi înainte de începerea cursurilor. Acea săptămână petrecută cu colege şi prietene era singura perioadă de timp departe de Tetsuyuki; altfel, erau nedespărţiţi. Prietenele o tachinau spunându-i că se comportau ca nişte tineri căsătoriţi, deşi nu locuiau împreună.

Lui Tetsuyuki i s-a năzărit o bănuială: de ce Yōko nu i-a spus nimic despre planurile de vacanţă din anul acesta? De obicei îi povestea cu mult înainte despre locul unde urma să lucreze şi despre excursia din septembrie, dar anul acesta nici măcar n-a adus vorba. Şi anul trecut, şi cu doi ani în urmă, în a treia zi de vacanţă era deja la datorie, în băcănia de la subsol. Ce avea oare de gând să facă anul acesta? Au trecut deja zece zile de vacanţă. Tetsuyuki şi-a amintit de chipul trist al lui Yōko pe când îl aştepta.

— Nu trebuie să stai tot timpul lângă mine.

Tetsuyuki a tresărit auzind vorbele. Aşadar, Isogai nu dormea.

— Am auzit că nu ţi-a fost bine azi. (Isogai ţinea ochii închişi în continuare.) Ai ridicat ceva greu? (Isogai a clătinat din cap.) Sau ai urcat scări în fugă?

Isogai a deschis în sfârşit ochii.

— Nu fac tâmpenii!

Sunt lucruri pe care nu ai chef să le discuţi cu alţii şi nici să ţi se vorbească despre ele. Ştiind asta, Tetsuyuki a pregătit cumva terenul.

— Zilele trecute am auzit de la şeful de secţie Shimazaki… despre părinţii tăi.

Isogai i-a aruncat o privire scurtă şi a bombănit:

— Individul ăla cam trăncăneşte.

Apoi a închis iar ochii.

— Eu cred că ar trebui să iei taurul de coarne şi să te operezi.

— Şi ce legătură are asta cu mama şi cu tata?

Tetsuyuki a ezitat puţin, dar şi-a luat inima-n dinţi şi i-a spus apoi:

— Dacă se tot repetă crizele, mi-e teamă că o să mori.

— Nu mor eu dintr-atât. Oamenii din jurul meu fac mare caz din asta, dar eu m-am obişnuit. Îmi trece mereu după ce stau puţin liniştit.

— Am presentimentul că o să te calce trenul…

Pe Tetsuyuki l-au surprins propriile cuvinte, pe care le-a scăpat fără să vrea. Şi-a dat seama cât de insensibilă a fost remarca şi a plecat privirile în pământ. Se uita fix la mocheta verde.

— Mi-au ieşti cuvintele pe gură fără să le gândesc… De fapt…

Isogai i-a retezat-o scurt:

— Şi eu am acelaşi presentiment. (Tetsuyuki a ridicat privirile, tresărind.) Azi, a continuat Isogai, am ieşit din casă puţin mai târziu şi n-am vrut să aştept următorul tren, gândindu-mă că întârzii la serviciu. Când am ajuns la gară, bariera

era deja lăsată, dar am vrut să prind trenul de Umeda, aşa că trebuia să trec de ea ca să ajung la turnichet. După ce a trecut un tren, am crezut că o să se ridice şi mă pregăteam să traversez în fugă, când cineva mi-a strigat: „Vine un tren din direcţie opusă!“ Mă grăbeam atât de tare şi eram atât de zăpăcit, că nu l-am văzut.

Ochii lui Isogai, nemişcaţi până atunci, s-au întors spre Tetsuyuki, dar priveau în gol, de parcă şi-ar fi amintit ceva. În cele din urmă, şi-a continuat povestea. Era prima oară când Tetsuyuki îi descifra emoţii pe chip.

— Pe când aşteptam trenul, inima a început să-mi bată puternic şi m-a cuprins spaima că într-o bună zi voi sfârşi ca tata şi ca mama. Şi nu numai eu, ci şi sora mai mică. După ce am urcat în tren, m-am tot gândit: „Aşa nu se mai poate.“ După ce am ajuns la Umeda şi am pornit spre hotel, mi s-a întunecat totul în faţa ochilor. Am rămas un pic în vestiar, dar când am ajuns în hol, m-am prăbuşit…

A tăcut apoi.

Tetsuyuki îşi storcea creierii să găsească nişte cuvinte potrivite care să-l mai liniştească pe Kōichi Isogai şi să-i reaprindă speranţa. Era oare prima dată când manifesta empatie faţă de cineva? I se părea ciudat că o fiinţă umană nu putea simţi durerea altuia ca pe propria suferinţă. Şi-a amintit cum s-a strâmbat Yōko la el şi apoi i-a plutit prin faţa ochilor imaginea lui Kin şi

gândul, chiar dacă numai un moment, că a vrut să-l omoare pe Kobori. Apoi a început să vorbească.

— Tata a murit, şi afacerile familiei s-au dus de râpă. Mama şi cu mine habar n-am avut că individul pe care tata îl considera mâna lui dreaptă îşi însuşise fondurile firmei. Ba mai mult de-atât, a dat dovadă de multă isteţime în felul în care şi-a trecut totul pe numele lui şi ce a făcut a fost legal. Când ne-am dat seama ce se întâmplă, a fost prea târziu. De la tata nu ne-au rămas decât datoriile. Hienele ne presează să le plătim şi de aceea eu mă ascund într-o cămăruţă la marginea orăşelului Daitō, iar mama locuieşte la restaurantul unde munceşte, în Kita Shinchi. Unul din ticăloşii ăia mi-a dat de urmă; m-a bătut şi m-a lovit cu picioarele, de n-am putut ieşi din casă o săptămână, atât de cumplit arătam. Temându-mă de răzbunare, m-am plâns la poliţie. Individul a fost arestat, dar n-am nici cea mai vagă idee când o să apară complicii ca să se răzbune pe mine. M-am gândit să mă mut într-o cameră undeva şi mai departe, dar mă aflu într-o situaţie care mă împiedică să plec din camera în care stau.

Ajungând cu povestea aici, Tetsuyuki se întreba ce-o fi în capul lui Isogai. Era puţin probabil să fi înţeles ce a vrut să-i transmită. Şi pe urmă ştia că Isogai are probleme şi mai grele. În comparaţie cu el, Tetsuyuki se putea socoti fericit: era sănătos, mama îi trăia şi, în plus, avea o prietenă fermecătoare – Yōko. Se putea considera cu-adevărat binecuvântat de soartă. În

loc să-l încurajeze pe Isogai cu povestea lui, până la urmă s-a simţit el încurajat. Şi totuşi, un ungher al sufletului său era nespus de mâhnit.

— De ce nu poţi pleca de acolo?

Isogai a ascultat povestea lui Kin, s-a îndreptat uşor şi a deschis ochii mari:

— Şi şopârla aia mai trăieşte?

— Da, trăieşte. Înainte să plec azi de acasă, i-am dat apă şi am hrănit-o.

— De ce nu scoţi cuiul?

— Dacă îl scot, s-ar putea să moară. De-ai şti de câte ori m-am gândit să o omor eu, dar nu mi-am putut aduna curajul să fac aşa ceva. La urma urmei, eu am fost de vină că a ajuns ţintuită de stâlp, chiar dacă era întuneric şi nu ştiam ce se întâmplă.

— Mai poate o şopârlă rămâne în viaţă dacă e bătută în cui?

— Păi… tot ce pot să-ţi spun e că trăieşte.

— E adevărat ce spui?

— Dacă nu mă crezi, vino să vezi.

Isogai s-a aplecat în faţă, gata să spună ceva, dar Tsuruta şi-a băgat capul pe uşă şi, văzându-l că se simte mai bine, a întrebat:

— Cum te simţi? Bine?

Tonul cu care a pus întrebarea trăda indiferenţă faţă de starea lui Isogai. Era limpede că nu-l interesa cu-adevărat.

— Da, mi-e bine. Îmi pare rău că v-am speriat.

— Am treabă cu Iryō.

— Vin, a zis Tetsuyuki ridicându-se.

A trecut pe lângă Tsuruta fără să mai zică ceva şi a luat-o apoi pe culoarul îngust. Se pare că banchetul începuse în „Salonul păunilor“. Pe când aştepta liftul, s-au auzit urale în spatele uşilor închise: „Banzai!“ De trei ori, rostite de sute de oameni. Doi poliţişti stăteau de pază la uşa din faţă, privind în toate părţile. Tetsuyuki nici nu a prins de veste când l-a şi văzut pe Tsuruta lângă el. Acesta nu s-a putut abţine să-i trântească o răutate:

— Eşti tare bun la tras chiulul!

— Şeful de secţie Shimazaki mi-a spus să nu plec de lângă Isogai până nu se simte bine.

— Câtă amabilitate! Poate că şi Isogai doar se preface că e bolnav ca să îşi mai tragă sufletul.

Tetsuyuki s-a prefăcut că nu aude răutăţile şi n-a mai scos o vorbă în lift. Tsuruta l-a sâcâit special cu tot felul de prostii până au ajuns în hol, unde i s-a schimbat brusc expresia feţei. Încordat tot, a mărit pasul ca să-l ajungă pe Tetsuyuki din urmă şi a răspuns cu o politeţe prefăcută unui funcţionar de la recepţie care i-a întins o cheie, spunându-i:

— Te rog să conduci oaspeţii la cameră. Ia-le şi bagajele.

Oaspeţii respectivi păreau destul de înstăriţi – un bărbat de vârstă mijlocie şi o femeie îmbrăcată în chimono, care cu siguranţă lucra la un club sau la un bar de noapte. Asemenea clienţi lăsau de obicei un bacşiş de 500 sau 1 000 de yeni

băiatului care îi conducea. Iar dacă nu se întâmpla aşa, Tsuruta se întorcea în hol supărat şi-şi vărsa furia pe băieţii angajaţi temporar.

Tetsuyuki stătea în hol şi aştepta să i se termine tura în zece minute. Isogai l-a bătut pe umăr şi i-a zis:

— Vreau să văd şopârla.

— Haide! Când vrei să vii?

— Astăzi.

— Astăzi?

— Găzduieşte-mă şi pe mine în noaptea asta. Te deranjez cumva?

— Nici vorbă. Dar tu te simţi în stare?

— O sun pe sora mea şi-i spun. Hai să luăm un taxi, plătesc eu.

Isogai se schimbase deja şi aştepta acum la ieşirea personalului. Tetsuyuki a ieşit în stradă şi a oprit repede un taxi.

— Vă rog, la Suminodō.

Şoferul a întors capul spre ei şi a întrebat:

— Suminodō?… Unde vine asta?

— Nu ştiţi?

Şoferul a dus mâna la cap nedumerit, cerând parcă iertare, şi a explicat jenat că lucra de puţin timp ca taximetrist. Tetsuyuki nu s-a întors acasă cu taxiul niciodată, aşa că habar nu avea traseul.

— Oricum, luaţi-o drept înainte pe autostradă spre Nara până la Muntele Ikoma. De acolo sper să mă descurc.

Când a pornit taxiul, Isogai s-a pornit pe râs.

— Nici măcar taximetristul nu ştie unde vine adresa ta, însă nenorocitul ăla te-a depistat urgent.

— Sunt profesionişti, nu glumă!

Tetsuyuki s-a molipsit şi s-au pus pe râs amândoi.

Când au ajuns la poalele Muntelui Ikoma, s-a zărit o săgeată ce indica gara Suminodō. Au cotit pe drumul respectiv şi-au mai mers ceva drept înainte. La un moment dat, Tetsuyuki a presupus că aleea ce urma era drumul dorit şi i-a spus şoferului să cotească. Pe strada întunecată nu exista nici măcar o singură lumină. În cale au dat doar peste o cabină telefonică, cea de la care el dădea mereu telefoane mamei şi lui Yōko. Taxiul a oprit fix în faţa blocului în care stătea Tetsuyuki.

Când a deschis uşa, l-a izbit un aer fierbinte şi umed. Tetsuyuki a aprins repede lumina şi ventilatorul, şi apoi a deschis fereastra. Ar fi vrut să scoată şi plasa de la geam ca să se aerisească mai repede, dar şi-a amintit că zona e plină de ţânţari care-i vor chinui toată noaptea. L-a arătat cu degetul pe Kin.

— Vezi că n-am minţit?

Tetsuyuki n-a mai scos o vorbă. A rămas cu privirile aţintite la Isogai, care stătea nemişcat la intrarea în cameră şi se uita uluit la Kin. Cu gura pe jumătate deschisă, Isogai i s-a părut la început distrat, dar în ochi i se citea ceva asemănător unei crize de nebunie. Era prima oară de când se cunoşteau că Tetsuyuki îl percepea astfel. Şi trecuseră câteva luni bune.

Dându-şi seama că nu e frumos din partea lui să se uite astfel, a început să-şi vadă de treburi.

Mai întâi, a deschis frigiderul, a pus nişte gheaţă într-o ceaşcă şi apoi a turnat apă peste ea. A pus apa răcită într-o sticlă cu pulverizator, cumpărată de la un magazin cu articole de bucătărie, şi l-a stropit pe Kin din cap până la coadă. În orele cât fusese singur în camera încinsă şi neaerisită, Kin se deshidratase, şi acum, după miezul nopţii, ţinea ochii închişi şi atârna gârbovit de cuiul de pe stâlp, fără vlagă.

Tetsuyuki l-a tot stropit cu apă rece, şi apoi i-a dat să bea apă cu lingura, aşa cum proceda de obicei. Kin îşi răsucea limba şi lipăia lacom. Şi-a revenit după ce a terminat de băut, cam în zece minute. Apa cu care l-a stropit Tetsuyuki s-a uscat de la ventilator, însă în acelaşi timp pielea lui Kin şi-a recăpătat vigoarea, iar Kin părea iarăşi plin de viaţă. Când a început să-şi mişte încet picioarele, Tetsuyuki a luat penseta şi i-a dat opt larve. Se simţea întotdeauna uşurat când îl vedea că mănâncă. A pus iar apă în lingură, şi Kin a mai lipăit de patru-cinci ori. Limba lui părea acum mult mai vioaie decât la început. L-a mai stropit o dată pe Kin ca să se asigure că se simte bine şi i-a spus, zâmbind, lui Isogai:

— Aşa îmi termin eu ziua mereu…

Isogai, care până atunci stătuse nemişcat, şi-a apropiat faţa palidă de şopârlă. Kin a dat nervos din coada lungă.

— Se teme de oamenii pe care nu-i cunoaşte.

Ignorând complet vorbele lui Tetsuyuki, Isogai şi-a îndreptat privirile stranii către Kin. Tetsuyuki se temea ca nu cumva agitaţia şopârlei să-i facă rău şi să-l apuce una din crizele sale obişnuite.

— Înspăimântător… a zis Isogai cu voce slabă.

Arătând cu degetul spre petele negre de pe stâlp, din apropierea cozii lui Kin, a întrebat:

— Ce-s astea?

— Excremente. Le şterg în fiecare zi, dar pete tot rămân. Într-o bună zi o să mă certe proprietăreasa.

— Crezi că o să vrea să mănânce dacă-i dau eu?

— Mmmmm, ştiu eu…

Isogai a pus întrebarea, dar n-a făcut nici o mişcare în sensul acesta. În schimb, fără să scoată o vorbă, a întins mâna precaut şi a apucat de capul cuiului de pe stâlp. Kin se zvârcolea agitat, dar Isogai ţinea bine de cui.

Deodată s-a pornit orăcăit nesuferit de broaşte. Tetsuyuki găsea zgomotul absolut oribil, ca un blestem monstruos ce părea să anunţe o mare nenorocire. Isogai încerca să mişte cuiul, dar Tetsuyuki, speriat, l-a imobilizat imediat. Isogai şi-a mutat privirile de la Kin la mâna care-i ţinea apăsată încheietura.

— Scoate cuiul imediat! a tunat Isogai, supărat. De ce nu-l scoţi? Şi ce dacă moare? Şopârlei nu-i pasă dacă moare, ea vrea doar să scoţi cuiul.

Orăcăitul a încetat brusc. S-a auzit televizorul din apartamentul de alături, unde locuia femeia posacă între două vârste.

— Nici şopârla nu vrea să moară!

Tetsuyuki s-a posomorât într-o clipă şi a aruncat priviri încruntate spre chipul palid al lui Isogai, gândind: „Nu l-am ţintuit pe Kin de stâlp ca să mă distrez sau din pasiunea de a creşte şopârle. Ia să te văd cum scoţi tu cuiul!“

A luat cleştele din cutia cu unelte şi i l-a trântit în faţă lui Isogai.

— Eu nu-l pot scoate, te rog pe tine…

Isogai făcea eforturi disperate să se calmeze şi să-şi alunge furia de pe chip. Kin îşi bombase pieptul şi dădea din picioare ca un copil arţăgos. Văzându-l, şi Tetsuyuki, şi Isogai s-au îndepărtat de stâlp şi s-au aşezat pe jos. Isogai îşi rodea tăcut unghiile.

— Vrei bere? l-a întrebat Tetsuyuki, ridicându-se şi pornind spre bucătărie.

— Dacă beau alcool, sunt mort, a murmurat Isogai cu privirile plecate. (I s-a ivit un zâmbet în colţul gurii pentru prima oară.) Am probleme cu inima de mic şi nu ştiu niciodată când îmi sună ceasul. Poate în cinci minute… poate mâine dimineaţă… Gândul ăsta m-a obsedat în permanenţă.

Isogai a aşteptat ca Tetsuyuki să-şi termine berea, şi apoi a continuat:

— Chiar dacă va fi să renasc pe pământ, probabil voi suferi tot de inimă.

— De ce spui asta?

— Dacă te culci cu datorii, astea nu dispar la trezire. Am senzaţia că aşa ceva se întâmplă şi cu mine. Când mi-am dat seama că sinuciderea nu-şi are rostul, am rămas fără soluţie. Chiar nu ştiam ce pot face. Tu ce crezi că ar trebui să fac?

Tetsuyuki a deschis rama cu plasă de la fereastra care dădea spre parcelele de orez ca să arunce cutia goală de bere în broaştele ce orăcăiau în beznă. Liniştea apăsătoare care a urmat i-a dat o senzaţie de singurătate şi mai dureroasă.

— Dacă mori, se termină totul. Puţin probabil să mai existe renaştere, a spus Tetsuyuki, închizând repede rama cu plasă şi prinzând în palme ţânţarii care intraseră.

— Care e dovada că moartea e sfârşitul? Ai murit vreodată?

— Eu nu-mi amintesc decât viaţa asta. Dacă aş mai fi trăit o viaţă înainte, ar trebui să fiu în stare să-mi amintesc măcar un pic. Nu există decât această viaţă, nimic înainte şi nimic după… Moartea pune capăt la toate.

— Eu nu pot gândi astfel.

Tetsuyuki stătea în picioare şi se uita la Isogai. Văzându-i privirea hotărâtă, Isogai a luat o carte care i-a fost la îndemână şi a aruncat-o spre Tetsuyuki. Acesta a fost uimit la culme, dar a prins-o.

— Cartea aceea a zburat spre tine pentru că eu am aruncat-o. N-a zburat de una singură. Înainte să existe efectul, trebuie să existe o cauză. Este ideea de bază din fizică, nu? Există în univers un

singur lucru fără să fi existat o cauză înainte? Copacul creşte din aer fără să fi avut sămânţă? Un cui sfâşie spinarea unei şopârle pentru că aşa vrea ea? Nimic nu e întâmplător pe lumea asta.

Neînţelegând tot ce i-a trecut pe lângă urechi, Tetsuyuki stătea cu cartea în mâini şi cu privirile aţintite la buzele lui Isogai, fără să scoată o vorbă.

— De ce oamenii se nasc atât de diferiţi unul de altul? Există cu siguranţă o cauză. Aşadar, cauza trebuie să fi existat înainte să ne naştem, nu? Nu ţi se pare logic aşa? Unii se nasc în familii bogate, alţii în familii sărace. Unii se nasc perfect sănătoşi, alţii cu dizabilităţi. Prin urmare, dacă toate lucrurile au cauză şi efect, nu ţi s-ar părea ciudat ca diferenţele cu care ne naştem să nu aibă cauze? Am trecut cu siguranţă prin alte vieţi înainte să ajungem aici, doar că nu ne amintim, asta-i tot. Am murit având diverse datorii şi apoi, ca şi când ne-am fi trezit din somn, am renăscut. Însă datoriile nu au dispărut.

Având doar un singur rând de aşternut, Tetsuyuki a întins salteaua pentru Isogai, şi alături a pus plapuma pe post de saltea. S-a aşezat pe ea cu picioarele încrucişate şi a întrebat:

— De când ai astfel de idei?

Isogai s-a dezbrăcat şi a rămas doar în chiloţi şi tricou. S-a aşezat şi el turceşte pe saltea:

— De vreo doi ani, de când am început să lucrez la hotel.

Când şi-a scos tricoul cu dungi orizontale, şi-a răvăşit părul de la ceafă. Era întotdeauna atât de pus la punct, încât se părea că perfecţiunea vine

fără greş dinăuntrul lui. Nu şi acum. În plus, în priviri i se distingea un soi de spaimă, pe care Tetsuyuki o simţea şi la el, când se privea în oglindă. Văzându-l pe Isogai astfel, regreta mult că l-a adus să-şi petreacă noaptea la el. Ar fi vrut să râdă şi să bârfească băieţii de serviciu, să ia peste picioar aerele pe care şi le dădeau funcţionarii de la recepţie când primeau oaspeţi noi, să adoarmă râzând. Altfel, silueta mai tristă decât de obicei a lui Yōko urma să-l obsedeze şi nu avea cum să-şi găsească liniştea. Cu atât mai mult cu cât zâmbetul ei ambiguu i se părea că ascunde ceva.

Broaştele au început iar să orăcăie.

— Atunci înseamnă că, dacă mori, o să renaşti?

Tetsuyuki ar fi vrut să schimbe subiectul, dar n-a găsit altceva de zis.

Isogai a încuviinţat uşor din cap.

— Da, cred că murim şi renaştem, murim şi renaştem… şi tot aşa. Nu există altă lume. Aici, în lumea asta, ne naştem din nou.

Tetsuyuki s-a răsucit cu un căscat uriaş şi i-a întors spatele.

— Nu prea-mi pasă… Pur şi simplu n-am chef să discut la ora asta asemenea lucruri, pe tonul ăsta serios. Hai să ne culcăm!

L-a rugat pe Isogai să stingă lumina şi a închis ochii. Ar fi vrut s-o ia pe cărarea întunecată până la cabina telefonică şi o sune pe Yōko, dar era

trecut de unu şi jumătate şi toată lumea dormea la ea acasă. S-a hotărât să o sune dimineaţă la prima oră şi să o întâlnească undeva.

Isogai a rămas nemişcat, cu picioarele încrucişate. Nu a făcut nici un gest să se ridice şi să stingă lumina, dar nici nu s-a întins ca să doarmă. Tetsuyuki a deschis ochii şi s-a uitat la Kin, simţind şi privirile lui Isogai aţintite asupra şopârlei.

— Te rog să nu te atingi de ea cât dorm, i-a spus el pe un ton aspru. Bine?

— Ce vrei să zici?

— Ştii foarte bine şi fără să-ţi spun.

Isogai s-a ridicat în sfârşit şi a stins lumina.

— De fapt, eu vreau să scap de cuiul meu.

— Atunci, de ce nu te hotărăşti să te operezi? Şeful de secţie Shimazaki spunea că operaţiile de valvă sunt cu cele mai mari şanse de reuşită dintre toate operaţiile de inimă.

Isogai a mormăit ceva, dar orăcăitul broaştelor i-a înecat vorbele.

— Ce-ai zis? Broaştele astea oribile… n-am auzit ce-ai zis.

Isogai şi-a apropiat gura de urechea lui Tetsuyuki.

— Nu de operaţie mi-e frică.

— Dar de ce?

— De trenuri.

De data asta, Tetsuyuki s-a ridicat brusc şi s-a aşezat turceşte, privind în jos la Isogai.

— Cum poţi oare scăpa de „datoria“ de a fi lovit şi omorât de tren? (Tetsuyuki simţea că-l

cuprinde mânia, împreună cu o senzaţie vagă de nelinişte.) Dacă părinţii tăi au fost loviţi şi omorâţi de tren, asta nu înseamnă că vei păţi la fel. Înainte să ajungi la cardiolog, ar trebui să consulţi un psihiatru. Asta-i prioritatea ta acum…

Tetsuyuki s-a dus la bucătărie, a deschis frigiderul şi a băut o bere. O dâră de sudoare i s-a prelins pe după ureche până pe umăr. Şi-a băut berea încet, încercând parcă să-şi prelungească agonia. Un gândac mare de bucătărie i-a trecut peste degetul mare de la picior. Chiar întuneric cum era, ştia exact că-i gândac de bucătărie. A luat un şervet ud din chiuvetă şi a aruncat cu el în insectă, încercând s-o împiedice să intre în cameră. Gândacul şi-a desfăcut aripile şi a pornit să zboare prin bucătărie, bâzâind în urechile lui Tetsuyuki şi ciocnindu-se chiar de fruntea lui; după care, a căzut pe jos şi s-a ascuns sub frigider. Tetsuyuki a dat fuga la chiuvetă şi s-a spălat bine cu săpun.

— Ce s-a întâmplat? a strigat Isogai din cameră.

Tetsuyuki se tot spăla pe frunte, iar pe când se ştergea a zis:

— Un gândac zburător m-a lovit în frunte!

— Ţi-e frică de gândaci? a chicotit Isogai. Nu se mai putea opri din râs.

— Nu mi-e frică decât dacă zboară. Chiar nu rezist la atacul lor din zbor.

— În schimb nu ţi-e teamă de şopârle ţintuite de vii?

Tetsuyuki s-a aşezat în aşternut şi s-a întors cu spatele la Isogai. A rămas nemişcat, simţind cum pune alcoolul stăpânire pe el.

— E prima oară în viaţa mea când văd ceva atât de înspăimântător. Te-am urmărit umezind spinarea şopârlei cu pulverizatorul şi hrănind-o cu penseta… Mă trec fiori. Tu ai nevoie de psihiatru. N-om fi noi la fel, dar sănătoşi nu suntem nici unul.

— Ţi-am arătat-o pentru că ai zis că vrei s-o vezi. Dacă te sperie o şopârlă vie, atunci ieşi afară din apartamentul meu. Acum!

— Cam cât îmi ia să ajung într-un loc unde să pot chema taxi? a întrebat Isogai după câteva momente.

Tetsuyuki i-a spus că ar avea de mers vreo treizeci de minute pe jos până la gara Suminodō, dar nu garanta că la ora asta găsea taxiuri acolo.

— Atunci nu-mi rămâne decât să stau la tine.

— În cazul ăsta, te rog să te culci. Chiar acum n-am nici un chef de discuţii complicate despre cauză şi efect, despre lumea asta şi lumea viitoare, sau despre moarte şi renaştere. Vreau să dorm. E normal ca oamenii să moară şi… mi-e totuna.

Tetsuyuki i-a amintit oaspetelui său că nu-i mai răspunde la întrebări, şi apoi a închis ochii. Netulburat, Isogai a continuat cu voce tare:

— Mă întreb de ce moare lumea.

Exasperat, Tetsuyuki s-a ridicat cu faţa la Isogai:

— Te rog încetează! Eu nu sunt personajul principal din romanul *Namiko* al scriitorului Roka Tokutomi[7] şi, chiar dacă mă întrebi, n-aş şti ce făgăduială să fac privind renaşterea mea. De unde vrei să ştiu eu de ce mor oamenii?

7. Roka Tokutomi (1868–1927) a scris romane realiste, cel mai cunoscut fiind *Cucul* (în japoneză: *Namiko* sau *Hototogisu*).

— Da', te pricepi la romane vechi, nu glumă! a chicotit Isogai.

Încăperea era cumplit de înăbuşitoare.

Tetsuyuki nu se amuza, iar Isogai încerca să se stăpânească. Tetsuyuki a şoptit furios:

— Dacă lumea n-ar muri, unde ar mai încăpea cu toţii? Ar fi dezgustător să vezi bântuind moşi şi babe de 680 de ani – ori de 1 360 de ani – şi să ştii că de fapt şi-ar dori să moară. Iar dacă oamenii nu mai mor, devin pur şi simplu nişte fantome obsedate de dorinţe. Lumea ar fi o mare harababură, pentru că n-ar mai putea muri nimeni. S-ar apuca cu toţii de rele şi ar lua cu forţa unii de la alţii tot ce şi-ar dori. Nici măcar nu s-ar mai chema oameni, ci fiare.

Tetsuyuki regreta că a ajuns să vorbească asemenea stupizenii. A tras un oftat prelung, încercând să-i semnaleze astfel lui Isogai că nu va mai răspunde nici unei provocări. S-a întins apoi.

— Surioara mea e tare drăgălaşă… (Tetsuyuki se prefăcea că nu aude şi stătea cu ochii închişi.) Când mama s-a prăpădit în acelaşi fel ca tata, mi-a fost teamă că sora mea o va lua razna. Abia de

la o vreme şi-a mai revenit. Hei, surioara mea e chiar o frumuseţe. Nu multe femei arată aşa bine ca ea, a insistat Isogai, trăgându-l de umăr pe Tetsuyuki.

— Fireşte că ţii cu ea! Doar eşti fratele ei mai mare!

„Am încurcat-o!“ s-a gândit Tetsuyuki. „De-acum o să trebuiască să răspund la toate tâmpeniile.“ Credea că discuţia o să ţină aşa la infinit, dar n-a mai auzit nimic din gura lui Isogai.

Apoi, lui Tetsuyuki i-a trecut prin cap că, tocmai pentru că moartea stă la pândă, lumea cunoaşte şi fericirea. I se părea că din cauza morţii oamenii sunt capabili să şi trăiască. Şi-a amintit parfumul mamei. Amintiri plăcute legate de tatăl lui pe vremea când trăia îi asaltau un colţişor al inimii. Se simţea învăluit de zâmbetul cald al lui Yōko şi de puritatea trupului ei. Nu era de lepădat nici senzaţia pe uşurare pe care o simţea după ce se întorcea acasă şi-l hrănea pe Kin, delectându-se apoi cu o bere. Pentru el, toate acestea erau „momente de fericire“, şi de aceea şi-a conturat ideea: „Tocmai pentru că există moarte, oamenii simt fericirea.“ Era prima oară când gândea astfel şi ideea răsuna în mintea lui de parcă o entitate vie i-ar fi şoptit-o şi i-ar fi arătat adevărata formă a fericirii.

Ideea părea totuşi vagă, nu o distingea chiar cu claritate. De aceea, noţiunea de fericire a început să pâlpâie puţin, şi până la urmă a dispărut. Viaţa trecută, viaţa viitoare, viaţa trecută, viaţa viitoare… La început, cuvintele au fost ca o

flacără de mărimea unui grăunte, dar treptat au ţâşnit într-o pălălaie uriaşă, împrăştiind scântei usturătoare interminabile. Ceea ce a alimentat acest infern a fost tocmai visul ciudat pe care l-a avut în timpul cât a aţipit: patruzeci de minute, nu mai mult. Dar au fost patruzeci de minute în care şi-a petrecut secole de viaţă şi de moarte ca şopârlă. Ca şi cum un vrăjitor blând, dar tenace şi-ar fi băgat nasul şi i-ar fi forţat visul.

Era sigur că visul l-a năpădit în noaptea de după bătaia încasată de la ticălosul de Kobori, când i-au sângerat nasul şi buza superioară. A pipăit pe întuneric după Kin. Un firişor de lumină îi contura spinarea. Trăia cu senzaţia că şopârla – ţintuită de stâlp pe când era încă vie – îi fusese trimisă ca mesager special. La gândul acesta l-a cuprins o bucurie de nedescris şi, fără să vrea, a dat un chiot. În următoarea clipă însă, bucuria s-a transformat în spaimă. Tetsuyuki s-a gândit că probabil Kin i-a fost trimis ca să-l anunţe că va renaşte ca şopârlă în viaţa viitoare. Un ceva enorm îi luase locul lui Kin pe stâlpul din încăperea mică şi întunecată. Un ceva care-l avertiza. Dacă lucrurile nu stăteau aşa, atunci o şopârlă mică nu putea rămâne în viaţă având trupul străpuns de un cui gros. Mai mult, acel ceva enorm i-a trimis nu numai visul în care şi-a petrecut secole întregi ca şopârlă, ci l-a adus şi pe Isogai în camera lui, iar acesta chiar credea în existenţa unor vieţi trecute şi viitoare. De cum i-a dat prin minte aşa ceva, s-a ridicat şi l-a privit pe Isogai. Moţăia.

— Chiar dacă revii pe pământ, nu înseamnă că o să fii neapărat tot om.

— Ce s-a întâmplat? a bombănit Isogai cu o voce adormită.

Tetsuyuki i-a povestit visul.

— Dar când m-am trezit şi m-am uitat la ceas, am văzut că trecuseră doar patruzeci de minute.

— Ce te-a apucat să-mi povesteşti visul?

Isogai s-a răsucit şi s-a întors cu spatele la Tetsuyuki.

— Chiar dacă m-am transformat în şopârlă şi am trecut prin secole de viaţă şi de moarte, când m-am trezit şi mi-am lins buzele, mi-am dat seama că sunt eu însumi. Nu ţi se pare ciudat?

— Nu. E firesc să fie aşa.

— Tocmai asta mă sperie, a continuat Tetsuyuki. (Isogai tânjea după un pic de somn.) Ţi-e frică să nu renaşti tot cu boală de inimă… nu neapărat se întâmplă aşa… şi ai presimţit că părinţii tăi vor muri loviţi de tren… Cel mai de speriat însă e că nu vei renaşte ca fiinţă umană, nu?

Isogai nu i-a mai răspuns. După ce adusese în discuţie lucruri atât de complicate, tot el s-a găsit să tacă, şi asta l-a enervat pe Tetsuyuki. Gândindu-se totuşi la starea lui de sănătate, a ezitat să-l mai sâcâie.

— Trebuie să plec devreme, a zis Isogai. Să fiu la hotel până la ora opt. Cum ajung de aici la gara Ōsaka?

Primul gând l-a dus la Yōko. Era prea devreme să stabilească o întâlnire cu ea la ora aceea a dimineţii.

Tetsuyuki s-a oferit să-l însoţească.

— Nu-i nevoie, i-a răspuns Isogai. Mă descurc.

Foarte curând i s-a auzit respiraţia ritmică. Adormise. Tetsuyuki se temea să nu aibă parte de acelaşi vis şi nu voia să doarmă. Trăia cu presentimentul că data următoare nu se va mai trezi şi va rămâne pur şi simplu, pe veci, şopârlă.

Tetsuyuki a rămas cu ochii deschişi până spre zori, când i-a închis fără să vrea. I se făcuse frig la picioare şi la umeri. S-a trezit imediat după prânz. Isogai dispăruse. Tetsuyuki s-a spălat pe faţă şi pe dinţi în grabă, s-a îmbrăcat iute şi a plecat luându-şi rămas bun de la Kin: „Aşteaptă-mă! Vin repede!“

A coborât în fugă treptele şi a luat-o la pas rapid pe drumul scăldat de lumina soarelui de vară. De ambele părţi, terenurile erau năpădite de buruieni. La cabina telefonică fusese până acum doar noaptea şi habar n-avea ce se găsea de-a lungul drumului neluminat. Era prima oară când îşi dădea seama că de ambele părţi ale marelui teren viran se înălţau fabrici goale cu schelete din fier ruginit. Şi se aflau la intervale oarecum egale. Pe unul dintre ele scria cu vopsea roşie: „Acuzăm falimentarea intenţionată a produselor Yamaoka!“

Lăsând trecătorul nedumerit dacă au înflorit sau urmau să înflorească, câteva tulpini firave de floarea-soarelui se plecaseră sub formă de arcuri.

Erau aproape golaşe, petalele nu au fost prea darnice cu ele. După ce şi-a croit drum spre cabina telefonică, Tetsuyuki şi-a dat seama că n-ar fi trebuit să vină până aici; ar fi putut folosi telefonul public de la magazinul universal de lângă apartamentul său. A mârâit nemulţumit şi şi-a şters sudoarea de pe frunte, privind în sus, la soarele arzător.

În cabină se simţea ca într-o seră, iar receptorul era atât de fierbinte, încât abia l-a putut ţine în mână. Ţânţari morţi erau împrăştiaţi, asemenea fărâmiturilor de radieră, pe raftul cu cartea de telefon. Yōko nu era acasă. Mama i-a spus că tocmai plecase şi că urma să revină târziu.

— Nu lucrează în vacanţa de vară, nu?

— Se pare că nu.

Judecând după răspunsul ambiguu al mamei, Tetsuyuki a dedus că i se ascunde ceva. S-a întors acasă şi a băut nişte lapte rece. Singurul lucru pe care şi-l putea închipui era că apăruse alt bărbat în viaţa ei. Nu aveau ce altceva să-i tăinuiască. Simţea o apăsare pe piept şi l-a cuprins neliniştea. Aproape fără să-şi dea seama, a umplut o lingură cu apă şi s-a apropiat de Kin.

„Te-oi fi săturat şi tu de larve, Kin, nu-i aşa? Nu vrei greieri sau omizi din când în când?“

După ce l-a hrănit pe Kin cu larve până nu a mai scos limba, Tetsuyuki şi-a dat seama că i-a dat să mănânce fără pensetă, folosindu-şi direct degetele. Kin nu se mai temea de el. I-a mângâiat capul şi bărbia. Kin nu se împotrivea, de parcă ar fi aşteptat mângâierile lui Tetsuyuki. Îi părea rău

de Kin, îi părea rău că nu exista altcineva care să-l alinte. Tetsuyuki a deschis dulapul cu gândul să scoată un cuţit din cutia de unelte şi să-l omoare pe Kin. Dacă-i ciopârţea iute capul, şopârla murea fără să sufere. Tetsuyuki a îndreptat cuţitul spre Kin.

„Kin-chan, în viaţa următoare eu o să fiu şopârlă şi posibil să nu mai renasc vreodată ca fiinţă umană. O şopârlă n-are puterea să facă în aşa fel încât să se nască om. Odată devenit şopârlă, o său fiu şopârlă pe vecie. Yōko şi-a găsit alt bărbat care-i place. Am citit asta pe chipul ei, ieri. A venit să mă vadă, dar e o mincinoasă fără pereche. O să am nevoie de ani de zile ca să plătesc datoriile tatălui meu, câte un pic în fiecare lună. Mama o să piardă şi ea ani buni de viaţă irosindu-se la cheremul unei foste gheişe capricioase. Nu ne aşteaptă nimic bun. Când o să iasă Kobori din închisoare, o să se răzbune, cu siguranţă. Îmi e greu dacă tu rămâi în viaţă. Ar trebui să murim amândoi.“

Tetsuyuki începuse să se gândească serios să-l omoare pe Kin, şi apoi pe el însuşi. Căldura înăbuşitoare din încăperea prost ventilată făcea din el cu totul alt om, cu fiecare clipă ce trecea. Simţea că pierderea zâmbetului larg al lui Yōko îl determină s-o jelească şi că esenţa fericirii s-a risipit pentru totdeauna. De fapt, nu prea avea nici un motiv serios să-şi dorească moartea. Nefericirea care-l învăluia nici nu se putea compara cu suferinţele prin care treceau alţii. Ştia lucrul ăsta, ştia că-i o prostie felul cum

gândeşte… Şi totuşi, îşi dorea să moară. Căldura insuportabilă, şopârla din faţa ochilor, îndepărtarea lui Yōko, atât trupeşte, cât şi sufleteşte, suma derizorie de bani… toate se concentraseră în vârful cuţitului din mâna dreaptă, îndemnându-l să acţioneze rapid şi hotărât.

„Mori, creatură nesuferită!“ Kin se zvârcolea îngrozitor la ţipetele lui Tetsuyuki, dând disperat din picioare, de parcă ar fi vrut să se caţere pe stâlp, în ciuda faptului că era ţintuit locului de cui. Îşi mişca întruna capul înainte şi înapoi şi îşi agita coada, răsucindu-se disperat în toate părţile, ca nişte larve de ţânţari într-un şanţ cu apă murdară. Tetsuyuki s-a pus pe plâns. N-ar fi vrut, dar i-au dat lacrimile fără voia lui.

A azvârlit cuţitul şi a ţâşnit afară din casă, pe trepte-n jos, până la aleea pe care tocmai o traversase, croindu-şi cu greu drum printre buruieni şi mărăcini şi stârnind polenul florilor gălbui de splinuţă. Roiuri de ţânţari şi muşte, precum şi tot felul de insecte ciudate au pornit spre el în zbor de parcă le atrăgea aşa cum atrage un magnet aşchii metalice. Căldura insuportabilă îi ardea gâtul şi spinarea. O lăcustă i-a sărit pe genunchi şi a cules-o imediat cu mâna. Ceva s-a ciocnit de faţa lui – un păduche uriaş, se pare. A ţâşnit în tufiş după insecta ce dovedise atâta măiestrie la sărit. A ajuns s-o prindă, dar, întorcându-se la drum, şi-a dat seama că era doar un amărât de greiere. Cu o lăcustă în mâna stângă

şi un greiere închis în pumnul drept, şi-a târât picioarele înapoi spre casă, strănutând de câteva ori.

„S-o lăsăm pe cea gustoasă pe mai târziu.“ Aşadar, a pus mai întâi lăcusta în faţa lui Kin, căruia i-au trebuit două-trei minute până a reuşit să-şi înfăşoare limba în jurul ei. Tetsuyuki a pus greierele în cutia cu larve şi s-a dezbrăcat, aruncând în maşina de spălat tot ce fusese pe el. Maşina era un model vechi și o cumpărase la preţ redus. Polenul gălbui şi goangele zburătoare se lipiseră de fruntea şi de gâtul lui, ba îi intraseră chiar în urechi şi în buric. S-a descotorosit de ele cu un prosop umed şi a început să-şi pregătească masa. Avea pe el doar chiloţii.

Intenţia de a-l omorî pe Kin a dispărut brusc, aşa cum venise, şi la fel a scăpat şi de gândul sinuciderii. În locul unor astfel de sentimente, întreaga minte îi era ocupată acum de hotărârea de a nu o lăsa pe Yōko pe alte mâini. După ce a terminat de mâncat, i-a dat iar apă lui Kin să bea, l-a stropit apoi de sus până jos şi a plecat de acasă.

Pe când se îndrepta spre gară, şi-a amintit de propriile cuvinte adresate lui Isogai: „Eu nu-mi amintesc decât viaţa asta… Nu există decât această viaţă, nimic înainte şi nimic după… Moartea pune capăt la toate.“

Simţea totuşi că forma lui Kin ce inspira milă la mângâierea tăcută a degetului său venea să se opună afirmaţiei.

6

Într-un colţ întunecat de la marginea gării, marcat de dulăpioarele încuiate ale agentului de securitate publică şi ale agenţiilor locale de turism, se zăreau şi vreo cincizeci de telefoane publice, de culoare roşie. Tetsuyuki a privit o vreme lumea înghesuită în spaţiul acela irespirabil, fără pic de adiere. I se părea că fiecare aruncă vorbe receptorului din faţă. Unii păreau furioşi; o femeie vorbea cu blândeţe şi cu zâmbetul pe faţă pe când răsucea pe degete cordonul telefonului public; un tânăr – probabil agent de vânzări – aducea la cunoştinţa interlocutorului nişte preţuri pentru nu cine ştie ce mărfuri; un muncitor a tot încercat un număr care suna ocupat, drept care a dat cu receptorul de pământ şi a scuipat pe jos. Toată atmosfera aceea îi transmitea lui Tetsuyuki o senzaţie de singurătate, deşi era cea mai aglomerată şi mai gălăgioasă parte din gara imensă. Tocmai de aceea nu se simţea în largul său să-şi sune mama dintr-un asemenea loc. Tricoul îi era ud leoarcă şi i s-a lipit de spate. Dulăpioarele încuiate, zecile

de telefoane roşii, oamenii care purtau conversaţii cu semenii lor prin intermediul unor asemenea aparate, căldura insuportabilă din toiul verii…

Tetsuyuki a plecat de-acolo, a coborât la linia de metrou centrală şi s-a îndreptat spre cofetărie. A cerut o cafea cu gheaţă şi s-a ridicat să dea telefon de la aparatul ce se afla în colţul cofetăriei. Timp de câteva clipe, jetul de aer rece venit direct pe spinarea lui transpirată de la aparatul imens de aer condiţionat i-a dat o senzaţie plăcută, însă imediat după aceea i s-a făcut frig.

A întrebat-o pe mama lui de ce are o voce aşa sfârşită.

— Mă simt epuizată din pricina căldurii. Vara asta a fost înfiorător de fierbinte. Tu ce mai faci?

— Sunt bine. Mănânc trei mese pe zi, iar de la serviciu merg direct acasă şi dorm o grămadă.

— S-a întâmplat ceva? l-a întrebat ea dintr-o suflare.

— Nu, nimic.

— Vrei să te cred? Mi-ai da telefon dacă nu s-ar întâmpla nimic? Poate eşti şi tu epuizat din pricina căldurii.

A sunat-o conform promisiunii, în jurul prânzului, doar după ce au început să locuiască separat. Nu după multă vreme, a început să-i telefoneze o dată la trei sau patru zile, iar pe urmă doar când avea ceva important de vorbit cu ea.

— Yōko o să lucreze la magazinul universal şi anul acesta? l-a întrebat mama.

— Da.

Mama a tăcut, la fel şi el. I-a zis să mai aibă răbdare un pic, în speranţa că din primăvara viitoare vor putea locui iarăşi împreună. I-a închis apoi telefonul. Din felul cum îi vorbise, Tetsuyuki avea senzaţia că mama lui ştie ceva despre Yōko.

În ziua aceea s-a dus la hotel la ora trei şi i-a explicat şefului Shimazaki că a venit mai devreme ca să recupereze timpul de care va avea nevoie ca să rezolve o problemă foarte importantă; l-a rugat să-l lase să plece la ora nouă. Shimazaki a fost de acord. Tetsuyuki s-a dus să-l caute pe Isogai, după ce s-a uitat la foaia de pontaj a acestuia şi a văzut că venise dimineaţă la ora opt şi tocmai şi-a terminat treaba. Crezând că-l mai găseşte la vestiar, Tetsuyuki a ţâşnit într-acolo pe culoarul dintre bucătărie şi spălătorie, unde temperatura ajungea vara la şaizeci de grade. L-a găsit pe Tsuruta schimbându-se în uniformă.

— Isogai a plecat deja?

— Tocmai a plecat. Nu l-ai văzut?

După ce şi-a aranjat părul cu peria, Tsuruta a ieşit fluierând, fără să-l mai bage pe Tetsuyuki în seamă. Însă imediat s-a întors şi i-a zâmbit lui Tetsuyuki.

— Scuză-mă, Iryō.

Era prima oară când Tsuruta i se adresa pe un ton atât de prietenos.

— Şeful Shimazaki tocmai mi-a spus că de la anul te vei angaja definitiv la hotel. E adevărat?

— Aşa mi-a recomandat, dar nu ştiu încă ce-am să fac.

Tsuruta i-a atras atenţia că în primul an de muncă ofereau cu 20% sau cu 30% mai mult decât în alte părţi, dar, leafa de bază fiind totuşi mică, măririle şi primele erau neînsemnate. Deoarece concurenţa în activitatea hotelieră devenise infernală, numărul turiştilor începuse să scadă de toamna trecută. A mai precizat că şefii sunt o adunătură de nesuferiţi şi că nu-i chiar simplu de lucrat acolo. De aceea l-a tot bătut la cap să-şi caute de lucru în altă parte.

— Oricum, sistemul lor de plată e meschin. Nu merită…

Tetsuyuki lucra la hotel de mai puţin de cinci luni, dar ştia foarte bine că diferenţa de statut și salarizare dintre angajaţii permanenţi care au absolvit liceul şi cei cu diplomă de colegiu era mare. Tsuruta avea aceeaşi vârstă ca şi Tetsuyuki, dar absolvise doar liceul. Probabil se temea că Tetsuyuki o să se poarte ulterior urât cu el. Cel puţin aşa gândea Tetsuyuki. Dacă astfel stăteau lucrurile, Tetsuyuki avea cu siguranţă să rostească cuvinte dure şi să se răzbune urât pe Tsuruta.

— Sunt convins 90% că vreau să rămân aici.

În sufletul lui procentajul era doar de jumătate, dar a făcut afirmaţia în speranţa că purtarea lui Tsuruta o să se schimbe.

— Spre binele tău… eu cred că ar fi mai bine să pleci de aici, a zis Tsuruta pe când închidea uşa.

Lui Tetsuyuki nu-i păsa, se gândea doar la Yōko. Dacă şi-a găsit un iubit care-i plăcea mai

mult şi dacă s-a lipit de pieptul lui… Suporta cu greu un asemenea gând şi îi venea să se tăvălească pe jos de durere.

În ziua aceea, toţi turiştii pe care i-a condus la cameră i-au dat bacşiş. Era prima oară când se întâmpla aşa ceva. Stătea în hol cu mâna apăsată pe buzunarele uniformei îngreunate de monede, ca să nu li se audă zornăitul.

După orele de serviciu a luat trenul spre Mukonosō de pe linia Hankyū. Era 9.40. Presupunea că Yōko se întorsese deja, chiar dacă lucra. I-a telefonat din faţa gării, dar nu venise. S-a îndreptat spre casa ei, care se afla undeva în mijlocul zonei rezidenţiale, şi s-a lipit de un stâlp ca s-o aştepte. După vreo oră, un taxi a oprit în dreptul casei şi a văzut-o pe Yōko coborând. Tetsuyuki s-a uitat bine să se asigure că nu mai era şi altcineva în taxi. Nu, Yōko venise singură. A luat-o cu paşi mărunţi şi iuţi spre intrare, dar s-a oprit brusc când l-a recunoscut pe Tetsuyuki.

— Ce s-a întâmplat? Tetsuyuki…

— Ce s-a întâmplat? Yōko…

După felul ei de a se purta şi după expresia descifrată pe chip, şi-a dat seama că presimţirile i se adevereau.

— Până când crezi că o să-ţi mai tăinuieşti secretul? Oricum, trebuie să te hotărăşti.

Yōko îl privea tăcută.

— Despre cine e vorba? E student ca mine? Sau e mult mai în vârstă şi plin de bani? După ce ne-am despărţit ieri, unde te-ai dus cu el?

— Ne-am dus la un film.

— Şi apoi?

— Am luat cina în oraş şi m-am întors direct acasă…

— Dar azi?

— Am fost la Kyōto.

— Te-ai îndrăgostit de el, nu-i aşa?

Yōko i-a evitat privirile.

— M-am gândit să mă mărit cu el, dacă nu mă pot mărita cu tine.

— Haide, nu mai complica lucrurile. Vrei să te măriţi cu el mai mult decât ai vrea s-o faci cu mine.

Yōko a clătinat din cap.

— Nu despre asta e vorba. Pur şi simplu m-aş mărita cu el, dacă nu mă pot mărita cu tine.

Tetsuyuki nu era sigur că a înţeles bine ce-a auzit. A pornit spre gară, ea l-a urmat.

— Câţi ani are?

— Douăzeci şi opt.

— Ce lucrează?

— E arhitect. Anul acesta a reuşit chiar să-şi înfiinţeze propria firmă.

Tetsuyuki s-a oprit şi s-a întors brusc spre ea.

— Vezi? Ţi-ar fi mult mai bine dacă te-ai mărita cu el!

Tonul lui părea convingător.

— Nu fac comparaţie între voi.

— Doar ai impresia că n-o faci. Undeva, în mintea ta, exact asta faci. Şi mi se pare firesc să te atragă mai mult. Bănuiesc că asta se va şi întâmpla.

Au luat-o spre un parc din apropiere şi s-au aşezat în două leagăne, unul lângă altul. După o scurtă ezitare, Tetsuyuki i-a cerut lui Yōko să nu se mai întâlnească cu el. Nu se lăsa, deşi nu avea un serviciu sigur, iar după absolvire urma să plătească timp de câţiva ani datoriile lăsate de tatăl său. Ar fi dat orice să ştie că ea îl prefera pe el. O iubea mai mult decât orice pe lume şi nu voia ca Yōko să se mai întâlnească cu acel individ. Cuvintele lui au fost ferme, dar din ton i s-a desluşit disperarea.

— Nu-ţi pot promite ceva sigur acum, a spus ea, apăsând fiecare cuvânt în parte, dar cu o voce sfârşită.

S-a prins bine de lanţul leagănului. Cuvintele ei au căzut de parcă i-ar fi dat cu leuca-n cap. Calmul lui Tetsuyuki părea să se clatine.

— Păi… parcă până nu cu multă vreme în urmă eram singurul de care te simţeai îndrăgostită. Ce s-a întâmplat aşa brusc?

— Nu pot să te mint. Aş minţi dacă ţi-aş spune că n-am chef de el… că nu vreau să-l mai întâlnesc. De aceea sunt cinstită cu tine. Dă-mi timp de gândire.

Yōko plângea şi dădea din cap de parcă voia să se împotrivească vorbelor ei.

— Ce înseamnă asta? De cât timp ai nevoie? a întrebat el.

— Nu ştiu.

Cu fiecare nou tren intrat în gară, numărul pasagerilor descreştea.

S-a auzit vocea unui beţiv ţipând la lume nedesluşit, dar s-a topit în eter.

— Mă placi, nu?

Yōko a încuviinţat cu tărie.

— Şi-ţi place şi de el, nu?

De data asta a încuviinţat mai timid şi a zis pe un ton nesigur:

— Nici eu nu mă înţeleg.

Tetsuyuki şi-a oprit privirile la acoperişul unei clădiri luminate de panouri electrice care-ţi luau ochii. Era un bordel dincolo de calea ferată, situat cam nepotrivit între blocuri cu apartamente de lux şi clădiri înalte închiriate.

— Cât de departe ai mers cu individul ăla?

Yōko l-a privit pe Tetsuyuki în ochi:

— Am fost la filme, şi apoi la câte un restaurant.

Lui Tetsuyuki nu-i venea s-o creadă. S-a ridicat din leagăn şi a arătat cu degetul spre clădirea luminată excentric:

— Te simţi în stare să vii cu mine acolo?

Yōko a încuviinţat din cap şi s-a ridicat şi ea.

Au traversat calea ferată şi au ocolit partea de sud a gării. Când au ajuns la hotelul-bordel, Tetsuyuki a păşit înainte hotărât, fără să slăbească pasul câtuşi de puţin. Persoana de la recepţie i-a condus într-o cameră fără să scoată o vorbă, după care a închis uşa şi a dispărut imediat. Tetsuyuki a aruncat-o pe Yōko în pat. I-a muşcat buzele, iar iubita a reacţionat ca şi altă dată, agăţându-se strâns de el. Doar vocea ei i se părea puţin mai controlată, parcă nu-şi exterioriza bucuria şi

extazul la fel. Yōko a deschis puţin ochii, iar Tetsuyuki i-a cerut din nou să nu se mai întâlnească cu bărbatul acela. Deşi i se dăruise cu totul şi se simţea acaparată de braţele lui, a răspuns:

— Vreau să mă întâlnesc şi cu el.

Gândul i-a dat fiori lui Tetsuyuki şi abia a reuşit să nu ţipe de durere. S-a îndepărtat de ea şi s-a îmbrăcat repede.

— Te rog să ieşi primul, m-aş simţi prost să plecăm împreună.

Tetsuyuki a coborât scările hotelului construit simplu fără să-i răspundă. A plătit la recepţie şi i-a informat că partenera lui avea să plece şi ea în cinci minute.

A ieşit în fugă. Se auzea de acolo semnalul sonor al barierei de la calea ferată. A cumpărat iute bilet, a urcat dintr-o suflare scările, ca să ajungă de partea cealaltă a peronului, şi a ţâşnit în tren chiar când să plece.

Tetsuyuki se frământa din pricina lui Yōko. La întâlnirile de dragoste de până acum ea refuzase întotdeauna contactul direct, fără prezervativ, dar astăzi i-a absorbit toată sperma. Cu siguranţă că-şi pierduse capul sau pur şi simplu uitase. Ori... s-o fi făcut anume? Întrebările continuau să-l asalteze aşa cum stătea în tren cu capul plecat. Se simţea de parcă l-ar fi posedat o vulpe.[8]

8. Conform credinţei populare japoneze, vulpea are puteri supranaturale nelimitate. Este înzestrată cu o clarviziune ieşită din comun, poate auzi totul,

descifrează gândurile cele mai ascunse ale oamenilor şi, în plus, are darul de a se transforma în fiinţă umană sau de a o poseda.

A ajuns la staţia Umeda la 11.40, aşa că a pierdut ultimul tren spre Suminodō. Nu ştia ce să facă: să meargă la mama sau să-i ceară lui Nakazawa să-l găzduiască. Între timp, picioarele i s-au îndreptat spre Kita Shinchi.

Chiar înainte să iasă pe strada principală din Shinchi, şi-a amintit de Kin: fusese o zi infernal de caldă şi probabil avea să-şi dea duhul până dimineaţă fără apă şi fără ventilator. Şi-a numărat banii din buzunar. Taxa la hotelul-bordel fusese mai ridicată decât se aşteptase, şi de aceea rămăsese doar cu şase sute de yeni şi-un pic. Isogai plătise pentru taxi, cu o noapte în urmă, trei mii două sute. Însă şi-a amintit brusc de bacşişurile primite în ziua respectivă, şi multe monede de câte o sută de yeni îi rămăseseră în buzunarele uniformei de la hotel. A făcut calentoarsă, a luat-o pe la intrarea angajaţilor, şi apoi pe pasajul fierbinte până la vestiar. A deschis dulăpiorul şi a numărat banii din uniformă: treizeci şi trei de monede a câte o sută de yeni şi o bancnotă de cinci sute. De când se angajase acolo, era prima oară când toţi turiştii îi dăduseră bacşiş. Puţin probabil să se mai întâmple vreodată aşa ceva. Trăia cu senzaţia că, tocmai pentru a se proteja pe sine, Kin trimisese o forţă supranaturală care să-i facă pe oaspeţi să se comporte astfel.

Taxiul oprit era particular, iar curăţenia şi atenţia pentru toate amănuntele, inclusiv husele şi covoraşele, grăiau de la sine despre grija şoferului pentru instrumentul de lucru care-i asigura traiul. Tetsuyuki şi-a scos pantofii murdari şi i-a pus cu tălpile-n sus pe marginea covoraşului.

Şoferul a izbucnit în râs:

— Nu-i nevoie să vă scoateţi pantofii.

Cu siguranţă că nu prin oglinda retrovizoare văzuse gestul clientului. Tetsuyuki se mira cum de şi-a dat seama că se descălţase, dar în loc să-l întrebe, a zis pur şi simplu:

— Sunt atât de jegos, încât aş muri de ruşine dacă v-aş murdări covoraşul.

— Pot să-l spăl. Sunteţi client şi mă plătiţi. Dacă o să vă preocupe tot timpul asemenea amănunte, cam greu o să vă strecuraţi prin viaţă.

— Înţeleg…

— Ca să ajung la Suminodō, o iau pe autostrada spre Nara şi trec de intersecţia Akai, da?

— Da. Însă după ce treceţi de Akai, sunt o grămadă de străduţe care ne încurcă.

— Zona aceea e tot timpul inundată după ploi şi taifunuri; sistemul de canalizare e mizerabil. Mi s-a întâmplat de două sau de trei ori să rămân cu clienţii blocaţi în mijlocul drumului băltind de apă.

Taximetristul era tare vorbăreţ. Tetsuyuki îi răspundea doar de formă, dar cu gândul era la cuvintele rostite de Yōko chiar când se afla în braţele lui. Le întorcea pe toate părţile: „Vreau să

mă întâlnesc şi cu el.“ Le rostise clar şi răspicat. Şi totuşi, se purtase cu el ca de obicei: fără strop de ezitare, fără vreun gest care să îl determine să-i arunce vreo acuzaţie. Răspundea gesturilor lui de tandreţe ca şi altădată. Cu toate astea, voia să-l vadă şi pe celălalt, cerea să fie lăsată să aleagă ce are de făcut.

Dacă Yōko ar fi fost o oarecare fată drăguţă din oraş sau de la facultate, poate că n-ar fi fost atât de uimit. Ea era rafinată, obsedată de curăţenie, blândă cum arareori mai găseai în zilele acelea şi nimic nu se schimbase în cei trei ani de când se cunoşteau. Şi brusc, într-o bună zi, a venit cu pretenţii. Nu înseamnă asta oare că s-a şi hotărât? De gândea astfel, conversaţia lor din parc şi de la hotelul unde au făcut dragoste părea pur şi simplu o iluzie.

Tetsuyuki încerca să-şi amintească un amănunt cât de mic legat de camera de la hotel. Nu reuşea. Nici măcar culoarea cuverturii de pe pat ori modelul tapetului… nimic. Se simţea învăluit doar de căldura trupului ei, care persista nealterată. La facultate erau mai multe perechi, dar toată lumea îi considera speciali pe ei doi. Şi-a amintit de cuvintele unui coleg de la clubul de rugbi: „Nu contează ce se întâmplă cu celelalte cupluri, dar, dacă ăştia doi se despart, n-o să mai cred vreodată că există dragoste adevărată.“

— Vă rog să o luaţi la dreapta pe strada dinaintea semaforului.

— Nara e dincolo de munte. Sunt o mulţime de case noi puse în vânzare, dar pe vremuri zona a fost tare izolată. Următoarea staţie după Suminodō e Nozaki. Ştiaţi?

— Doar după nume, nu am fost acolo.

— Doar după nume? A, deci nu ştiţi pentru ce e renumită localitatea.

Taximetristul a început să cânte o melodie populară plină de ritm:

Un pelerinaj la Nozaki
Pe o barcă de agrement
Hai, să mergem…

— Cam aşa sună un cântec renumit din zonă. Pe vremuri existau bărci de agrement cu acoperiş, cu plecarea din Ōsaka. Ele transportau gheişe plecate în pelerinaj la templul zeiţei Kannon din Nozaki. Şi aveau la ele şi mâncare… Acum n-au mai rămas decât mocirlă şi fabrici înghesuite de-a lungul malurilor. Nu mai vezi nici măcar o barcă de agrement.

Tetsuyuki a plătit cursa folosind peste treizeci de monede de o sută de yeni.

— Ţi-ai spart puşculiţa ca să plăteşti taxiul? l-a întrebat şoferul binevoitor.

— Cam aşa ceva, i-a răspuns el zâmbind.

S-a târât cu chiu, cu vai pe scări în sus. Când a intrat în cameră şi a aprins lumina, a dat un ţipăt scurt, fără să vrea: Kin atârna fără vlagă, cu burta şi bărbia în sus.

Tetsuyuki i-a dat un bobârnac peste nas, făcându-l să-şi mişte coada numai un pic. Aşadar, nu era mort. Tetsuyuki a dat fuga să deschidă fereastra şi să dea drumul la ventilator, îndreptându-l spre Kin; apoi a pregătit nişte apă cu gheaţă cu care a stropit de câteva ori trupul şopârlei. Dâre de apă se scurgeau de pe coada lui Kin pe stâlp în jos. Trupul lui Kin, ţintuit de cui, s-a arcuit după vreo cinci… şi apoi după zece minute.

Scotocind prin bucătărie, Tetsuyuki a găsit în cele din urmă un pai. L-a băgat într-o ceşcuţă cu apă şi, cu degetul mare şi cu arătătorul de la cealaltă mână, l-a forţat pe Kin să deschidă gura. A dat apoi drumul lichidului direct în gura şopârlei. Încet, foarte încet. Nu toată apa s-a dus în jos, pe gât, udându-i mâna lui Tetsuyuki, dar oricum a reuşit să pătrundă ceva şi în trupul complet deshidratat al lui Kin. Până la urmă, a început să-şi mişte picioarele, iar spinarea arcuită s-a relaxat treptat.

A fost nevoie de vreo oră ca să-l readucă la viaţă după moartea aparentă. În tot acest timp, Tetsuyuki i-a dat apă cu paiul, l-a stropit cu apă rece şi a tot răsucit ventilatorul în diverse unghiuri, având grijă să fie îndreptat spre Kin. A făcut tot ce i-a stat în putinţă. Au mai trecut vreo treizeci de minute până ce şopârla a putut să lipăie apa din lingură.

— A fost infernal de cald astăzi şi am venit şi eu acasă cu două ore mai târziu, i-a explicat

Tetsuyuki lui Kin, care s-a atins de apă, dar nu şi de larve. Kin, uite un greiere, parcă îți plăceau mult.

În ziua aceea, Tetsuyuki se târâse într-un tufiş şi reuşise să prindă un greiere. Încerca acum să i-l vâre lui Kin sub nas, ţinându-l de picioarele lungi din spate. Kin doar îşi scotea limba roşie şi o băga înapoi în gură, nu voia să mănânce insecta. Tetsuyuki s-a hotărât să stea lângă el până mănâncă.

— Domnule Iryō!

S-a auzit o voce de bărbat odată cu bătaia în uşă. Presupunând că sunt ticăloşii din şleahta lui Kobori, Tetsuyuki a simţit că i se face rău.

— Domnule Iryō, dormiţi?

Nu era voce de gangster. Tetsuyuki l-a astupat pe Kin cu palma.

— Dacă nu vă supăraţi, cine sunteţi?

— Poliţia.

Tetsuyuki a deschis uşa şi l-a văzut pe ofiţerul de zilele trecute.

— Scuze că deranjez la ora asta.

— Vă rog intraţi ca să nu mă trezesc cu ţânţarii peste mine.

Tetsuyuki a închis repede uşa după ce a intrat ofiţerul.

— S-a mai întâmplat ceva de-atunci? A venit vreunul din banda lui Kobori să deranjeze cu vreo pretenţie?

Auzind că nu l-a mai sâcâit nimeni, ofiţerul şi-a scos batista şi şi-a şters fruntea după ce a pus chipiul jos.

— După toate investigaţiile, a continuat poliţistul, au ieşit la iveală o seamă de delicte, după cum era de aşteptat: acte de violenţă şi şantaj, ameninţări dure, trafic ilegal cu filme pornografice… era cunoscut ca traficant de droguri. Nu cred că iese din închisoare înainte de şapte-opt ani… Ce este acela? a întrebat apoi, încruntându-se şi privind cu suspiciune înspre colţul încăperii.

Tetsuyuki uitase să-l acopere pe Kin. Dacă tot a fost văzut, nu-i rămânea decât să spună adevărul.

— E o şopârlă.

— Şopârlă…

— Da, e bătută în cui de stâlp.

— De ce?

Poliţistul şi-a întors privirea uimită spre Tetsuyuki, care i-a povestit pe scurt ce s-a întâmplat.

— Şi mai trăieşte?

— Azi a fost cumplit de cald, şi eu am ajuns acasă mai târziu decât de obicei… era aproape moartă. Tocmai şi-a revenit.

— E prima oară când văd aşa ceva.

— Nici eu nu pricep de ce n-am scos cuiul. Puteam să iau un cleşte şi, cu un pic de forţă, îl scoteam… Dar mă temeam că atunci o să moară…

Poliţistul nu-şi lua ochii de la Kin.

— Fiul meu creşte hamsteri. De când era mic îi plăceau animalele mici. N-a vrut niciodată câine sau pisică. În şcoala primară s-a ocupat de

broaşte şi de greieri-cântători. În liceu şi-a pus deoparte banii primiţi cadou de Anul Nou şi a cumpărat un pui de crocodil. Chiar dacă a fost pui mic, era totuşi crocodil. După vreo două luni a trebuit să-l ducem la Grădina Zoologică. Băiatul s-a supărat foc, nici n-a vrut să mai vorbească cu noi vreo patru-cinci zile. Ne-a reproşat în primul rând că a dat cincizeci de mii de yeni pe el. Acum are o pereche de hamsteri şi tot fac pui.

După plecarea ofiţerului de poliţie, Tetsuyuki s-a apropiat din nou de Kin şi i-a întins greierele, direct cu mâna de data asta. Kin l-a apucat cu o mişcare uşoară a limbii şi l-a băgat în gură. Lui Tetsuyuki i-au dat lacrimile, şi apoi s-a pus pe plâns ca un copil. Plângea oare de bucurie că şopârla a rămas în viaţă? Sau lacrimile erau de tristeţe, pentru că pe Yōko o atrăgea alt bărbat? Nici el nu ştia bine. Plângea şi-i mângâia trupul lui Kin cu vârful arătătorului. În dreptul gâtului a dat peste o umflătură cu formă de greiere.

7

După ce a cumpărat larve de gărgăriţe de castan de la raionul de unelte de pescuit al magazinului universal, Tetsuyuki a luat metroul spre Honmachi. Din clipa când aflase din gura lui Yōko că în viaţa ei există şi alt bărbat, se închisese în casă şi nu se mai dusese nici la muncă. Gemea de mama focului şi se tăvălea pe jos. După vreo douăzeci de zile a rămas fără bani pentru mâncare, ca să nu mai vorbim de banii de chirie. L-a sunat pe Masami Nakazawa să-l roage să-i împrumute bani, minţindu-l că l-a doborât o răceală atât de urâtă, încât nu s-a putut duce nici măcar la lucru. Nakazawa a acceptat fără tragere de inimă.

Pe când înainta cu capul plecat pe strada mărginită de clădiri înalte cu birouri, a început să plouă torenţial şi să tune de mama focului. Ploaia l-a făcut ciuciulete în câteva clipe. O asemenea ploaie părea să anunţe sfârşitul verii. Lui Tetsuyuki îi era dor de toamnă, propunându-şi ca până atunci – până când reapăreau nouraşii albi pe cer – să nu se întâlnească cu Yōko. Nădăjduia ca până atunci avea să ştie şi ea ce vrea.

De îndată ce l-a văzut pe Tetsuyuki ud leoarcă, Nakazawa a oprit muzica.

— Păi ziceai că te lupţi cu o răceală… Aşa murat cum eşti, parcă văd că răceala ta o să se agraveze. Poftim banii, a continuat el, întinzându-i banii pe care-i pregătise. Însă nu înţeleg de ce împrumuţi de la mine, când ai o prietenă atât de grijulie şi de nădejde.

Tetsuyuki n-a ripostat. Şi-a scos hainele ude şi a cerut un prosop ca să se şteargă. Apoi l-a rugat pe Nakazawa să-i pună *Lady Jane*.

— Grozavă stare de spirit! Ce-ţi mai place melodia! Eu m-am săturat de ea şi nici măcar nu mai suport să văd husa discului. Descurcă-te singur.

Întins cu faţa-n sus, Nakazawa i-a arătat cu degetul unde să-l caute, menţionând că ar trebui să fie al patrulea de la dreapta. Tetsuyuki nu-şi mai amintea de câte ori ascultase *Lady Jane*, dar auzind acum saxofonul, s-a gândit la mama care îmbătrânea pe zi ce trece. A aruncat o privire lângă perna lui Nakazawa şi a văzut *Regretarea abaterilor*. Nu i s-a părut deloc ciudat că citea o asemenea carte.

— Pentru tine nu e nici o deosebire între sutele de discuri şi cartea lui Shinran, nu-i aşa?

— Ai citit *Regretarea abaterilor*?

— A trebuit să o citesc pentru cursul de filozofie orientală. Dacă prezentam un referat despre ea, primeam un credit fără să mai dau examen… care oricum era cu probleme pentru mine. Aşa că am citit-o.

— Shinran a fost grozav! Treptat am înţeles asta…

— Ce-ai găsit la el atât de grozav?

Nakazawa a răsfoit puţin cartea şi a citit următoarea frază: „Oricum n-am reuşit să respect nimic din ce s-ar fi cuvenit, aşa că voi sfârşi în iad cu siguranţă.“

— Şi ce ţi se pare aşa grozav în asta? Când am citit *Regretarea abaterilor*, mi s-a făcut lehamite de viaţă. Pentru mine, cartea lui e o adunătură de cuvinte care-i lasă pe oameni fără vlagă. Shinran a fost şi el un învins, iar omenirii i-a lăsat moştenire resemnarea. Şi acum, copilul răsfăţat al unui om plin de bani, care va moşteni această clădire într-o bună zi, zice „voi sfârşi în iad cu siguranţă“. Ce caraghios!

— Îţi cam place să te iei de mine… Cauţi gâlceavă cu lumânarea!

Pe chipul lui Nakazawa se citea limpede nemulţumirea, ceea ce nu-l caracteriza. Lui Tetsuyuki i-a apărut brusc în faţa ochilor imaginea lui Kin, iradiind o sclipire ciudată.

— Chiar a existat Shinran?

Cuvintele lui Tetsuyuki l-au înfuriat, şi Nakazawa s-a ridicat brusc.

— Eşti idiot? N-ai citit istoria Japoniei? *Regretarea abaterilor* este o colecţie de aforisme aparţinându-i lui Shinran, pe care mai târziu discipolul său Yuien le-a adunat laolaltă într-o carte. Shinran a fost preot la începutul perioadei Kamakura. S-a născut în 1173 şi a murit în 1262.

În copilărie s-a numit Matsuwakamaru. A studiat cu Jien, iar apoi a devenit discipol al lui Hōnen. Nu reiese asta clar din cărţile de istorie?

— Istorie? Scuteşte-mă! Oricine poate născoci orice.

— Adică vrei să spui că Shinran a fost doar o născocire a mai ştiu eu cui? Pe ce te bazezi când faci asemenea afirmaţie? Hai, spune!

— Deoarece pentru mine opera lui Shinran nu există în realitate, mi se pare foarte ciudat că lumea îl divinizează pe acest intelectual superficial. Nu e şi el tot om? Dacă stăm şi ne gândim, Hōnen, întemeietorul sectei Jōdo[9], a cerut să-i fie presărată cenuşa în râul Kamo şi să nu i se incanteze rugăciuni. Tărâmul Pur avea nevoie de un simbol mitic, dar, dacă ne gândim la felul în care s-a stins Hōnen, nu cred că le-a fost de vreun folos.

9. Sectă budistă reprezentând Tărâmul Pur.

— Nu ai dreptate. Nu s-a creat un personaj fictiv ca simbol, Rennyo[10] a existat cu adevărat, nu?

10. 1415–1499.

— Exact! Rennyo l-a inventat pe acel personaj fictiv căruia i se spune Shinran. Rennyo a fost un tip inteligent. Nu era cazul să fie el însuşi carismatic; l-a născocit pe Shinran, a făcut un idol

din el, şi apoi s-a scăldat cu măiestrie în propria creaţie. Ca să nu mai spunem că Rennyo a fost şi politician.

— Grozavă presupunere! Dar să nu mai spui nimănui aşa ceva, o să râdă lumea de tine.

— Oricum, e o religie pesimistă. În vremea aceea, cine se năştea ţăran rămânea ţăran toată viaţa şi ducea o existenţă amărâtă, fără să poată spera în fericire pe lumea asta. Cuvinte ca „voi sfârşi în iad cu siguranţă“ erau pesemne convingătoare. Aşa că s-a ajuns la ideea că incantarea rugăciunilor după moarte va atrage fericirea în Tărâmul Pur, care se află departe, departe, undeva către apus. Când văd oameni de rând citind respectuos *Regretarea abaterilor*, de parcă ar înţelege ce citesc, mă apucă furia. Este o carte pesimistă, cârpită din cuvintele unui negativist amestecate cu pasaje frumoase, care stârnesc melancolia. La tine ţine loc de băutură şi de discuri. Este un accesoriu spiritual care îţi permite să fii mulţumit de tine însuţi. În fond, ideea de Tărâm Pur cam la atât se limitează.

Nakazawa s-a ridicat şi s-a apropiat de Tetsuyuki cu mâna întinsă. Tetsuyuki i-a înţeles pe dată gestul şi i-a returnat banii împrumutaţi.

— Ieşi afară! Nu s-ar fi cuvenit să vorbeşti astfel cu un om care tocmai ţi-a împrumutat bani. Aşa deci, eu sunt pesimist… Pentru un individ prost hrănit cum te afli, gura ţi-e cam mare. Din partea mea, mai poţi sta patru sau cinci zile fără mâncare…

Tetsuyuki şi-a îmbrăcat hainele ude, a luat cutia cu larve şi a ieşit din cameră. Încă ploua tare. A mai stat o vreme la intrarea clădirii lui Nakazawa, dar în cele din urmă a luat-o, cu capul plecat, spre staţia de metrou. În timp ce mergea, ochii i-au căzut pe Rolexul împrumutat de la Yōko. Nu mâncase nimic toată ziua; băuse doar un pahar cu lapte dimineaţă, iar acum era deja aproape seară. Dacă ar fi amanetat ceasul fără permisiune, gestul lui s-ar fi numit hoţie.

Fără să ezite o clipă, a sunat-o pe Yōko de la un telefon public din apropierea turnichetului de la metrou. Când i-a auzit vocea, a simţit că se prăbuşeşte pe loc. A întrebat-o dacă poate amaneta Rolexul pentru o scurtă perioadă de timp şi i-a promis că i-l va returna cu siguranţă.

— Ce s-a întâmplat? Nu mai ai bani?

Tetsuyuki i-a răspuns că nu are cu ce plăti chiria.

— Tetsuyuki, aşa-i că ţi-e foame? Aşa vorbeşti tu cu burta goală.

El a rămas tăcut, încercând să găsească o modalitate de a o păcăli. Niciodată nu fusese capabil să o mintă convingător.

— Dar îţi dau de mâncare la hotel…

— N-am mai fost de multe zile la lucru.

— Unde eşti acum?

— În Honmachi. Am venit să împrumut nişte bani de la Nakazawa, dar l-am supărat rău şi am ratat împrumutul.

Yōko i-a spus că pleacă imediat spre el şi l-a rugat să o aştepte la intrarea de răsărit a gării.

— Nu veni, nu vreau să te mai văd.

A zis exact pe dos decât simţea, dar stătea cu sufletul la gură în aşteptarea reacţiei.

— Ies pe uşă… Intrarea de răsărit, da?

A închis telefonul. Numai gândul că o va vedea pe Yōko l-a sculat parcă din morţi. Însă i-a apărut înaintea ochilor imaginea unui bărbat pe care nu l-a văzut în viaţa lui, stând alături de ea. În plus, Tetsuyuki n-ar fi vrut să apară în faţa lui Yōko ca un câine jigărit. Arăta jalnic şi era ud leoarcă. „Cred că o să mă invite să mănânc ceva şi o să insiste să plătească ea trataţia. Dar la mine nu se mai întoarce. Cu siguranţă încă mai ezită în alegerea pe care o are de făcut…“ Tetsuyuki s-a dus să-şi cumpere bilet şi s-a scotocit prin buzunare după mărunţiş. De la Honmachi la Umeda distanţa era mică, dar tot nu a găsit suficienţi bani: îi mai trebuiau zece yeni. Fără să vrea, a început să se uite în jur să găsească pe jos o monedă.

A ieşit în bulevardul Midōsuji şi a pornit pe jos spre Umeda. Ploua. Dacă se grăbea, Yōko ajungea în jumătate de oră, dar el a ales special să meargă încet. Dacă nu-l găsea, credea pesemne că nu vrea să o mai vadă şi se întorcea acasă. La gândul ăsta, a încetinit şi mai mult pasul. „Păi atunci ce rost mai are să merg pe ploaia asta până la gara Ōsaka?“ şi-a zis el.

Picături mari de ploaie i se prelingeau pe urechi, nas şi bărbie, iar batista era udă toată, ca

şi îmbrăcămintea. După ce a trecut de Yodoyabashi şi se afla aproape de Umeda, un muncitor s-a apropiat de el.

— Nu vreţi să veniţi sub umbrela mea? a întrebat omul, întinzând umbrela spre Tetsuyuki.

— Sunt deja ud, aşa că nu mai contează, i-a răspuns Tetsuyuki, mulţumindu-i cu zâmbetul pe buze.

Bărbatul i-a întors zâmbetul şi a plecat mai departe. Dacă mergea la pas normal, îi lua jumătate de oră de la Honmachi la gara Ōsaka, dar trecuse o oră când a ajuns la intrarea de răsărit. A tras cu ochiul la aglomeraţia de la turnichet şi a văzut-o pe Yōko. Şi ea l-a zărit imediat şi a pornit în fugă spre el.

— Ce s-a întâmplat? Parcă ai fi căzut într-un râu.

— Am venit pe jos din Honmachi, fără umbrelă…

— De ce n-ai luat metroul?

— Am vrut să văd cum e să te plimbi pe ploaie!

— Dacă nu ieşi din hainele alea ude, o să răceşti.

— Nu am haine de schimb.

Yōko a scos o batistă din geantă şi l-a şters pe cap şi pe faţă. Oamenii care treceau pe lângă ei le aruncau priviri uluite.

— Vrei să vii la mine? Poţi îmbrăca lenjeria tatei… şi haine de-ale lui.

Tetsuyuki a clătinat din cap.

Yōko a plecat ochii, şi apoi brusc s-a luminat la faţă. S-a apropiat de urechea lui şi a şoptit, îmbujorându-se toată:

— Am putea merge la un hotel, ca data trecută. Şi stăm acolo până ţi se usucă hainele.

— Ce tâmpenii zici! a exclamat el, privind-o amărât şi încurcat totodată. Îţi baţi joc de mine? Eşti îndrăgostită de alt bărbat şi totuşi vrei să mergi cu mine la hotel? Ai ajuns la vreo concluzie? Mă preferi pe mine, şi nu pe arhitectul ăla? Încă-ţi sunt tare încâlcite sentimentele, nu-i aşa? Tot mai eziţi… Ce fel de femeie eşti?

— Voiam doar să stăm acolo cât ţi se usucă hainele.

A ridicat privirile şi se uita la el de parcă era gata să plângă. Arăta ca un copil amărât certat de un adult. Dintre toate expresiile de pe chipul ei când se certau, lui Tetsuyuki asta îi era cea mai dragă.

— Nici nu te-aş lăsa să te atingi de mine… vreau numai să-ţi usuci hainele. Te muşc, dacă te dai la mine…

Aerul înăbuşitor din gară îi dădea impresia că hainele şi mai ales pantalonii lui atârnă greu. Avea senzaţia unui fruct prea copt gata să plesnească, dar în acelaşi timp l-au trecut fiori.

— De câte ori l-ai lăsat pe individ să se atingă de tine?

— L-am mai întâlnit numai o dată atunci şi de două săptămâni deloc.

— De ce?

— Au venit părinţii lui la noi şi m-au cerut de nevastă pentru fiul lor. Se pare că începând cu anul viitor va studia în America timp de cinci ani. Vrea să mă ia cu el, aşa că am impresia că ai lui vor să grăbească lucrurile. N-am fost capabilă să mă hotărăsc şi cred că le-a spus şi el cam cum stau lucrurile.

— Adică el ştie de legătura dintre noi doi?

Yōko a încuviinţat din cap.

— A zis că vrea să te întâlnească şi să staţi de vorbă.

— De acord, să ne întâlnim! Şi eu vreau să ştiu ce fel de om e. Hai, sună-l!

— Acum?

— Da, acum. Poate mai e la birou. Unde îşi are firma?

— La Sakurabashi…

— Aaaa, la o aruncătură de băţ!

— Nu-l sun. Nu vreau. Eu trebuie să hotărăsc, nu? Şi sunt liberă s-o fac. Cu ce mă ajută pe mine, dacă vă întâlniţi voi?

Yōko vorbea repede şi plină de zel, ceea ce nu-i stătea în fire. L-a apucat apoi pe Tetsuyuki de încheietura mâinii şi s-au pus în mişcare. El şi-a fixat privirile pe ceafa ei şi n-a mai opus rezistenţă, pe când ea aproape că îl târa prin mulţime.

— Nu vreau să merg cu tine în vreunul din locurile alea murdare.

— Mergem la un hotel ca lumea, bine?

Yōko i-a dat drumul mâinii lui Tetsuyuki doar când au ajuns în faţa unui hotel impunător, deschis recent, care părea să concureze hotelul la care lucra Tetsuyuki.

S-a uitat după Yōko printr-un geam gros cât timp ea a stat de vorbă cu funcţionarul de la recepţie. În cele din urmă, Yōko i-a făcut semn să intre. Funcţionarul l-a privit din cap până-n picioare şi a întins cheia unui băiat de serviciu, căruia i-a spus să-i conducă.

— Apăsaţi cifra șase de la telefon şi chemaţi o fată de la spălătorie. Fiind vorba doar de uscat, nu durează mai mult de douăzeci de minute.

După ce a plecat băiatul, şi ei au intrat în cameră, Yōko s-a aşezat pe pat şi a sunat la spălătorie.

— Asemenea hoteluri nu închiriază camere cu ora… Cum ai formulat rugămintea?

Yōko n-a răspuns. După ce a transmis comanda la spălătorie, a închis telefonul şi a început să descheie nasturii cămăşii lui Tetsuyuki. În gestul spontan, el i-a simţit dragostea, fără pic de îndoială. Yōko i-a scos cămaşa, i-a desfăcut cureaua şi i-a tras şi pantalonii. El a apucat-o de umeri şi a ascultat cuminte toate comenzile, supunându-se lor: a ridicat piciorul drept, apoi stângul. Ea s-a aşezat în genunchi pe covor şi l-a şi descălţat. Privindu-i atentă trupul după ce a rămas doar în izmene, ea l-a întrebat:

— Tetsuyuki, de ce-ai slăbit aşa tare?

— Şi Nakazawa mi-a zis că arăt ca o stafie subnutrită.

— Eşti atât de tras la faţă!

— Nici inima nu mă ajută…

S-a auzit o bătaie în uşă. Yōko i-a adunat iute hainele ude, a deschis uşa doar puţin şi i le-a întins femeii de la spălătorie. Apoi a intrat în baie şi a dat drumul la apă caldă, umplând cada.

— Ah, am uitat să-ţi dau şi chiloţii, i-a spus Tetsuyuki, când a ieşit din baie.

După câteva clipe de gândire, Yōko s-a hotărât să-i stoarcă bine şi să-i atârne undeva în dreptul aerului condiţionat. Socotea că astfel se usucă în doi timpi şi trei mişcări.

— Haide, trage-ţi sufletul în apă caldă.

L-a împins în baie, apoi a comandat la telefon supă de porumb, o friptură mică, salată şi cafea.

Pe când se relaxa în apa caldă, lui Tetsuyuki i-a venit ideea să o determine pe Yōko să opteze pentru el. „În felul acesta, nu voi pierde ceva de neînlocuit, adică o fiinţă după care aş tânji toată viaţa mea, sau poate câştig ceva mai preţios decât credeam.“ Apoi s-a trezit strigându-l pe Kin, şi şopârla a apărut pe dată în inima lui.

„Oricum n-am reuşit să respect nimic din ce s-ar fi cuvenit, aşa că voi sfârşi în iad cu siguranţă.“

„Aş vrea ca acela care a afirmat aşa ceva să se uite la tine, Kin, şi să vadă cum ai supravieţuit. Aş vrea să înţeleagă din asta că iadul şi paradisul nu se află în două locuri separate… Tu şi cu mine… Oricine, oricând… le poartă pe ambele în el însuşi. Trecem prin lume atârnând de un fir de

aţă şi nu-i deloc greu să călcăm greşit fără să vrem. Dacă te-ar privi timp de o oră, ar înţelege cu siguranţă."

A mai cugetat un pic şi a priceput că totul depinde de cum iei lucrurile. Dacă Nakazawa l-ar privi atent pe Kin, poate că s-ar agăţa şi mai tare de cuvintele lui Shinran. Nu ştia cum şi de ce, dar Tetsuyuki era sigur că el înţelege mintea omului. Şi a ajuns să o înţeleagă şi pe Yōko. A ieşit din baie cu un prosop în jurul şalelor, şi-a pus un halat al hotelului şi s-a oprit direct în faţa ei.

— M-am hotărât. Azi e ultima oară când ne vedem. Mă predau! Şi pentru că eu însumi am hotărât să ies din joc, tu n-ai de ce să te frământi. N-o să mai stau bosumflat şi n-o să mai lipsesc de la lucru. Mâine mă duc la hotel. Pot trăi şi de unul singur. Doar femeia depinde de cum e soţul. Dacă el e bogat, atunci şi soţia e bogată. Dacă el e hoţ, şi ea e la fel, fie că-i place, fie că nu. Soţul pe care şi-l alege e o chestie de noroc, deşi ar trebui să aibă nişte criterii clare după care să se ghideze. Dacă judecăm la rece şi mă compari cu celălalt, concluzia e evidentă. Eu mă dau bătut.

Yōko a vrut să zică ceva, dar a tăcut, cu privirile aţintite pe umărul lui Tetsuyuki.

Camerista a adus pe o măsuţă cu rotile mâncarea comandată de Yōko şi tot atunci au sosit şi hainele lui Tetsuyuki, uscate şi împăturite frumos.

— Lasă-mi şi mie jumătate din cafea, vreau şi eu să beau.

Tetsuyuki mânca salata şi carnea cu poftă. După ce i-a spus că în ibric erau două porţii de cafea, Yōko şi-a muşcat buza de jos.

— Ziceai că te pricepi la oameni, Tetsuyuki. Cândva ai spus despre Akagi: „Pare blând şi matur, dar e ca un câine hrăpăreţ.“

— Da, aşa am zis. Şi i-am mai forfecat şi pe alţii.

— Am socotit că-i un obicei prost să-i vorbeşti de rău pe alţii, dar apoi mi-am dat seama că ai avut dreptate. Şi nu-i vorba doar de Akagi; ai dibuit şi defectele pe care eu nu le-am observat la Akita, Mie şi Mitsuko. A fost vina mea.

— Când afacerea tatălui meu s-a dus de râpă şi am rămas lefteri, cei care întotdeauna mă alintau cu „copil drag“ sau „tânărul cel grozav“ s-au trezit brusc zicând „idiotul de copil al lui Iryō“. Pe lângă aceia care s-au schimbat radical, au rămas totuşi unii care ne-au tratat ca şi înainte de a sărăci. Oamenii din aceste două categorii au trăsături incredibil de asemănătoare, aşa că primul lucru pe care-l fac atunci când cunosc pe cineva este să analizez, fără să vreau, expresia feţei şi să decid din care categorie face parte: se numără printre cei care-mi întorc spatele dacă lucrurile merg prost, sau printre cei care continuă să se poarte la fel, indiferent de situaţie. Şi poate ţi se pare straniu, dar aproape mereu am dreptate. E totuşi trist că pot să fac aşa ceva.

Tetsuyuki a terminat de mâncat şi s-a şters la gură. Yōko i-a turnat cafea în cană, apoi şi ei…

După ce a sorbit pe îndelete, s-a ridicat şi a tras perdeaua. Nu mai ploua. Privirile i s-au oprit pe nişte clădiri scăldate în lumina amurgului.

— E încă la birou.

Tetsuyuki s-a ridicat şi s-a dus lângă Yōko, care i-a arătat cu degetul spre o stradă nouă, care se întindea mult înainte spre apus de Umeda.

— Uite, lângă semafor e o clădire a unui ziar. În clădirea Ōkita de lângă ea, la etajul trei, în biroul cel mai apropiat de noi… acolo lucrează el.

Nu se vedeau oameni, dar lumina era aprinsă în încăperea menţionată.

— Îl sun acum. Dacă vrei să-l întâlneşti…

Tetsuyuki şi-a scos halatul de baie şi s-a îmbrăcat.

— Hai să lăsăm prostiile!

Când a văzut-o întorcând privirile, l-a cuprins o gelozie nebună. Aşa cum stătea, fixând camera luminată din clădirea aceea cu birouri, Yōko i se părea din spate o statuie de plastic insuportabil de amărâtă.

— Dacă zici că nu merită… atunci…

— Cu siguranţă o să-ţi spun să nu te măriţi cu el, că arată bine, dar nu face doi bani. Chiar dacă nu aşa stau lucrurile, eu asta voi spune. Şi dacă spun aşa, tu o să te întorci imediat la mine? De fapt, te priveşte… Tu trebuie să vezi ce fel de om este.

— Am numai douăzeci şi unu de ani. Nu pot aprecia oamenii…

Yōko era o fire încăpăţânată. Deşi Tetsuyuki a refuzat categoric să se întâlnească cu el, ea a pus

mâna pe telefon şi l-a sunat. I-a spus mai pe şoptite că vrea să-l întâlnească şi că va fi însoţită de cineva. Atât.

— Are un client şi nu se va elibera în mai puţin de o oră. Ishihama va veni la cafeneaua din holul hotelului la ora opt.

Aşa a aflat Tetsuyuki din gura lui Yōko că pe individ îl cheamă Ishihama.

— Eu plec acasă. Deja m-am hotărât. Mă dau bătut. Cu faţa asta a mea amărâtă… nu mă pot măsura cu un arhitect care are firma lui. Am impresia că vrei să-mi arăţi cu tot dinadinsul cât e de grozav faţă de mine bărbatul pe care-l cheamă Ishihama.

Când să iasă, Yōko s-a agăţat de el împotriva voinţei lui. Se smiorcăia şi ofta de mama focului, rugându-l să nu plece. A revenit în mijlocul camerei şi i-a reproşat pe un ton dur:

— Ar fi trebuit să ştii deja ce vrei! Eşti nouăzeci de procente în favoarea lui. Cele zece procente rămase cuprind mustrări de conştiinţă, la care se adaugă ceva milă pentru mine. Vrei să te măriţi din milă şi să regreţi toată viaţa că ai făcut o alegere proastă?

— Te iubesc, i-a declarat ea, lipindu-se de pieptul lui şi cuprinzându-l cu braţele.

— Gata! M-am săturat! Îl iubeşti şi pe individul ăla. Nu mai vreau să aud o vorbă.

Pe când spunea asta, Tetsuyuki i-a simţit sfârcurile lipite de el întărindu-se şi s-a tras îndărăt. În clipa aceea i-a venit o idee oribilă, pe care chiar şi el o detesta. I-a spus lui Yōko să se

dezbrace de tot. În prima clipă, ea nu şi-a dat seama ce voia, dar când l-a văzut trăgând perdeaua, dezbrăcându-se şi apropiindu-se de ea, i-a strigat:

— Prostule!

A luat o pernă de pe pat şi a azvârlit-o în el, apoi i s-a prăbuşit în braţe.

Pe când o ţinea strâns la piept, lui Tetsuyuki i-a trecut imaginea lui Kin prin faţa ochilor. Ocupa un colţişor al inimii sale, şi în clipa aceea i s-a părut că şopârla nu e ţintuită de stâlp, ci de sufletul lui şi că era acolo pentru a-i stârni şi mai mult dorinţa sexuală.

Hotărârea i s-a topit ca prin farmec. Nu voia să se mai dea bătut. „Sunt eu om de dat la o parte? Să renunţ la ea? Nici vorbă! O s-o pun pe femeia pe care tocmai am îmbrăţişat-o să stea în faţa lui Ishihama, ca să-l înfrunte. Oricât sunt de sărac, oricât de jigărit arăt, ca un câine vagabond, nimeni nu ştie ce se poate alege de mine în câţiva ani sau în câteva decenii. Nici măcar eu nu-mi dau seama. Chiar să fie iadul ultimul meu adăpost? O fi ceva adevăr şi în asta, dar e mai mult adevăr în ceea ce rămâne cu totul necunoscut. De partea cealaltă a prăpastiei, la o aruncătură de băţ, se află fericirea supremă… şi multă bucurie.“

Tetsuyuki părea să se fi transformat în Kin şi cu mintea, şi cu trupul. „Crezi că mă dau bătut? Îi arăt eu că o pot lua pe Yōko înapoi.“ Şopârla din

interiorul lui iradia o lumină ameţitoare, stârnind golul neîntrerupt de până atunci să se îndrepte spre culmea bucuriei ascunse şi în aşteptare.

Tetsuyuki a ciulit urechile să vadă cum mai respiră Yōko. Când s-a mai liniştit, şi-a întins iar buzele spre el şi i-a strigat:

— Prostule!

— Te-ai supărat?

— Fireşte. Chiar sunt supărată pe tine.

— Nu mai vreau să renunţ la tine. O să mă duelez cu Ishihama…

Yōko a zâmbit. Era un zâmbet ca de mamă. Începuse s-o îngrijoreze cum zboară timpul şi s-a uitat la ceas, dar Tetsuyuki o ţinea strâns. Parcă se hotărâse să fie din nou Kin.

Ishihama, îmbrăcat într-un costum impecabil, de un albastru la modă, s-a ridicat de pe scaun când i-a văzut pe Yōko şi pe Tetsuyuki intrând în holul hotelului. L-a salutat pe Tetsuyuki cu o plecăciune, deşi acesta era cu şase ani mai mic. Nu i se putea reproşa nimic, decât poate un strop de îngâmfare bine mascată. După ce Yōko le-a făcut cunoştinţă, Ishihama a scos o carte de vizită şi i-a dat-o lui Tetsuyuki:

— Mă numesc Tokurō Ishihama. Îmi pare bine de cunoştinţă.

Trăsăturile feţei (cam prea intelectuale) păreau să facă faţă cu greu hainelor sale de ultimă modă. La altcineva, ar fi arătat şi ele prea calculate. Ishihama voia să afişeze prin aspectul elegant un rafinament ieşit din comun, şi nu afectare. La acul

de la cravată avea o piatră preţioasă – cu siguranţă nu era falsă – de aceeaşi nuanţă ca şi costumul şi, împreună cu butonii de la manşete, trebuie să fi costat de câteva zeci de ori mai mult decât leafa pe-o lună a lui Tetsuyuki.

— Eu ar trebui să muncesc cinci-şase ani ca să-mi permit aşa ceva, şi asta numai dacă trăiesc foarte modest.

Ishihama i-a răspuns fără să-şi trădeze vreun gând:

— Astea sunt unelte necesare serviciului pe care-l am. Nu-mi pot permite vreun strop de neglijenţă, deoarece clienţii ar asemui-o imediat cu interesul pe care-l port schiţelor pe care le fac pentru ei.

Tetsuyuki şi-a dat seama în ce măsură Ishihama a găsit de cuviinţă să fie politicos cu el. Se pare că Ishihama nu a priceput că-l jigneşte pe Tetsuyuki cu zâmbetul lui fals, că-l face să se simtă ruşinat. Nici vorbă de respect, deşi pe chipul lui se desluşea un dram de inteligenţă. Yōko stătea cu ochii-n pământ, nu se uita la ei, ci la sucul de portocale proaspăt adus.

— Am înţeles că plecaţi în America… Când anume?

— N-am stabilit încă data exactă, dar trebuie să ajung în prima parte a lunii februarie.

— Şi vreţi s-o luaţi şi pe Yōko?

— Da, aş vrea, numai că ea nu mi-a dat nici un răspuns.

Ishihama continua să-l privească pe Tetsuyuki, ignorând-o complet pe Yōko. Tetsuyuki i-a

descifrat o fisură mică în armura lui de om încrezător în propriile forţe şi s-a hotărât să-l despoaie de tot.

— Când mi-a vorbit Yōko despre dumneavoastră, mi-am dat seama că eu n-am nici o şansă de reuşită. Un arhitect cu perspective de viitor luminoase... iar eu, un student sărac, urmărit cu înverşunare de datoriile lăsate de tata... şi doar băiat de serviciu temporar la un hotel... Când mă uit în oglindă, îmi dau seama cât de jalnic arăt.

— Nu-i adevărat. Aveţi nişte ochi uimitori!

În dosul cuvintelor lui Ishihama nu putea fi vorba de un compliment. Cum îi vedea el uimitori... extraordinari? Şi ochii extraordinari sunt de mai multe feluri! Tetsuyuki a continuat fără să se mai sinchisească de observaţia făcută:

— Nici nu se pune problema să discutăm ce e mai profitabil pentru Yōko. Eu mă resemnasem oarecum, dar nu cu mult timp în urmă am revenit asupra deciziei.

Asigurându-se că a spus apăsat şi neaşteptat de calm ceea ce simţea, Tetsuyuki a continuat:

— Yōko şi cu mine suntem de multă vreme ca nişte soţi. Chiar şi azi, puţin înainte să vă întâlnească, a fost cu mine în aşternut... amândoi goi-goluţi... într-o cameră de la etajul cinci... S-a desfătat în braţele mele pe când îmi închipuiam cum se îndreaptă domnul Ishihama triumfător spre hotel. Dacă sunteţi genul de bărbat care nu se sinchiseşte de asemenea amănunte şi o luaţi pe Yōko de nevastă şi o duceţi în America, atunci

v-o dau cu hohote de râs. Un asemenea bărbat nu poate ajunge departe… e ori idiot, ori laş… Şi chiar dacă rămân fără Yōko, tot eu mă consider câştigătorul. N-am să pot uita în viaţa mea un om atât de prost şi de laş, iar el n-o să-mi uite pe veci cuvintele. Oricât ar fi de generos în momentul de faţă, oricât de încrezător în câştigul său – şi asta se întâmplă în opt-nouă cazuri din zece –, gândul că soţia lui s-a culcat cu un Iryō n-o să-i dea pace nicicum. Domnule Ishihama, dacă tot insistaţi s-o duceţi pe Yōko în America, în ciuda atacului meu direct, eu mă plec în faţa dumneavoastră şi dispar chiar acum pentru totdeauna, fără să am pretenţia s-o mai văd pe Yōko vreodată. Ce ziceţi, domnule Ishihama? Poate inteligenţa dumneavoastră pune la pământ mojicia mea? N-o să-i reproşaţi toată viaţa lui Yōko faptul că a avut de-a face cu mine?

Ishihama şi-a aprins o ţigară şi apoi, dus pe gânduri, s-a tot jucat cu cutia de chibrituri: o aşeza, o ridica, iar o aşeza, iar o ridica… Yōko privea în gol, fără o tresărire măcar. Paharul cu suc de portocale era neatins.

— Domnule Iryō, dacă eu aş fi avut douăzeci şi doi de ani, cu siguranţă că n-aş fi fost în stare să adopt tactica dumneavoastră, adică o astfel de târguială… şi nici să am privirea pe care o desluşesc acum la dumneavoastră. N-aş putea face asta nici acum, adică la vârsta de acum. (I-a aruncat o privire lui Yōko.) Şi totuşi nu mă pot scuza şi nici preda, pentru că n-am auzit răspunsul ei.

— De ce n-o întrebaţi acum?

Ishihama a răspuns provocării lui Tetsuyuki cu un zâmbet.

— Să presupunem că acum Yōko îşi manifestă dorinţa să se mărite cu mine… I-aş răspunde că discuţiile nu-şi mai au rostul. Atunci ea este cea care pierde tot.

Tetsuyuki s-a gândit: „Măcar l-am despuiat de hainele scumpe şi de accesorii. S-a gândit că o să câştige…“

— Parcă vă grăbeaţi, nu? Domnule Ishihama, n-aţi spus că trebuie să ajungeţi în America în prima parte a lunii februarie? Nu vă permiteţi să mai pierdeţi timp!

Pe chipul lui Ishihama s-au instalat oboseala şi plictiseala. Socotind că cele câteva minute de discuţii cu el l-au epuizat, Tetsuyuki a stârnit-o pe Yōko:

— De ce nu-i dai un răspuns omului? Atâta nehotărâre nu şade bine unei fete!

Ishihama i-a aruncat o privire vizibil indignată, reproşându-i:

— Nu se vorbeşte aşa! Vă purtaţi ca un codoş neruşinat!

— Nu-i nimic. Chiar dacă ea e amanta unui codoş neruşinat, sunt sigur că, dacă Yōko ar accepta, aţi fi suficient de mărinimos să o luaţi cu dumneavoastră în America.

Yōko a clătinat din cap puternic, şi cei doi şi-au întors brusc privirile spre ea. Cu ochii la sucul de portocale, a şoptit:

— Dar… îl iubesc pe Tetsuyuki.

Ishihama a oftat din rărunchi, iar oftatul lui putea fi tradus fie ca dezamăgire, fie ca uşurare. L-a scăpat fără să vrea.

— Regret nespus. Mă retrag.

S-a ridicat. Tetsuyuki nu se mai uita la el, ci la Yōko… cu tot sufletul. Încerca să priceapă ce simte ea şi nu era deloc sigur că a recâştigat-o complet.

— Hai, spune-mi… tu, cel cu talentul de a citi oamenii… cum ţi s-a părut Ishihama? De aceea mi-am dorit să vă întâlniţi. Ei, ce zici? Dacă m-aş fi măritat cu el, crezi că aş fi fost fericită?

— Asta nu-ţi pot spune. Poate că da. Cel puţin nu e un nenorocit. E isteţ, curat, are multe calităţi care ar putea atrage tinerele, nu e afectat şi arată bine. Însă pierde uşor în faţa adversarului… nu se descurcă. Asemenea indivizi nu prea fac faţă greutăţilor… se dau repede bătuţi. Nu-ţi pot spune cum va fi peste zece sau douăzeci de ani, dar viaţa nu merge întotdeauna aşa cum vrem noi.

— Mie mi-a zis că, la greu, eu voi fi singura pe care se poate baza.

— Dar cred că nu ţi-a picat bine că a trebuit să-mi faci mie o declaraţie de dragoste în prezenţa lui, nu-i aşa?

— Nu te urăsc pentru asta, dar mi s-a făcut frică…

— Cu timpul, frica se va transforma în ură.

S-a ridicat şi a ieşit din holul hotelului, dar şi-a dat seama că a uitat cutia cu larve pe masă. Când s-a întors să o ia, Yōko l-a apucat de braţ şi l-a privit ţintă:

— Ai bani de tren pentru întoarcere?

— Am abonament de la Ōsaka la Suminodō, aşa că stai liniştită.

— Ai ce mânca mâine dimineaţă?

— Nu, n-am.

Yōko a scos din portofel câteva bancnote de 1 000 de yeni şi le-a pus pe cutia cu larve.

— Mâine mă întorc la lucru, aşa că n-am nevoie de atâţia bani.

Şi-a pus doar o bancnotă în buzunar, şi când a încercat să-i dea restul, Yōko i-a îndesat bancnotele în buzunar cu zâmbetul de care doar ea era în stare şi cu care putea rupe inima târgului.

— Mi-i dai înapoi după ce te mai înzdrăveneşti.

La ieşirea din hol, Tetsuyuki s-a întors să-i mai arunce o privire. Încă şedea la masă. Şi-a scos cerceii şi-i privea, aşa cum îi ţinea în palmă.

Lui Tetsuyuki i-a trecut prin cap că ar putea apărea în viaţa ei un nou Ishihama, la un moment dat, dar nu se gândea cu amărăciune la despărţire. Acum se simţea plin de energie în urma victoriei câştigate. A împins cu putere uşa grea, de sticlă, a hotelului. Însă pe când mergea, l-a cuprins un fel de jenă. „Ce tot fac pe nebunul cu capacitatea mea de a citi mintea oamenilor… că asemenea indivizi nu fac faţă greutăţilor… că sunt limitaţi… Cum îmi permit să vorbesc astfel despre alţii? Ce, eu sunt mai breaz? Şi ce se va întâmpla cu Yōko, dacă rămâne singură? Dacă ne despărţim aşa, totul se duce de râpă.“

S-a răsucit pe călcâie şi a luat-o iar la fugă spre hotel. Se simţea de parcă Yōko ar fi dispărut din viaţa lui. S-a uitat în hol cu teamă. Ba nu, şedea încă acolo. Şi-a îndreptat privirile spre Tetsuyuki şi s-a înroşit toată la faţă. Tetsuyuki nu-i pricepea reacţia.

— Dacă m-ai fi lăsat să mai aştept zece minute, cred că aş fi început să te urăsc. Eram convinsă că o să te întorci. Inima-mi bătea nebuneşte la gândul că nu se va întâmpla aşa.

— De ce erai convinsă că mă întorc?

— Pentru că mă iubeşti.

— Relaţia ta cu Ishihama s-a încheiat, nu?

— Cine a tras sforile ca un laş, ca să se termine relaţia mea?

— Erau singurele „sfori" la îndemână.

— N-ar fi fost cazul. A aşteptat să se aşeze Tetsuyuki şi a continuat: N-ai înţeles că eu ştiam deja ce vreau cât ai fost tu în baie?

— Cum să înţeleg? În seara când mi-ai spus că-ţi mai place de un bărbat, te-ai dus cu mine la hotel, nu-i aşa?

Yōko s-a îmbujorat tare la faţă. Adunându-şi parcă tot curajul, Tetsuyuki a continuat:

— Spune-mi răspicat că vrei să te iau de nevastă!

— Nici moartă n-am să spun aşa ceva. În schimb, mi-ar plăcea să te văd cu capul plecat, cerându-mă de nevastă.

Yōko a râs oarecum jenată. Tetsuyuki şi-a frecat fruntea de masă şi i-a spus încet:

— Te rog, mărită-te cu mine.

teren cu ea, îi ardea câte un picior pe sub masă. I s-a mai întâmplat să o lovească prea tare şi să-i facă vânătăi, iar Yōko se supăra şi nu mai vorbea cu el toată ziua. Acum, lovind-o uşor în tibie, ar fi vrut să-şi dezvăluie afecţiunea pentru ea, dar n-a mai apucat, pentru că era cu ochii în lacrimi.

— Îmi este frică de tine, dar am să-ţi spun totuşi ce simt.

Se aştepta să audă o mărturisire a dragostei pe care i-o purta lui Ishihama sau ceva de soiul ăsta. Dar n-a fost aşa.

— Eşti cu totul special pentru mine. Într-adevăr, Ishihama a ajuns să-mi placă oarecum, dar în comparaţie cu ce simţeam pentru tine, ştiam că sentimentele mele pentru el sunt de cu totul altă natură. Şi am calculat cine ar fi mai profitabil pentru mine… şi, sinceră să fiu, asemenea calcule m-au făcut să-mi placă Ishihama. Sunt tipul de femeie care se poate îndrăgosti de un bărbat pentru un astfel de motiv. Nu sunt fata sinceră şi inocentă de care te-ai legat. Sigur o să te superi şi o să mă loveşti cu piciorul în tibie… Hai, dă! Nu-mi pasă.

Tetsuyuki nu putea suporta s-o vadă pe Yōko plângând, motiv pentru care a rămas cu privirile plecate. Îi era frig şi se simţea epuizat. Prin faţa ochilor i-au trecut imaginile jigodiei de Kobori şi bărbia dublă a patroanei corpolente a mamei sale. Datoria pe care tatăl lui o lăsase în urmă era ca o gaură neagră în calea vieţii. Yōko l-a întrebat cât e ceasul.

— Nouă şi zece minute.

Tetsuyuki desluşea o rană mică – dar totuşi rană – în străfundurile bucuriei ce-l năpădise. Şi rana sângera.

— M-am zvârcolit de durere în astea douăzeci de zile.

A ridicat capul de pe masă şi a observat zâmbetul trist al lui Yōko. Se temea ca nu cumva ea să fi ajuns să-l placă pe Ishihama mai mult decât arăta, mai cu seamă după întâlnirea dintre ei.

— Tetsuyuki, sunt sigură că n-ai să uiţi, iar după ce ne căsătorim, o să răscoleşti trecutul… o să mă tot sâcâi. Nu-ţi place să pierzi. Deşi inteligent, eşti prea mândru… şi gelos… şi răzbunător…

— Dacă-i vorba de inteligenţă, mă întreci. Eu sunt idiot, dar tu ai dreptate în toate. În cel mai bun caz, un individ ca mine devine hoţ sau escroc, genul de bărbat care-şi face soţia să sufere.

Zâmbetul a dispărut de pe chipul lui Yōko, şi o amărăciune profundă i-a luat locul.

— Nu mi-aş fi închipuit vreodată că te poţi îndrăgosti de alt bărbat. Aşa că, la calităţile pe care mi le-ai atribuit, ar trebui să mai adaugi „egoist“.

— Am numai douăzeci şi unu de ani. Şi îmi place când un bărbat mă bagă în seamă şi îi stau ca un ghimpe în ochi. Ce e rău în asta?

Tetsuyuki şi-a dat seama că o asemenea discuţie putea degenera într-o dispută serioasă, aşa că a tăcut. Ori de câte ori i se părea că pierde

Tetsuyuki s-a ridicat. Yōko şi-a luat geanta şi a traversat fără o vorbă holul hotelului, ieşind în stradă. Gândindu-se că s-ar putea ca ea să nu se mai întoarcă vreodată la el, Tetsuyuki i-a privit silueta dragă şi graţioasă pe când intra pe linia Hankyū şi s-a uitat după ea şi cât a urcat scările spre peron.

Apoi, în vagonul nu prea curat de pe linia Katamachi, a stat cu capul plecat şi cu braţele încrucişate, încercând să lupte cu frisoanele care-l asaltau. Avea nevoie de bani. Pe când înainta tremurând de-a lungul aleii întunecate ce ducea de la gară la apartamentul lui, nu s-a gândit decât la bani. Bani şi iar bani…

În timp ce urca treptele spre camera lui, şi-a dat seama că nu mai avea la el cutia cu larve. Nu-şi amintea nici în ruptul capului dacă o lăsase pe masa din holul hotelului sau în plasa pentru bagaje din tren. S-a dus ţintă la Kin. „Îmi pare rău, dar va trebui să te resemnezi fără cină azi. Încearcă să supravieţuieşti doar cu apă.“ Conform obiceiului, i-a vorbit şopârlei pe când lipăia apa din lingură. În nici o seară nu se abătea de la obicei, de câteva luni… de parcă trebuia să consemneze totul într-un jurnal. Şi, la fel ca în orice jurnal, se mai găseau şi lucruri mai puţin adevărate.

„Kin-chan, nu-mi mai pasă de mine. Sunt obosit… pur şi simplu, epuizat. Mai atârn de viaţa asta ca de un fir de aţă. Nu mă simt în stare să muncesc, n-am curajul să fur. Singura victorie pe care am câştigat-o a fost aceea asupra lui

Ishihama, dar cu asta i-am distrus viaţa lui Yōko. Când am plecat din hotel, mă simţeam de parcă ştiam să înfrâng un duşman. Ardeam tot. Deci aşa se obţin victoriile, una câte una. Prinsesem curaj. Dar ştii, Kin, o singură victorie nu înseamnă mare lucru. Ce se va alege de Yōko? E şi firesc să-şi fi dorit să se căsătorească cu el, şi nu cu mine. Dar m-am băgat ca musca-n lapte şi am făcut-o nefericită. Până la urmă, nu-i vorba de victorie, ci de înfrângere. Am făcut pe grozavul când am arătat dispreţ faţă de *Regretarea abaterilor.* De fapt, lucrarea aceea de o amărăciune fără margini mă fascinează nespus."

În clipa în care a afirmat aşa ceva, şi-a dat seama că un nihilism total presupunea un anume tip de curaj, dar nu era vorba de curajul ce putea înălţa spiritual o fiinţă umană. Prin urmare, ce fel de curaj era acesta? Tetsuyuki s-a lăsat purtat de gânduri, cu privirile la şopârla nemişcată şi cu membrele încordate.

S-a băgat în aşternutul care nu fusese strâns. Îi clănţăneau dinţii de frig. A adormit cu urechile ciulite la propria respiraţie agitată. Pe la trei noaptea s-a trezit brusc. Nu mai tremura, dar îl durea capul cumplit şi ştia că are febră mare. Kin se zvârcolea din pricina luminii fluorescente. A încercat să se ridice ca să o stingă, dar nu se putea mişca. Îl apuca un tremurat înfiorător la cea mai neînsemnată mişcare. Ochii îi erau împăienjeniţi şi nu distingea nici măcar cuiul care-l ţintuise pe Kin de stâlp. S-a lăsat pentru scurt timp pradă iluziei că şopârla şi-a recâştigat libertatea şi se

târa pe perete în jos, încercând să scape de încăperea cea mică şi să iasă în lumea largă. Îi pleca ceva la care nu-i venea să renunţe. Îmboldit de propria tristeţe, s-a ridicat până la urmă şi a stins lumina fluorescentă. Tremura tot.

La un moment dat, i s-a părut că aude paşi şi a simţit o răcoare plăcută pe frunte. S-a trezit şi a privit în jur. Lumina fluorescentă era aprinsă şi a înţeles astfel că e noapte. Habar n-avea câte ore dormise. Kin era tot ţintuit de stâlp. Lângă pernă a văzut un bol plin cu apă şi cu bucăţi de gheaţă în ea. Şi-a dus mâna la frunte şi a dat peste un prosop rece. S-a răsucit ca să vadă ce se întâmplă în bucătărie. Yōko, cu spatele la el, supraveghea o oală. Tetsuyuki a aţintit-o cu privirile, şi ea s-a întors. A stins focul şi s-a aşezat lângă el.

— E noapte?

Yōko a încuviinţat din cap şi i-a zis în timp ce-i întorcea prosopul de pe frunte pe partea cealaltă:

— Încă ai febră mare, peste patruzeci de grade.

— Noi când ne-am întâlnit? Ieri sau alaltăieri…

— Ieri. La ce oră te-ai culcat?

— Înainte de ora unsprezece, cred. M-am trezit la un moment dat, în toiul nopţii, dar am adormit din nou.

— A, deci ai dormit vreo douăzeci de ore, a zis ea, zâmbind şi socotind pe degete.

— De ce-ai venit la mine?

— Ai uitat ceva la hotel, ieri… O cutiuţă împachetată la magazinul universal. Când ne-am

despărţit, am uitat să ţi-o dau şi am luat-o cu mine acasă. M-am întrebat ce era înăuntru… Cred că-ţi dai seama cum am ţipat când am deschis-o!

Tetsuyuki a râs, şi ea a continuat:

— Aşa că, în seara asta m-am dus la hotelul unde lucrezi ca să-ţi înmânez un pachet atât de dezgustător. Când mi-au spus că n-ai ajuns la lucru şi nici n-ai luat legătura cu ei, m-am îngrijorat puţin. Doar ai spus că o să te întorci la lucru azi, nu?

Tetsuyuki a întins mâna şi a mângâiat-o pe păr.

— I-am cerut proprietăresei tale o cheie… N-ai auzit cum am ţipat când am intrat?

S-au uitat amândoi la Kin. Yōko i-a explicat că era să leşine când a văzut şopârla ţintuită de stâlp. Tremuratul n-a lăsat-o multă vreme, dar pentru că Tetsuyuki respira atât de greu, avea senzaţia că n-o să o mai ducă mult. De aceea s-a aşezat lângă el şi a constatat singură că are febră mare. Tetsuyuki s-a văitat că-i este sete şi i-a adus apă.

— Te poţi ridica?

— Da, cred că pot.

— Este o policlinică la şapte-opt minute distanţă de aici.

La îndemnul insistent al lui Yōko, Tetsuyuki s-a lăsat dus la policlinica cu un singur medic mai în vârstă. Acesta i-a spus că are gripă. I-a făcut o injecţie, i-a dat medicamente şi i-a spus că e nevoie de repaus total timp de două sau trei zile.

Când s-au întors acasă, Yōko i-a zis să-şi pună pijamaua şi abia atunci şi-a dat seama că până atunci dormise în hainele de stradă.

Pe când se dezbrăca, Yōko i-a spus cu un oftat adânc:

— Asta pentru că ai umblat ud leoarcă.

— Dar am stat mult în apa caldă din baia de la hotel…

Nu avea poftă de mâncare, dar, cocoţat pe aşternut, a sorbit puţin terci de orez şi a ciugulit din omleta pregătită de Yōko. Pe când mânca, şi-a dat seama că nu înghiţise nimic mai bine de o zi şi că şopârla stătuse nemâncată şi mai mult. I-a povestit pe nerăsuflate cum a ajuns Kin acolo. Yōko a rămas pe gânduri o vreme, apoi l-a întrebat pe neaşteptate:

— Tetsuyuki, de ce nu te muţi în altă parte? Uite, aproape de casa mea este un bloc mic, plăcut, unde mai există un apartament liber.

— Numai că banii arvuniţi pentru depozit şi pentru plata chiriei sunt de trei-patru ori mai mulţi. Nu-mi permit încă.

— Ai putea locui împreună cu mama ta, nu?

Tetsuyuki a clătinat din cap. Îl obseda apariţia în orice moment a vreunui complice de-al ticălosului care-l vâna pentru bani. Nu voia cu nici un chip ca mama lui să aibă parte iar de o asemenea experienţă. Dacă pe ea ar fi ameninţat-o ticăloşii aceia zilnic, cu firea ei, şi-ar fi pierdut sigur minţile. Ar fi vrut să-i explice toate astea lui Yōko, dar când să deschidă gura, s-a trezit zicând cu totul altceva:

— Nu te mai gândi la mine. Hai să cădem de acord să nu ne mai vedem.

Şi pe el l-au surprins propriile vorbe. Mâna, de parcă nu mai asculta de nici o comandă, a scos ceasul Rolex şi i l-a pus lui Yōko în poală.

— De ce?

— Am ajuns să nu-mi mai pese de nimic. Nici de tine, nici de şopârlă, nici de facultate şi de absolvire… Chiar nu mai vreau nimic.

Pe măsură ce se ambala, Tetsuyuki ajungea să şi creadă ce spune. Chiar dacă numai pentru o clipă, a simţit că o urăşte pe Yōko pentru că îi plăcuse alt bărbat. Şi era supărat şi pe Kin că se agaţă de viaţă cu încăpăţânare, de parcă ar fi vrut să se răzbune pe el. Avea nevoie de bani şi ura sărăcia. Toate astea le ţipa în sufletul lui.

— Minţi! După ce-ţi scade febra, o să mă rogi să te iert. Doar mă iubeşti, nu?

Tetsuyuki a privit-o în ochi. Nimic nu l-ar fi calmat mai mult decât vorbele ei, iar pentru că Yōko le rostise calm, fără afectare sau nelinişte, o bucurie fără margini l-a cuprins din cap până-n picioare. Yōko i-a dat medicamentele şi i-a spus să stea culcat, apoi l-a învelit.

— E periculos aici, noaptea… Dau târcoale locului tot felul de ticăloşi şi huligani care-şi fac veacul prin apropierea gării. Roag-o pe proprietăreasă să te lase să dai un telefon, ca să chemi un taxi. E mai bine să pleci acasă.

Yōko a dus vasele la bucătărie şi a dat drumul la apă.

— Stau aici peste noapte, a spus ea. Înainte să te trezeşti, am dat telefon acasă de la magazinul universal.

— I-ai spus mamei că rămâi la mine?

Yōko a încuviinţat din cap şi s-a şters pe mâini.

— Mama s-a înfuriat şi a ţipat la mine, cerându-mi să mă întorc acasă imediat. Însă eu i-am spus că e puţin probabil ca un individ cu febră mare să se transforme într-un lup fioros peste noapte. Până la urmă, a înţeles… fără tragere de inimă, e adevărat. Când am rugat-o să-i spună tatei o minciună potrivită, s-a răţoit la mine: „Eşti toantă? O femeie deşteaptă face o deosebire clară între dragoste şi măritiş.“ Cam asta a fost predica ei, dar eu cred că ştie totul despre noi doi.

— Totul?

— Totul.

Ochii îi sclipeau de fericire când s-a aşezat lângă el. Tetsuyuki a scos mâna de sub plapumă şi i-a croit drum până în cele mai tainice colţuri de sub fusta ei. Yōko l-a ciupit de braţ şi i-a zis, prăbuşindu-se peste el:

— Nu te transformi în lup… ci în şarpe, nu?

La patruzeci de grade febră nu-i ardea de aşa ceva. Greutatea trupului ei îi îngreuna respiraţia.

— Gata, nu te mai ating. Ridică-te puţin, nu pot respira…

Yōko a chicotit fericită şi l-a învelit bine pe Tetsuyuki, lipindu-se de el.

— Te rog să-i dai şopârlei să bea apă şi să mănânce larve.

Yōko s-a fâstâcit şi s-a dat în lături. Şi-a aranjat puţin părul şi i-a aruncat o privire lui Kin, aşa cum atârna de stâlp.

— Nuuuu… Nu pot să fac aşa ceva.

— Dar Kin n-a mâncat de două zile.

— Chiar nu pot atinge asemenea gângănii…

— Ia-le cu penseta şi du-i-le la nas. Le mănâncă singur. Şi îi dai apă cu lingura.

— Atâta poţi să faci şi tu.

— Cu febra pe care o am, nu mă simt în stare să mă ridic.

— Dar ai ajuns pe jos până la policlinică!

La îndemnul insistent al lui Tetsuyuki, dar cu o expresie de parcă era gata-gata să izbucnească în plâns, Yōko a pus apă în lingură şi, stând cât a putut ea de departe, i-a întins lingura lui Kin. Şopârla părea nespus de însetată şi a lipăit apa cu poftă, însă Yōko părea că geme uşor. Tetsuyuki a închis ochii, iar vocea ei îi răsuna în urechi. Era de o frumuseţe senzuală. În timp ce asculta, Kin i se părea o fiinţă fantastică. Şi-a dat seama totodată că şi Yōko este o fiinţă extraordinară.

8

Tetsuyuki a pus în holul de la intrare bagajele soţilor mai în vârstă. Erau nemţi. Erau atât de grele, încât se tot mira ce puteau conţine. A făcut o plecăciune când să iasă, dar doamna l-a prins uşor de cot.

Nici unul nu vorbea engleză, dar l-au rugat prin gesturi exagerate să aştepte puţin. Tetsuyuki nu primise niciodată bacşiş de la străini, care ştiau din ghidurile turistice că în Japonia nu se practică aşa ceva şi, dacă vor neapărat, nu e cazul să ofere mai mult de o monedă de o sută de yeni.

Cei doi soţi cărunţi erau mici de statură şi aveau o înfăţişare plăcută. Au vorbit ceva între ei, s-au scotocit prin buzunare, au deschis portofelele şi au ridicat din umeri, stânjeniţi. Ea a scos o bancnotă de 10 000 de yeni şi a zis ceva pe un ton jenat. Judecând după schimbul de priviri dintre ei şi după expresia feţei, Tetsuyuki a înţeles că vor să-i dea bacşiş, dar nu au bani potriviţi. Tetsuyuki a zâmbit şi le-a făcut semn cu mâna că nu e cazul să-şi facă griji, iar apoi le-a mulţumit în germană – singurul cuvânt pe care-l ştia. A mai făcut o plecăciune şi a plecat din cameră.

Bărbatul a pornit după el, prefăcându-se că merge nesigur din cauza unor bagaje pe care abia le putea căra. L-a oprit pe Tetsuyuki, punându-i mâna pe umăr, şi apoi s-a îndreptat cu paşi grăbiţi spre lift. Lăsa impresia că vrea să schimbe bancnota la recepţie. Tetsuyuki nu a vrut să accepte bani, explicându-i în engleza lui sumară că îi sunt suficiente bunele intenţii, că treaba lui e să care bagaje şi nu are nevoie de bacşiş. A luat bancnota din mâna bătrânului, a împăturit-o în două şi i-a băgat-o în buzunar. Acesta se încăpăţâna să ia liftul singur, făcându-i semn lui Tetsuyuki să-l aştepte acolo. A ieşit şi nemţoaica din cameră şi i-a spus ceva, el a mormăit un „Oooooo!“ şi i-a pus lui Tetsuyuki mâna pe umăr, vorbindu-i în germană. Bătrâna i-a zâmbit.

Tetsuyuki şi-a amintit că unul dintre bucătarii hotelului lucrase trei ani în München. Le-a făcut semn soţilor să aştepte şi a luat liftul. A deschis uşa bucătăriei de la subsol şi s-a uitat după Nabeshima. Nu mai era oră de vârf pentru bucătari, aşa că fumau liniştiţi, rezemaţi de lăzi din lemn sau de pereţi. Nabeshima răsfoia o revistă săptămânală, aşezat lângă un frigider enorm.

— Doi oaspeţi germani au încercat să-mi vorbească, dar n-am priceput o iotă. Ai putea să vii să mă ajuţi puţin?

Nabeshima era om bun. Uneori îi dădea pe furiş lui Tetsuyuki prăjituri sau bucăţi de friptură neatinse de turişti.

— Las’ pe mine!

S-a ridicat şi a pornit în urma lui Tetsuyuki. Bătrânii nu au intrat în cameră, îl aşteptau tot pe hol. Nabeshima s-a conversat îndelung cu cei doi soţi, şi apoi s-a întors către Tetsuyuki cu un zâmbet:

— Au solicitat interpret, dar, din pricina unor încurcături la agenţia de turism, le vor asigura unul doar poimâine. Îşi doresc să le fii tu ghid prin Kyōto mâine şi te vor plăti cu o sută de dolari americani.

— Eu? Dar nu ştiu o boabă de germană!

— Mi se pare că nu-i deranjează lucrul acesta. Te plac cu adevărat.

— Chiar dacă mă plac, nu putem comunica, aşa că nu le pot fi ghid.

Soţii şi Nabeshima au discutat iar ceva, şi apoi s-au întors toţi trei spre Tetsuyuki, râzând cu poftă.

— Au zis că te urmează şi, dacă nu vă înţelegeţi prin cuvinte, sufletele grăiesc pentru voi, aşa că puteţi comunica spiritual. Au insistat: „Tânărul e cinstit şi ne simţim în siguranţă cu el."

În ziua următoare, Yōko urma să vină la el acasă – era singura zi a săptămânii când o putea ţine în braţe. Dar suma de o sută de dolari însemna o treime din venitul său lunar. Dacă ar avea-o, şi-ar permite să-i cumpere iubitei un cadou de Crăciun pe care şi-l dorea din suflet: o brăţară de argint. Tetsuyuki nu cunoştea bine Kyōto şi a întrebat dacă poate să ia cu el pe cineva care se descurcă. Nabeshima i-a întrebat pe bătrânei, iar aceştia au consimţit pe loc.

— Am înţeles că există tot felul de tensiuni la birou. Se întâmplă şi la bucătărie asemenea lucruri? Şi acolo există răuvoitori?

— Mulţi bucătari sunt maeştri… Nu-i întrece nimeni… cu bucătarul-şef în frunte. Şi-a petrecut zece ani în Franţa, studiind bucătăria franceză în amănunţime. A fost şi medaliat. Nu-şi încape în piele de înfumurat ce e şi ţipă la toată lumea de dimineaţa până seara. E un tip morocănos şi-şi bagă mereu nasul unde nu-i fierbe oala.

— Aaa, deci e mare scofală să fii medaliat!

— Pe măsură ce îmbătrâneşti, îţi pierzi farmecul, dar ai bani în schimb. Nu ţi-a mai rămas decât să tânjeşti după onoare şi faimă… Bătrânul acela urâcios se cam ia de mine, a adăugat Nabeshima pe un ton indiferent. Susţine că bucătăria franceză este esenţa tuturor bucătăriilor din lume şi m-a întrebat dacă am stat în Germania trei ani doar ca să învăţ reţeta cârnaţilor vienezi. Tare îi mai place feţei zbârcite să se laude.

A ieşit din lift şi a deschis uşa bucătăriei, având grijă să îi atragă atenţia lui Tetsuyuki:

— Nu cumva să-ţi vină ideea să te angajezi permanent la acest hotel!

Tetsuyuki s-a întors în hol şi a dat o mână de ajutor la etichetarea genților de voiaj. Venise iar un grup mare de turişti. Şi-a amintit de sfatul dat de tatăl său cu o săptămână înainte de a muri:

„Nu ştii niciodată ce te aşteaptă în viaţă, dar dacă ţi-e sortit să fii simplu salariat, ai grijă să alegi o companie renumită. Dacă nu-ţi ies

— Persoana care cunoaşte bine Kyōto e bărbat, sau femeie?

Se pare că întrebarea îi aparţinea lui Nabeshima, din dorinţa de a-şi satisface o curiozitate.

— Femeie.

— E vorba de fata care te mai caută din când în când la intrarea de serviciu a hotelului?

Chipul plăcut al lui Nabeshima s-a destins într-un zâmbet. Tetsuyuki a recunoscut mirat, fiind sigur că nimeni nu-l văzuse împreună cu Yōko. Nabeshima le-a povestit pe scurt şi nemţilor despre cine e vorba şi au râs iar cu toţii, întorcându-se către Tetsuyuki.

— A zis că-şi ia iubita cu el, a punctat bătrânul. Dacă el susţine că ea ştie bine oraşul, nu există nici o îndoială că aşa stau lucrurile. O să avem grijă să nu-i deranjăm pe tineri.

Cu ajutorul lui Nabeshima, au stabilit ora şi locul întâlnirii. Bătrânii au intrat apoi în cameră, zâmbind şi fluturându-şi mâinile.

— Ce bine s-au aranjat toate! Mâine eşti liber, nu? a întrebat Nabeshima, în timp ce-şi punea, în lift, boneta de bucătar.

Au mai trecut o dată planul în revistă: urma să-i aştepte pe nemţi mâine dimineaţă, la ora nouă, lângă cutia poştală şi telefonul public din stradă, care se aflau în dreapta intrării la hotel.

— Dacă v-aţi fi întâlnit în holul hotelului, s-ar fi iscat tot felul de bârfe. Mulţi dintre angajaţi sunt atât de perfizi…

planurile astfel, atunci lucrează într-un birou guvernamental. Dacă nici asta nu ţine, atunci acceptă orice firmă, dar fii conştiincios vreo zece ani, economiseşte bani şi, când soseşte momentul potrivit, începe-ţi propria afacere.

Dacă pui piciorul într-o companie mare sau într-un birou guvernamental, ţine cu dinţii de post, indiferent dacă-ţi convine sau nu. Vântul nu bate mereu din aceeaşi direcţie, şi într-o bună zi s-ar putea să-ţi fie favorabil. Cei care demisionează o fac pentru că nu le convine şeful sau pentru că ei consideră că nu sunt potriviţi pentru munca respectivă… şi tot schimbă locul de muncă. Însă oriunde ţintesc, se pare că se confruntă cu aceeaşi situaţie şi ajung până la urmă nişte bieţi agenţi de vânzări. Când îşi dau seama că au greşit, au trecut deja de patruzeci de ani şi nu mai prezintă vreun interes.

Însă o vorbă veche spune că şi vânzarea oalelor de lut e meserie. Prin urmare, dacă nu reuşeşti cum spuneam, orice treabă merge până la urmă. Important e să fii pregătit ca lumea pentru ceea ce faci, să fii stăpânul propriului castel. Bun e şi un restaurant mic cu tăieţei *rāmen* ori un butic cu zdrenţe. Priceput să fii, asta contează! E singurul secret ca să rezişti în viaţă şi îţi spun asta cu convingere, după ce am văzut, timp de şaptezeci de ani, tot felul de oameni şi după ce m-am confruntat cu tot felul de necazuri.“

Şi acum îi răsunau în urechi lui Tetsuyuki cuvintele tatălui său, în timp ce-i mângâia mâinile:

„N-aş vrea să crezi că-ţi ţin o predică nesuferită, ci gândeşte-te că sunt vorbe cu iz de testament. Există oameni care au curaj, dar duc lipsă de perseverenţă; sunt alţii care au speranţă, dar nu au curaj. Mai există şi din aceia care au şi speranţă, şi curaj din belşug, dar clachează la prima adiere de vânt. Mulţi sunt şi cei care trec prin viaţă îndurând orice, răbdători, dar nu fac faţă provocărilor. Curajul, speranţa şi perseverenţa sunt cele mai importante aspecte care conduc spre atingerea ţelului. Dacă lipseşte unul din ele, nu se întrevede nici un ideal. Eu am avut curaj şi speranţă, dar mi-a lipsit perseverenţa. Nu am fost în stare să aştept momentul potrivit, nu am avut răbdare să aştept vântul care bătea favorabil în calea mea. Acela care posedă calităţile amintite mai sus este teribil. Fie că ajunge cerşetor, fie că-l pândeşte moartea după colţ, el reuşeşte să se târască şi să ajungă iar sus.“

Tetsuyuki îi dădea dreptate tatălui său. Curaj, speranţă, perseverenţă – aceste trei cuvinte, oricât ar suna de răsuflate, l-au mai mobilizat. Le repeta în gând la nesfârşit şi ridica bagajele grele, cu etichete pe ele, luând-o spre lift, şi apoi spre camerele oaspeţilor.

Tetsuyuki susţinuse examene pentru angajare la companii mari şi la birouri guvernamentale, dar cu trei zile în urmă primise răspunsuri negative. Nu reuşise la nici unul dintre ele. Când s-au închis uşile liftului, s-a decis să ia în considerare

sfatul şefului Shimazaki şi să solicite post permanent la hotelul la care lucra. S-a trezit strigând „Kin-chan“, şi Kin i-a apărut imediat în minte. Sclipea, iar ochii mici cu privirea rece erau îndreptaţi spre Tetsuyuki. Ce era Kin, dacă nu chiar întruchiparea celor trei cuvinte? Ce era cuiul care-i străpungea trupul? Pe când se gândea la şopârlă, în lift au intrat un bărbat mai în vârstă şi o fată cam de vârsta lui Yōko.

— Carnea de azi a fost cam tare, a zis bărbatul.

— Iar consommé-ul cam sărat, a adăugat femeia.

Lucrând la hotel încă din primăvară, Tetsuyuki şi-a dat imediat seama că nu erau părinte şi copil.

La 8.45, Tetsuyuki s-a dus unde îi spusese Nabeshima să-i aştepte pe cei doi nemţi vârstnici. Deşi duminică, strada era plină de lume. Yōko a ţâşnit din mulţime, încercând să-l ia prin surprindere.

— Ai mâncat bine de dimineaţă? a întrebat ea.

Tetsuyuki adora mirosul matinal al iubitei. Mirosul pe care-l emana când dormea – cel artificial nu se mai simţea – semăna uneori cu al florii de osmanthus, alteori cu miros de paie scăldate abundent în razele soarelui, iar alteori pur şi simplu a trup de femeie.

— Am procedat exact cum mi-ai zis. Am încălzit lapte, am mâncat pâine cu unt şi cu brânză, dar şi o roşie întreagă, a răspuns el, adulmecându-i parfumul.

— După ce-am vorbit cu tine ieri, am scos din bibliotecă dicţionarele japonez-german şi german-japonez. L-am rugat pe tata să mi le împrumute.

I-a arătat cu mândrie şi volumul *Conversaţie în limba germană* pentru începători.

— Voiam să te văd, dar totodată îmi doream şi cei o sută de dolari promişi, aşa că m-am trezit spunându-le că o iau cu mine pe prietena mea care cunoaşte bine Kyōto. Te deranjează?

— Acum doi ani am făcut turul oraşului cu o prietenă, aşa că mă descurc.

La ora nouă fix au apărut şi bătrâneii. Amândoi purtau pardesie maro şi pălării verde-oliv. Cu toate că aveau forme diferite, păreau din acelaşi set. Tetsuyuki a arătat cu degetul spre Yōko şi a zis „Yōko"; apoi, arătând spre el, a rostit „Tetsu". S-a gândit că „Tetsuyuki" ar fi fost prea greu pentru ei, ca să-l ţină minte.

Nemţii au repetat numele, au încuviinţat din cap şi au dat mâna cu tinerii. Acolo, pe stradă, Yōko a răsfoit dicţionarul japonez-german şi le-a arătat cuvântul „tren". Cei doi au discutat ceva între ei şi i-au spus rar de tot un cuvânt care semăna cu „taxi".

— Cred că mă întreabă cum ne mişcăm mai repede, cu trenul, sau cu taxiul?

— Trenul e mai rapid. Am putea merge pe linia Hankyū până la Kawaramachi şi de acolo să luăm un taxi. E mai rapid şi mai ieftin. Te rog să le spui părerea mea.

— Crezi că sunt în stare să le spun aşa ceva în germană?

Yōko le-a arătat cuvântul „tren“ în dicţionar şi a luat-o înainte. Când să cumpere biletele, doamna i-a dat lui Tetsuyuki un portofel mare din piele, din care el a scos doar banii necesari. Au urcat în expresul de Kawaramachi, şi Tetsuyuki i-a poftit să ia loc. Tinerii s-au aşezat pe scaunele din spatele lor, iar Yōko a deschis imediat volumul de conversaţie pe care îl luase cu ea.

— Oare găsesc şi propoziţii din care să aflu ce vor să vadă?

Până la urmă, Yōko a dat peste ceva potrivit şi le-a arătat oaspeţilor. Au răspuns la fel, în acelaşi timp. Amintindu-şi că nici Tetsuyuki, nici Yōko nu ştiu germană, au început să răsfoiască dicţionarul german-englez al fetei. Mai întâi au indicat cuvântul care însemna „grădină“, şi apoi adjectivul „liniştită“.

— Hmm, o grădină liniştită. Există aşa ceva în Kyōto, duminicile? Toate gem de turişti.

Yōko s-a gândit puţin.

— Da, este una.

— Unde? Orice templu care încasează bani pentru a-şi arăta grădina turiştilor trebuie să fie plin-ochi pe o zi aşa frumoasă cum e cea de astăzi, mai ales că frunzele de arţar sunt în toată splendoarea lor.

— Nu e templu, e o casă obişnuită. Acolo locuieşte o femeie bătrână… cred că are optzeci şi ceva de ani.

A spus apoi că se află în apropierea Vilei Imperiale Shūgakuin şi că a descoperit-o întâmplător cu doi ani în urmă, când a vizitat Kyōto. Era vorba de o clădire splendidă, elegantă, construită în stil pur japonez. Când a aruncat o privire înăuntru, femeia care locuia acolo a invitat-o la un ceai şi prăjiturele. Ajungând acasă, Yōko i-a trimis o scrisoare de mulţumire, şi apoi o felicitare de Anul Nou. La amândouă a primit răspuns.

Când au ajuns la Kawaramachi, Yōko a căutat un telefon public şi a format numărul femeii. Tetsuyuki şi bătrânii au stat deoparte, evitând traficul aglomerat, cu ochii la Yōko. Ori de câte ori li se întâlneau privirile, cuplul îi zâmbea cald lui Tetsuyuki, şi el le răspundea la fel.

Yōko a ieşit din cabina telefonică şi s-a îndreptat spre ei alergând.

— Mi-a spus că ne primeşte cu plăcere.

— Nu o deranjăm?

— Îi părea rău că nu are nimic special cu care să întâmpine oaspeţi din Germania, dar a zis să mergem neapărat.

Tetsuyuki a oprit un taxi şi i-a poftit să urce.

— În curte există şi o căsuţă, un loc mic şi splendid unde i-ar plăcea și prinţului Genji să se retragă pentru o aventură.

Au trecut pe lângă Vila Imperială Shūgakuin şi au ajuns la o intersecţie unde Yōko i-a spus taximetristului să o ia la dreapta. Drumul urca uşor de-a lungul unui râu cu apă limpede. În faţa ochilor li s-a arătat o pădure de castani şi stejari,

dar nu se zărea vreo locuinţă. Yōko i-a spus şoferului să oprească în faţa unui crâng de bambuşi înalţi.

— Aici? Unde-i casa?

— În mijlocul crângului, bambuşii servesc drept gard viu.

Nemţoaica i-a întins lui Tetsuyuki portofelul ca să plătească taxiul. I-a cerut taximetristului o chitanţă şi a înapoiat portofelul împreună cu restul.

În drum spre Shūgakuin au trecut pe lângă nişte temple vechi ce aveau toate motivele să fascineze turiştii străini, dar cei doi bătrânei nu au arătat vreun interes special pentru ele şi nici nu au pus vreo întrebare. Lui Tetsuyuki li s-a părut cam dubioasă atitudinea lor. În timp ce o urmau pe Yōko pe aleea şerpuitoare ce trecea prin pădurea de bambuşi, unde nenumărate raze sclipitoare de lumină strecurate printre frunze formau tot felul de figuri geometrice, se mai opreau din când în când şi vorbeau între ei pe şoptite. Tetsuyuki şi Yōko se opreau ca să-i aştepte. La un moment dat, au ajuns la o poartă acoperită cu ţigle. Când s-a deschis, au văzut o bătrână slabă, cu jachetă maro peste chimono. Purta ochelari cu lentile pătrate şi mergea sprijinită în baston. Yōko a dat fuga la ea.

— Vă rugăm să ne iertaţi pentru deranj.

— Nu mă deranjaţi deloc. Sunt tot timpul singură, iar musafiri am poate doar o dată pe an. Din clipa când m-aţi sunat, mă simt extraordinar.

Trupul era al unei bătrâne, dar avea ceva sănătos şi voios în gesturi şi în felul de a vorbi. Yōko a prezentat-o lui Tetsuyuki şi nemţilor.

— Mă numesc Chiyono Sawamura. Bine aţi venit!

În clipa când şi-a rostit numele, Tetsuyuki şi-a dat seama că nu ştie cum îi cheamă pe oaspeţi. A deschis cartea de conversaţie şi a pus degetul pe „Cum vă numiţi?“. Se pare că abia atunci s-au trezit că nu au spus nimănui cum îi cheamă. Au dat mâna cu Chiyono Sawamura şi s-au prezentat. Tetsuyuki nu a priceput numele de botez, dar a reţinut numele de familie – ceva care suna a Lang.

— Cred că-i cheamă Lang. Nici unul din noi nu ştie germană, dar aşa am auzit că s-ar pronunţa numele de familie.

— Vă rog simţiţi-vă ca acasă, a zis Chiyono Sawamura şi i-a poftit în casă pe toţi patru.

Avea un accent puţin cam ciudat, ceea ce l-a determinat pe Tetsuyuki să o întrebe:

— Nu sunteţi din Kyōto?

— Am locuit mai mult în Tōkyō, dar uneori îmi dau silinţa să nu se simtă şi vorbesc în dialect şi cu accent local.

Aşa cum le spusese şi Yōko, printre pinii bătrâni şi castanii pitici se zărea un conac mărişor, dar simplu, fără etaj, cu pereţii acoperiţi cu stuc şi stâlpii de susţinere din lemn de *hinoki*[11]. Era de-a dreptul uluitor.

11. Cedru japonez.

— Grădina se întinde pe o suprafaţă măricică. Eu prefer grădinile în care copacii şi florile cresc după bunul plac, dar fostul meu soţ a chemat grădinari de la mare distanţă ca să o facă în stilul maestrului Enshū Kobori[12]. Dincolo de movila care se vede pe pajişte este un heleşteu în partea de sud-est, iar alături se află o casă de ceai. De când a murit soţul, n-o mai foloseşte nimeni... doar eu mă mai odihnesc acolo după-amiezile.

12. 1579–1647.

Gazda vorbea întruna, fără să-şi dea seama că musafirii nu o înţeleg. Erau eleganţi şi aveau cu vreo şapte-opt ani mai puţin decât ea. Neamţul a deschis dicţionarul şi a pus degetul pe cuvântul „templu“. Tetsuyuki a clătinat din cap şi a căutat în ghidul de conversaţie „aceasta e o casă particulară“. Cuplul a exclamat admirativ. Ajungând la uşa din faţă, după ce au păşit pe aleea din pietre mari, rotunde, parcă ornate cu muşchi verde, domnul şi doamna Lang l-au chemat pe Tetsuyuki. I-au spus că vor să se relaxeze singuri şi i-au dat un plic cu bani, aparent suma promisă iniţial. El le-a mulţumit şi a băgat plicul în buzunar. I se părea cam gros pentru o bancnotă de o sută de dolari şi s-a gândit că poate au mai adăugat ceva.

Două servitoare sobre aşteptau la uşa din faţă. Una era durdulie şi avea cam cincizeci de ani,

cealaltă, tânără, de optsprezece sau nouăsprezece ani. Chiyono Sawamura i-a invitat pe toţi patru să intre, dar familia Lang şi-a exprimat prin gesturi dorinţa de a vizita grădina.

— Poate îşi doresc să rămână singuri şi să-şi tragă sufletul în voie, a zis Chiyono Sawamura.

S-a întors spre o slujnică şi a adăugat:

— Condu-i la casa de ceai. De acolo pot privi heleşteul, iar peisajul oferit de frunzele de arţar căzute peste felinarele din piatră îţi taie pur şi simplu respiraţia.

Tetsuyuki le-a arătat nemţilor ceasul, explicându-le prin gesturi şi cu ajutorul dicţionarului că e trecut de zece şi că trebuie să revină în casă până la douăsprezece. Au încuviinţat convingător şi au dat iar mâna cu toată lumea.

Tot felul de păsărele coborau în grădina spaţioasă ca să ciugulească ceva, iar gârliţele zburau de colo-colo şi se îndreptau spre casa de ceai. După ce domnul şi doamna Lang au dispărut dincolo de dâmb, Yōko şi Tetsuyuki au fost poftiţi în casă.

— Mulţumesc mult pentru felicitările de Anul Nou! a zis bătrâna, plecând uşor capul şi privind fix chipul lui Yōko pe când o slujnică tânără o ajuta să se aşeze pe o pernă. Mi se pare că te-ai maturizat mult de când nu te-am văzut.

— Şi dumneavoastră sunteţi în formă şi păreţi mai tânără decât înainte.

Auzind complimentele, bătrâna a fluturat mâna plină de pete de bătrâneţe şi a zis:

— Încerc să fiu atentă, umblu cât se poate de mult, cu toate că picioarele mă cam lasă.

În alcovul *tokonoma* se afla un rulou pictat reprezentând doi cocori într-o întindere de zăpadă, precum şi o vază albă de ceramică cu o singură camelie de aceeaşi culoare. Yōko s-a uitat la Tetsuyuki şi a pufnit în râs; şi-a plecat privirile, ca să înţeleagă bătrâna ceea ce nu ar fi putut spune în cuvinte. O fi făcut-o intenţionat, sau fără să vrea? Lui Tetsuyuki nu-i era limpede, dar, simţind privirea bătrânei, nu i-a putut răspunde iubitei la fel. Dar nici n-a găsit pe loc un subiect de discuţie. S-a apucat să scotocească în buzunar după pachetul cu ţigări.

— Cei doi Lang sunt norocoşi, a zis Yōko. Oricât ar fi căutat în tot oraşul, tot n-ar fi găsit o grădină mai frumoasă şi mai liniştită precum cea de aici.

— Adineauri am vorbit de fostul meu soţ, dar nu a fost chiar soţul meu, a precizat Chiyono Sawamura, adresându-i-se lui Tetsuyuki. Nu-i divulg numele, dar bărbatul care a construit această casă avea soţie şi copii în Tōkyō. Ca să fiu cinstită, i-am fost amantă. În ultimii lui trei ani de viaţă nu s-a mai dus la Tōkyō, a stat tot timpul cu mine.

— Am înţeles, a răspuns Tetsuyuki.

— Când a murit, au început problemele legate de acest pământ mult şi de casă. Familia lui pretindea dreptul la moştenire şi mi-au intentat proces, dar în testament scria clar că mi le-a lăsat mie. Apoi au apărut şi alte necazuri. Taxele de

moştenire se ridicau la sume fabuloase, încât îmi venea să le cedez familiei de bunăvoie. Un prieten m-a sfătuit să nu fac aşa ceva, să încerc să mă descurc şi, dacă nu mă descurcam, puteam vinde proprietatea oricând.

Chiyono Sawara a schimbat brusc subiectul şi a zis mai şoptit:

— Mi se pare minunat că doi bătrânei care au convieţuit atât de mult împreună au plecat în excursie în străinătate.

S-a uitat când la Tetsuyuki, când la Yōko şi le-a zâmbit. În momentul în care Tetsuyuki a scos ţigările din buzunar, odată cu pachetul a ieşit şi plicul de la domnul Lang. L-a pipăit iar şi i s-a părut cam greu.

— Domnul Lang a promis că-mi dă o sută de dolari, dar plicul ăsta e anormal de consistent…

— Poate ţi-a dat doar bancnote de zece dolari, a zis Yōko, privindu-l cu atenţie.

Tetsuyuki l-a deschis şi s-a uitat înăuntru. Erau mai mult de zece bancnote noi-nouţe a câte o sută de dolari fiecare.

— Ce-o fi însemnând asta?

Tetsuyuki a scos toţi banii din plic şi i-a pus pe masă. I-a numărat, privindu-le nedumerit pe bătrână şi pe Yōko.

— Peste două mii de dolari…

Yōko s-a uitat mai atentă în plic şi a găsit şi o foaie subţire de hârtie, împăturită în patru, pe care scria ceva în limba germană. Era un scris foarte îngrijit.

Văzându-l pe Tetsuyuki intrând, au întors spre el feţele lor palide şi au băgat repede în buzunare ceea ce ţinuseră în mâini.

— Ce voiaţi să faceţi? Dacă vreţi să priviţi grădina, deschideţi fereastra. Ce aţi ascuns în buzunare?

Fireşte că nu înţelegeau ce le spune Tetsuyuki în japoneză, dar l-au aţintit cu nişte priviri neînchipuit de senine. Zâmbetele dispăruseră de pe chipurile lor, şi sângele se scursese din obraji. Arătau ca nişte bolnavi neputincioşi. Ochii lor albaştri tremurau uşor pe când îl priveau pe Tetsuyuki. Acesta a întins o mână şi le-a cerut prin gesturi să îi dea ceea ce ascunseseră, însă bătrânii nemţi nu s-au clintit. Continuau să se uite la Tetsuyuki şi atât.

În cele din urmă, el a auzit paşi venind în fugă spre casa de ceai. Erau Yōko şi servitoarea mai în vârstă care îi condusese aici pe oaspeţi. De îndată ce s-a asigurat că sunt teferi, femeia a plecat iar fuga spre conac. Yōko s-a aşezat pe călcâie, cu spatele drept, aproape de fereastra dinspre nord, şi l-a întrebat pe Tetsuyuki:

— Tu de ce nu te aşezi?

El a deschis cele trei ferestre. Ajutată de servitoarea tânără şi de baston, Chiyono Sawamura cobora dâmbul. În spatele lor venea servitoarea mai bătrână, care ţinea plicul în mână.

— Când am intrat aici, cei doi au băgat repede ceva în buzunare. I-am rugat să-mi dea ce ascunseseră…

— Domnul Lang ţi-a dat alt plic, din greşeală. Uite şi un bilet aici.

Tetsuyuki considera imposibil să fi confundat un plic ce conţinea mai mult de două mii de dolari cu unul subţire, de o sută de dolari. S-a uitat la Chiyono Sawamura, care privea suspicios grămada de bancnote şi privirile li s-au întâlnit. După ce au înlemnit aşa câteva clipe, Tetsuyuki s-a ridicat brusc. Exact în acelaşi moment a răsunat o voce care chema urgent o servitoare.

Tetsuyuki a luat-o la fugă pe holul frumos lustruit şi a ţâşnit afară, în grădină, fără măcar să se încalţe. Cioturile de iarbă proaspăt tunsă îl înţepau pe când urca iute panta lină. Păsărelele zburau din calea lui alarmate, iar ciripitul părea să le fi îngheţat. La un moment dat, a zărit casa de ceai. Heleşteul sclipea uşor, reflectând pe peretele acesteia, dar şi pe uşa glisantă *shōji*, un fel de norişori gălbui. Înainte să ajungă la ea, s-a împiedicat şi a căzut, lovindu-se zdravăn la abdomen.

— Domnule Lang! a strigat el cât a putut de tare.

A tras uşa glisantă a căsuţei de ceai şi a intrat în încăperea de patru *tatami* şi jumătate. Lumina care se strecura prin cele două ferestre mici aflate deasupra intrării şi prin aceea joasă dinspre miazănoapte inunda uşor încăperea simplă, îndreptată spre răsărit. Domnul şi doamna Lang şedeau unul lângă altul, cu picioarele întinse.

Chiyono Sawamura a pus plicul cu cei peste două mii de dolari în faţa familiei Lang.

— Păcat că nu putem comunica… mai cu seamă într-o asemenea situaţie, a zis ea fără să se adreseze cuiva anume.

Apoi i-a zis servitoarei tinere:

— Aş vrea să vină Kumai. Dacă nu-i acasă, caută-l la serviciu. A zis că lucrează duminica asta, ca să rezolve tot soiul de probleme. Explică-i pe scurt cam ce se întâmplă şi roagă-l să vină imediat. Hai, mişcă repede, a adăugat pe un ton aspru.

I-a făcut apoi semn cu mâna servitoarei mai în vârstă să se apropie.

— N-am mai băut de multă vreme un ceai aici. Aprinde focul şi te rog să aduci bolurile din ceramică roşie. Sunt în bufetul din camera mea.

După plecarea celor două servitoare, Chiyono Sawamura a aprins tămâia din cădelniţă şi a pus-o în *tokonoma*.

— Kumai este nepotul stăpânului casei, care a decedat. Tânărul e pe picioarele lui acum şi are o firmă mică de comerţ, dar înainte a lucrat pentru o firmă de comerţ în Germania. A stat acolo vreo şapte ani, aşa că ne va ajuta să ne înţelegem cu oaspeţii.

— Îmi pare aşa rău că v-am creat probleme.

Chiyono Sawamura a privit chipul îngrijorat al lui Yōko şi i-a zâmbit.

— Nu e cazul să te scuzi. De fapt, nimeni de aici nu trebuie să se scuze, a adăugat ea, luând o poziţie ţeapănă şi fixându-i pe soţii Lang cu privirile.

Servitoarea mai în vârstă a adus cărbuni aprinşi şi a umplut ceainicul cu apă.

— Haideţi să ardem doar un pic de tămâie!

La sugestia gazdei, Tetsuyuki a închis ferestrele şi i-a îndemnat pe cei doi oaspeţi să se întoarcă cu faţa la ceainic. S-au supus fără să protesteze.

— Tămâia am primit-o cadou mai demult. Este dintr-o varietate renumită de flori de portocal mandarin, *tachibana*.

Chiyono Sawamura s-a aşezat în poziţia unui profesor de ceremonia ceaiului, şi-a îndreptat spatele şi a privit îndelung ceainicul. Tetsuyuki nu cunoştea nimic despre această artă, dar simţea că ceremonia nu era menită să îi liniştească pe cei doi Lang, dar nici o modalitate prin care gazda şi-ar fi pus pe tavă simţirile faţă de nişte străini.

Parfumul discret de *tachibana* plutea în încăperea de patru *tatami* şi jumătate. Tetsuyuki era convins că ceea ce ţinuseră bătrânii în mâini a fost otravă şi că ar fi băut-o dacă ei ar mai fi întârziat două-trei minute. A privit brusc în jur. Îl copleşea sentimentul că în camera lui Kin era ţintuit în cui. Chiyono Sawamura a tras lângă ea bolul din ceramică roşie şi a scos cutia cu ceai dintr-o pungă. Doar Yōko mai ştia câte ceva

despre ceremonia ceaiului. Ceilalţi păreau dezorientaţi şi au băut cu stângăcie ceaiul verde, cu spumă bogată.

Când au terminat, Chiyono Sawamura a spus sec:

— Ce lugubru! Cu siguranţă că o asemenea ceremonie sumbră face moartea să pară mai atractivă. Aceştia doi nu şi-au găsit sfârşitul aici, dar îşi vor împlini voinţa în altă parte. A fost o ceremonie de bun-rămas, a adăugat ea cu un oftat adânc.

— De ce credeţi asta? a întrebat Tetsuyuki.

Chiyono Sawamura nu a răspuns. Bătrânii oaspeţi nu s-au atins de plicul pe care Tetsuyuki l-a pus pe *tatami* în faţa lor. După o vreme, domnul Lang a scos o bancnotă de o sută de dolari şi i-a pus-o lui Tetsuyuki în poală. De afară s-a auzit vocea tinerei servitoare:

— A venit domnul Kumai.

— Pofteşte-l să intre.

Un bărbat scund, la patruzeci şi patru sau patruzeci şi cinci de ani, a cărui ţinută grăia de departe, s-a aşezat în poziţie protocolară la intrarea în casa de ceai. Chiyono Sawamura i-a întins foaia de hârtie pe care erau aşternute cuvinte nemţeşti. Nu o băgase înapoi în plic, ci o pusese în *obi*[13]. În timp ce domnul Kumai o citea, cei doi soţi s-au privit neliniştiţi. Apoi, brusc, s-au întors spre cei patru japonezi.

13. Brâu exterior, piesă nelipsită din ţinuta în chimono.

— Am să vă spun exact ce scrie aici.

Domnul Kumai avea un ton cumpătat:

„Eu, Friedrich Lang, şi soţia mea, Bebel Lang, ne cerem scuze pentru tot necazul pricinuit unor japonezi amabili al căror nume nici măcar nu-l ştim. Vă rugăm să informaţi persoana menţionată mai jos despre moartea noastră. E vorba de fiul nostru. Vă mai rugăm să folosiţi banii din plic pentru incinerare. În cazul când fiul nostru nu vine în Japonia, vă rugăm din toată inima să trimiteţi urnele cu cenuşă la adresa de mai jos. Conform legii din ţara dumneavoastră, este necesară autopsia, dar declarăm că moartea noastră s-a datorat cianurii de potasiu, luată cu bună ştiinţă, după ce ne-am sfătuit îndelung şi am întors pe toate părţile decizia luată. Am stabilit să murim într-un loc liniştit şi frumos din Asia. De aceea ne-am vândut casa şi toate acareturile, precum şi maşina şi bijuteriile. Am obţinut pe toate astea o sumă frumuşică, dar am donat o treime din sumă la doi prieteni mai nevoiaşi, o altă treime a mers la biserică, iar restul am lăsat pentru călătoria plănuită. Cei două mii cinci sute de dolari din plic sunt tot ce ne-a mai rămas. Vă rugăm să-i folosiţi ca să scăpaţi de cadavrele noastre. Cerem iar şi iar scuze pentru necazul pricinuit unor japonezi extrem de amabili al căror nume nici măcar nu-l ştim. Domnul să îi binecuvânteze aşa cum merită.“

Chiyono Sawamura a ascultat până la capăt. Şi-a îndreptat spatele, şi-a bombat pieptul. Emana atâta energie, încât nu i-ai fi dat peste optzeci de

ani. A rămas cu ochii aţintiţi la ceainic, fără să scoată o vorbă. A zâmbit. La prima vedere, zâmbetul ei părea să trădeze calm şi compasiune, dar lui Tetsuyuki i s-a părut cumplit de crud şi de rău augur. Îi dădea fiori de-a dreptul şi aştepta să audă ce cuvinte mai rosteşte.

— Au murit deja. Te rog transmite-le că şi-au împlinit visul în coliba mea de ceai. Aşa să le spui.

Kumai le-a tradus celor doi Lang. Aceştia au căzut pe gânduri, cu privirile pierdute în eter, părând că n-au înţeles cele comunicate.

— Ceremonia ceaiului este un ritual care te îndeamnă să cugeţi la viaţă şi la moarte. Ceaiul se aseamănă oarecum cu Dumnezeul în care credeţi. Ceaiul este totodată şi religie. În timpul ceremoniei, atât gazda, cât şi oaspeţii sunt de fapt morţi. După ce pleacă de acolo, sunt vii. Aşa că şi dumneavoastră… când părăsiţi această încăpere trebuie să vă consideraţi vii, fie că vă convine, fie că nu.

Cei doi bătrâni ascultau atenţi germana fluentă a lui Kumai, deşi era greu de închipuit că bătrânul cuplu a înţeles semnificaţia cuvintelor lui Chiyono Sawamura. Domnul Lang încuviinţa totuşi… măcar din când în când.

— Haideţi să ne întoarcem în casă. Kumai, te rog să îi rogi să ne spună detalii legate de situaţia grea în care se află. Aşa cum oamenilor le vine brusc ideea de a muri, la fel de bine ar putea să-şi dorească să trăiască mai departe.

Susţinută de Tetsuyuki şi de Yōko din pricina mersului ei periculos de nesigur, Chiyono Sawamura a ieşit din coliba ei de ceai. Păsărelele ciripeau şi dansau vesele. Frunzele roşii de arţar se lăsau peste felinarele din piatră, luminate de razele soarelui ce se strecurau printre copaci. Ajungând la dâmbul din grădină, Chiyono Sawamura a zis ca pentru ea: „Ce-ar fi să ne tragem puţin sufletul la soare?“ şi, în următoarea clipă, s-a aşezat pe iarbă ca să-şi maseze picioarele. O dureau.

În timp ce priveau toţi trei casa de ceai, Chiyono Sawamura le-a zise celor doi tineri de lângă ea:

— Pe bărbatul acela l-am cunoscut cu cincizeci de ani în urmă… la o ceremonie de ceai.

— Adică… pe soţul dumnevoastră? a întrebat Yōko.

— Nu a fost soţul meu, ci stăpânul meu, a răspuns ea cu un zâmbet. Aveam treizeci şi doi de ani atunci… A cheltuit o grămadă de bani ca să-mi dăruiască instrumente pentru ceremonia ceaiului… preţioase şi rare: vase, boluri, linguri de lemn, ceainice… Ceainicul încrustat cu pietre preţioase, pe care tocmai l-am folosit, se numără printre ele. Era tare darnic, dar nu ştia mai nimic despre ceremonie. În schimb, ştia multe despre marele maestru Sen no Rikyū[14] şi despre alţi maeştri… Altfel, n-am văzut în viaţa mea om mai nepriceput ca el la mânuirea instrumentelor de la ceremonie. Însă de vorbit… vorbea… de parcă toată lumea ar fi trebuit să ştie de ce s-a sinucis

Sen no Rikyū, de parcă acela care nu vorbea despre aşa ceva nu iubea arta. Aşa era el... şi eu, la fel. Au fost diverse explicaţii privind sinuciderea maestrului. Unii o considerau o modalitate de a-l înfrunta pe marele hegemon Hideyoshi[15], alţii, ca pe o provocare din pricina divergenţelor de opinii. Recent... mai bine zis cu vreo doi ani în urmă, am ajuns şi eu să înţeleg.

14. 1522–1591.
15. 1537–1598.

Zâmbetul ei ciudat i-a reapărut în minte lui Tetsuyuki. El nu cunoştea nici cele mai elementare lucruri despre ceremonia ceaiului. Cât despre Sen no Rikyū, ştia doar că a fost maestru de ceai pe vremea lui Hideyoshi şi că s-a sinucis. Voia totuşi să afle ce a înţeles atât de greu Chiyono Sawamura privind moartea maestrului de ceai. Însă ea n-a mai scos o vorbă. Mijise ochii şi privea ţintă heleşteul. Sclipirile din ochii ei păreau cam stranii. În clipa în care a vrut să deschidă gura ca să pună întrebarea ce-l frământa, a auzit-o pe Yōko:

— De ce a murit Rikyū?

Chiyono Sawamura s-a pus să-i lămurească:

— Credeţi că Rikyū se temea de un ţăran parvenit ca Hideyoshi, chiar dacă era conducătorul ţării? La urma urmei, acesta fusese doar un ţăran sărac, nu? Cred că maestrul mai degrabă îl dispreţuia... Într-o dimineaţă m-am sculat îngrozitor de devreme şi nu ştiu ce m-a apucat, dar am vrut să fac ceai. Servitoarele

dormeau încă, aşa că a trebuit să aprind eu focul în casa de ceai. Nu mai ştiam ce ustensile am acolo, cu excepţia bolului – acelaşi bol din ceramică roşie pe care l-aţi văzut mai devreme, un bol din secolul al XVI-lea. Aşezându-mă cu noaptea-n cap în poziţia cerută de ceremonie, m-am uitat în bol şi m-am întrebat: „De şaizeci de ani de când practic ceremonia ceaiului, adică de când aveam douăzeci de ani, ce-am văzut până acum?“ În momentul acela, ceaiul mi-a apărut deodată ca otravă de culoare verde. Sau mai bine i-aş spune, în loc de otravă, moartea în persoană. Da, era moartea, şi eu vieţuiam în apropierea ei. Atunci m-am gândit că poate şi Rikyū şi-a dat seama de acelaşi lucru. Aşadar, în bolul de ceai se află moartea, şi gazda îl bea şi-i pune şi pe oaspeţi să bea. Mi se pare imposibil ca un maestru ca Rikyū, cu o experienţă atât de îndelungată, să nu fi înţeles asta – adică secretul morţii. Şi, fără să-şi dea bine seama ce se întâmplă, ceaiul a devenit cu siguranţă sfânt pentru el.

Chiyono Sawamura şi-a tras puţin sufletul, şi apoi a continuat pe un ton liniştit:

— Însă trebuie să fi fost ceva despre care nu putea vorbi. Secretul morţii pe care tocmai îl descifrase nu-l putea verifica decât prin propria moarte. Era singura cale de a duce arta ceaiului la perfecţiune. Ordinul lui Hideyoshi de a-şi face *seppuku*[16] a constituit pesemne o scuză convenabilă. Puţin îi păsa lui de nenumăraţii comandanţi militari şi marii războinici care îi

băuseră ceaiul, şi apoi se avântaseră în bătălii. El a murit ca să dovedească ceva asemănător cu secretul menţionat mai sus, adică ce nu puteau oamenii să spună atunci când se confruntau cu moartea. Eu sunt convinsă de asta. În acea dimineaţă de iarnă de acum doi ani, când m-am sculat tare devreme, chiar am crezut că am văzut moartea în bolul roşu de ceramică. De aceea mai trag câte un pui de somn la prânz în camera mea de ceai. Astfel am ajuns să înţeleg mai bine. Somnul e moarte. Când sunt trează, înseamnă viaţă. Dar şi într-un caz, şi în altul... sunt eu însămi. Viaţă şi moarte... viaţă şi moarte... viaţă şi moarte... Prin moarte, Rikyū a vrut să se asigure că astfel stau lucrurile...

16. Sinucidere rituală.

Jenată oarecum pentru că s-a lăsat pradă acestui mic discurs înflăcărat, Chiyono Sawamura s-a uitat la Tetsuyuki şi la Yōko şi a râs. Numai că râsul ei părea să fi transformat casa de ceai unde se aflau cei doi Lang şi domnul Kumai într-un mormânt elegant cu acoperiş.

Tetsuyuki şi-a amintit de visul straniu în care el se transformase în şopârlă, când a murit şi a renăscut mereu timp de sute de ani. Visul lui se lega direct de presupunerea lui Chiyono Sawamura, care putea fi luată ori ca erudiţie, ori ca un lucru acceptabil. Astfel şi-a dat seama că a

cam sosit momentul să tragă o concluzie legată de îngrijirea lui Kin, care se transformase deja în rutină zilnică.

Privind atent în jur, Tetsuyuki a observat că sâmbovina şi stejarul îşi plecau crengile în bătaia vântului, iar frunzele se scuturau. În primăvara ce vine, într-o zi călduţă cu natură primitoare, va scoate fără îndoială cuiul din trupul lui Kin. Dacă ar face asta acum, rana lui proaspătă n-ar rezista frigului ce urmează şi va muri cu siguranţă.

Uşa casei de ceai s-a deschis. Familia Lang şi Kumai au păşit în grădină.

— Cât e ceasul? a întrebat Chiyono Sawamura.

— Aproape douăsprezece.

— Să ştiţi că am comandat la un restaurant nişte mâncare specifică oraşului Kyōto. Trebuie să sosească din clipă-n clipă. Ce bine s-au aranjat lucrurile! Cutiile de acolo au porţii potrivite, cu bucate foarte gustoase. Nădăjduiesc să le placă domnului şi doamnei Lang.

S-a ridicat şi şi-a scuturat firele de iarbă uscate prinse de chimono. Cei doi Lang stăteau unul lângă altul şi priveau nemişcaţi heleşteul. Kumai urca şi el panta şi, când a ajuns în dreptul lui Chiyono Sawamura, i-a întins două pliculeţe.

— Cianură de potasiu.

— Mă bucur că ai reuşit să pui mâna pe otravă.

— Le-am spus că există nenumărate căi pentru a-şi găsi moartea, dacă asta îşi doresc, dar eu nu-i pot lăsa să plece din casa de ceai cu otrava la ei.

Se îndreptau cu toţii spre holul de la intrarea în casă.

— I-ai întrebat motivul?

— Au un fiu, avocat la München. Şi-au cumpărat o casă la vreo sută de kilometri distanţă şi au început viaţa de pensionari. Doamna Lang a zis că nora o urăşte, domnul Lang a menţionat stânjenit că fiul îl urăşte. Cu toate că stau doar la o sută kilometri unii de alţii, în cei doi ani fiul lor nu le-a făcut nici măcar o singură vizită. Îşi rezolvă problemele comune prin telefon. Sunt convins că fiecare are dreptate în felul său. Dacă tot nu pot să-i ajut, am renunţat să le mai cer şi alte amănunte.

— Asemenea lucruri se întâmplă peste tot în lume, a remarcat Chiyono Sawamura.

— Nu se ştie care pleacă primul din lumea asta, el sau ea. Dar, oricare ar fi, celălalt rămâne singur. El a zis că nici nu poate concepe o asemenea tristeţe.

— Scrie-i o scrisoare fiului său. Dacă e avocat, înseamnă că nu are probleme financiare. Te rog să precizezi: „Pentru motivele cutare şi cutare, părinţii dumneavoastră au încercat să moară în Japonia. Ce aveţi de gând?“

— Bine, dacă insistaţi, pot scrie imediat…

— Ce altceva putem face? Au renunţat la casă şi la avere… şi au pornit în călătorie. Tot ce-au lăsat în urma lor este suma de un pic peste două mii de dolari, care nu le ajunge nici măcar să-şi

cumpere biletele de întoarcere acasă. Şi chiar dacă se întorc, nu au unde să poposească… decât la fiul lor.

Ascultându-i pe cei doi, Tetsuyuki şi-a amintit cuvintele bătrânei Chiyono Sawamura, rostite în casa de ceai: „Aceştia doi nu şi-au găsit sfârşitul aici, dar îşi vor împlini voinţa în altă parte.“ Cu toate astea, ea încerca să le împiedice moartea. În cuvintele ei se desluşea ceva asemănător cu părerea lui Rikyū. Trăia o senzaţie tare stranie.

Servitoarea a anunţat sosirea comenzii.

— Mă duc să-i chem la masă, a zis Tetsuyuki.

A pornit cu paşi repezi spre heleşteu. Auzind paşi, cei doi Lang au privit în jur şi au zis ceva care semăna cu scuze. Tetsuyuki le-a comunicat prin gesturi că mâncarea îi aştepta. Soţii au schimbat priviri şi au murmurat oarecum stânjeniţi.

— Vă mulţumim, vă mulţumim!

S-au aşezat la masă şi au avut curiozitatea să ştie ce mănâncă.

— Cum să le traduc *kōya-dōfu*? a întrebat Kumai nedumerit.

— Presupun că n-ai decât să le spui că e vorba de *tōfu* congelat, i-a răspuns Chiyono Sawamura, zâmbind.

La sfârşitul mesei, servitoarea a adus felii de pepene galben. Kumai a stat de vorbă puţin de vorbă cu familia Lang.

— „După ce v-am pricinuit necazuri şi îngrijorări, ne-aţi tratat cu mâncare japoneză minunată. Vă suntem recunoscători. N-am putut

muri aici, Dumnezeu nu ne-a permis. Cu siguranţă nu vom mai face o nouă încercare, aşa că vă rugăm să nu vă mai îngrijoraţi din pricina noastră.“ Aşa au zis, a precizat Kumai.

Chiyono Sawamura l-a ascultat atentă, şi apoi a dus o lingură cu pepene în gură.

— Întreabă-i cum se întorc în ţară.

Cei doi Lang n-au răspuns. Chiyono Sawamura a ridicat capul din farfurie şi i-a privit intens.

— Ce trist! De ce trebuie viaţa să se termine astfel? De ce aţi mai trăit atâta?

Kumai a tradus. Lang şi-a aranjat cravata şi a început să vorbească pe un ton calm:

— Şi eu mă întreb… Când m-am pensionat şi am cumpărat căsuţa confortabilă de la ţară, am crezut că o să încep o viaţă nouă. Dar ce e de fapt „viaţa nouă“? Mi-am dat seama că sunt o fiinţă ce aparţine trecutului, şi gândul acesta persista tot mai mult. Eu am apărut pe lume într-o familie săracă. După absolvirea liceului am lucrat ca tipograf. Apoi a venit războiul şi am luptat împotriva trupelor franceze şi engleze. N-am avut niciodată cum să verific, dar cu siguranţă gloanţele mele au ucis nişte oameni. Germania a pierdut şi a urmat o perioadă lungă de restrişti. Între timp am cunoscut-o pe soţia mea şi am locuit împreună. Tipografia la care lucrasem a fost reconstruită şi m-am întors acolo ca să muncesc. Timp de zece ani am cules litere, şi mâinile mi-au fost în permanenţă negre. Tehnica modernă a dus la apariţia unor maşini care m-au

lăsat fără lucru. Ţineam neapărat ca fiul meu iubit să se facă ori doctor, ori avocat. Voiam ca slujba lui să nu poată fi înlocuită de maşini şi să aibă o meserie care să impună respect. El s-a cam opus, spunându-mi că vrea să se facă bucătar. Nu l-am lăsat. Am strâns cureaua şi i-am pus profesor particular. Acum, dacă stau şi mă gândesc, a fost totuşi un copil ascultător. A făcut ce-am zis eu, deşi nu asta şi-a dorit şi nici nu-i plăcea. A fost visul meu, nu al lui. Când şi-a adus iubita să o cunoaştem, nu ne-a plăcut – nici mie, nici soţiei. Cu toate astea, am considerat că trebuie să-i lăsăm măcar libertatea de a-şi alege partenera de viaţă. Se pare că nu i-au priit nici avocatura, nici soţia. Fiul meu era prea blând ca să fie avocat şi voia să-şi facă meseria decent. Asta l-a distrus spiritual. Istericalele frumoasei şi extravagantei sale soţii l-au condus spre băutură tare şi excesivă. Ori de câte ori se îmbăta ţipa la mine furios şi-mi spunea că vrea să fie bucătar. Când nu bea, era cât se poate de normal şi liniştit. Într-o bună zi i-am spus: „Hai să nu ne mai vedem un timp.“ La vremea aceea chiar astea îmi erau intenţiile. Nu a mai venit să ne vadă. Împlinisem şaptezeci şi şase de ani şi nu se întrezărea nici o viaţă nouă… doar şansa de a muri. Atunci am început să cochetăm cu ideea morţii. În primăvara aceasta s-au stins doi prieteni din copilărie… cam în acelaşi timp. Moartea lor a fost oarecum un îndemn şi o încurajare totodată. Mulţi bătrâni rămân singuri şi nu fac decât să aştepte… A început să-mi fie frică să aştept. M-am gândit că

ar fi mai bine să iau măsuri decât să aştept. Soţiei îi era frică, dar am convins-o. „Am trăit destul. Oricare din noi pleacă primul, cel care rămâne se va confrunta doar cu singurătatea, iar asta este şi mai înspăimântătoare."

Tetsuyuki se gândea la firava lui mamă, care probabil făcea ordine în restaurant în acele momente, şi nici n-a auzit că Chiyono Sawamura i s-a adresat lui. Yōko i-a atras atenţia.

— Te rog, sună la hotel şi anunţă-i că familia Lang rămâne în Kyōto peste noapte. Mai bine să se relaxeze în seara asta aici decât să se întoarcă în gălăgia din Ōsaka.

Domnul Lang a refuzat invitaţia cu gesturi exagerate, însă Chiyono Sawamura i-a răspuns cu un zâmbet:

— Pentru că ne-aţi dat atâta bătaie de cap, este de datoria dumneavoastră să faceţi cum vă spun eu.

Domnul Lang a dat din umeri disperat. Tetsuyuki a simţit că ar fi bine să meargă la hotel şi să vorbească direct cu şeful Shimazaki. Mărturisindu-i intenţia sa gazdei, aceasta a consimţit imediat.

— E un deranj pentru tine, dar este fără îndoială cea mai bună soluţie.

Tetsuyuki şi Yōko au coborât panta din faţa porţii principale şi au oprit un taxi. De îndată ce s-au aşezat, Yōko şi-a rezemat capul de umărul lui Tetsuyuki, epuizată. Parfumul ei mirosea

acum a raze de soare. El abia se abţinea să n-o ia în braţe şi, ca de obicei, în asemenea situaţii folosea codul lor secret:

— Ne strigă Kin-chan.

A crezut că Yōko o să-l repeadă, dar ea a zis doar atât:

— Da, bine, şi i-a apucat degetul arătător.

— E în ordine dacă ajungem pe seară în Ōsaka, nu?

Yōko s-a încruntat puţin, dar îşi dorea exact acelaşi lucru, după cum se descifra şi din vorbele ei intenţionat stâlcite.

Dincolo de clădirile aflate la stradă, se proiecta turnul luminat cu neon al unui hotel-bordel şi îţi venea să te întrebi ce culori proiectează, noaptea, asupra acoperişurilor şi copacilor de la marginea drumului. Tetsuyuki i-a spus şoferului să oprească.

— N-aţi zis că mergeţi până la Kawaramachi?

Şoferul a pus brusc frână şi i-a aruncat, prin oglinda retrovizoare, o privire nemulţumită.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar mi-am amintit brusc de un prieten care locuieşte aici, a zis el, dezvinovăţindu-se.

A plătit cursa şi a bombănit în gând: „Clientul are dreptul să aleagă unde şi când vrea să coboare.“

De ce sunt unii atât de răi? Strada era murdară şi gălăgioasă, iar lumea părea irascibilă la tot pasul. Şoferul şi-a arătat vădit nemulţumirea în timp ce-i dădea restul lui Tetsuyuki, apoi a

Auzind paşii bărbatului îndreptându-se către ei şi zgomotul patinelor, Tetsuyuki şi Yōko şi-au zâmbit.

— Vă rog să mă scuzaţi că v-am făcut să aşteptaţi, a spus bărbatul când a revenit şi a scos imediat două perechi de papuci. Până la ora şase preţul e acelaşi, indiferent de cât timp petreceţi aici. Avem trei tipuri de camere: de trei, patru sau cinci mii de yeni. Cea care costă patru mii are şi baia proprie. Ce fel de cameră doriţi? a întrebat el pe un ton negustoresc, de parcă se afla la piaţa de peşte.

— O luăm pe cea de patru mii.

După ce Tetsuyuki a făcut precizarea, bărbatul a strigat tare:

— Condu oaspeţii ăştia la o cameră de patru mii!

Tinerii se aşteptau să apară cineva anume care să îndeplinească ordinul, dar acelaşi bărbat a luat o cheie de la recepţie şi a apăsat butonul liftului. Când au intrat în cameră, a ciocănit în oglinda băii, apoi în perete şi a dat la o parte o reproducere înrămată ieftină.

— Nu trage nimeni cu ochiul, aşa că staţi liniştiţi.

A scos cartea lui de vizită pe care scria un nume cam ciudat: Mata Kitarō[17]. Tetsuyuki privea nedumerit.

17. Iar aţi venit, aşa-i?

— Cum se citeşte numele dumneavoastră?

dispărut repede în zare. Chipul nefericit al acestuia s-a întipărit în ochii lui Tetsuyuki, care a privit-o pe Yōko.

— Mă simt epuizat… Nu mai suport nimic.

— Păi nu tu ai spus că ne strigă Kin-chan?

Scăldat de lumina soarelui, chipul lui Yōko părea chiar mai frumos decât de obicei. Ce însemna oare rotunjimea aceea superbă? Exact în momentul acela a început să se îndoiască de faptul că o poate face fericită.

— Nu cred că ţi-ar plăcea să te vadă lumea ieşind din hotelul acela ziua-n amiaza mare…

— Dar nu avem suficient timp să mergem la tine.

Tetsuyuki şi-a plecat privirile şi s-a uitat la frunzele scuturate de la picioare. Yōko a murmurat: „Ne strigă Kin-chan“ şi l-a tras de mână. Strada mărginea zidul unui templu budist, şi apoi cotea la stânga, ajungând drept la intrarea hotelului. Peste drum câţiva băieţi de şcoală generală se dădeau pe patine cu rotile. Unul dintre ei nu-şi lua ochii de la Tetsuyuki şi de la Yōko şi a început să ţipe, distrându-se nebuneşte pe seama celor doi: „A! Uită-te la ei, intră! Intră!“ Şi pe când intrau, urechile le-au fost asaltate de cuvinte obscene. A ieşit un bărbat.

— Când apar clienţi, copiii aceştia se ţin numai de rele.

I-a lăsat pe Tetsuyuki şi pe Yōko la intrare şi a ieşit să-i alunge pe copii.

— Avem dreptul să ne jucăm unde dorim.

— Mata Kitarō.

— Poftim?

— Mă cheamă Mata Kitarō.

— Dar nu-i numele dumneavoastră adevărat, nu?

— Bineînţeles că nu. Dacă m-ar fi chemat aşa, mi-aş fi urât părinţii.

La ieşirea din cameră le-a zâmbit cald şi i-a poftit să mai vină.

Tetsuyuki privea încruntat cartea de vizită şi nu-şi mai lua ochii de la ea, când a auzit-o pe Yōko chicotind. Încerca să-şi stăpânească râsul acoperindu-şi gura cu ambele mâini şi s-a prăbuşit pe pat. Tetsuyuki s-a pus şi el pe râs şi s-a lăsat peste Yōko. A rugat-o să intre la duş cu el. Yōko l-a refuzat, spunând că o să i se strice buclele. Tocmai se coafase. El se încăpăţâna să o convingă, zicând că poate avea grijă să nu se ude pe cap. Veselia i-a dispărut brusc lui Yōko. L-a cuprins cu ambele mâini de gât şi l-a întrebat abia auzit:

— Ce se va alege de mine?

Voci neclare, reverberând ciudat de nu se ştie unde – undeva sus? din camera de alături? de pe coridor? – i-au copleşit pe Tetsuyuki şi pe Yōko cu gânduri triste. Căldura din cameră – era prea cald – i-a împiedicat să dea glas unor astfel de sentimente.

— Nu ştiu… nu ştiu ce se va întâmpla nici măcar peste o oră.

Atât a reuşit să rostească, şi apoi şi-a lipit fruntea de gâtul ei.

— Oare… dacă o femeie se mărită, n-ar trebui să lase la o parte orice îndoieli şi să nu se mai sinchisească de nimic, nici măcar de felul cum arată el?

Yōko şi-a apropiat buzele de el, şi apoi s-a retras un pic pentru a-l întreba:

— Eşti puternic?

— Sunt slab.

Iar s-a apropiat de el şi i-a acoperit buzele într-un sărut prelung.

— Poţi trăi mult?

— Am senzaţia că o să mor de tânăr.

— Ştii să faci bani?

— La asta mă pricep cel mai puţin.

— O să mă înşeli?

— Cred că da.

Desluşind ceva ciudat în vocea lui, care a determinat-o să creadă că nu glumea, Yōko s-a ridicat brusc.

— Ce cald e!

— Da, foarte… Ăsta-i un loc unde trebuie să stăm goi-puşcă.

„Mata Kitarō… Iar aţi venit, aşa-i?“ a murmurat Yōko îndreptându-se către baie. Pe când se dezbrăca, silueta i se proiecta pe geamul mat, şi Tetsuyuki a auzit duşul în sfârşit. Şi-a azvârlit hainele pe pat şi a intrat în baie. Îi sorbea din ochi trupul gol şi felul în care îşi ferea capul ca să nu i se ude părul. Baia cea mică s-a umplut îndată de aburi, iar duşul îl împroşca pe Tetsuyuki pe faţă şi pe piept. A întins mâna şi a apucat-o pe

toată silinţa s-o facă praf pe Yōko, care stătea cu ochii închişi. Cu toate astea, simţea că tot el este beneficiarul dragostei dintre ei.

După câteva ore, morţi de oboseală, amândoi şi-au amintit în acelaşi timp de familia Lang. Până atunci se lăsaseră pradă fericirii lor supreme şi uitaseră cu totul de tragedia ai cărei martori tocmai fuseseră. De ce se strecura oare tristeţea aceea apăsătoare în bucuria lor? Tetsuyuki socotea că se întâmplă aşa ceva din pricina sărăciei lui. Chiar şi după absolvire şi angajare, mai mult din jumătatea lui de leafă mizerabilă se ducea pe datoriile lăsate de tatăl său. Cu toate astea, Yōko îi acceptase rugămintea stânjenitoare în baie. Nu se îndoia o clipă că o să roşească şi o să se smiorcăie ori de câte ori o să-şi amintească. Ce-o fi însemnând oare aluniţa pentru ea de vreme ce a acceptat să i-o arate? De ce l-o fi lăsat să o săpunească şi în locurile pe care nu s-ar fi cuvenit să le arate nimănui? De ce se simţea atât de iubit? Doar el s-a mişcat, iar Yōko a stat nemişcată.

Cu ochii minţii, Tetsuyuki vedea drumul lung de la gara Ōsaka până la el acasă: trenul cărămiziu, aglomerat, spre gara Kyōbashi; peronul de la Kyōbashi, plin de scuipaţi, flegmă, vomă amestecate cu mucuri de ţigări, noroi şi praf; de acolo cobora scările ca să ajungă pe linia Katamachi; şanţurile şi terenurile în construcţie ce se zăreau de la fereastra bătrânului vagon uzat şi cu geamurile având un miros metalic; zgomotul macaralelor; dârele de ulei şi mirosul greu de gaz

metan; lămpile fluorescente murdare de la Suminodō, care se tot aprindeau şi se stingeau şi care-l surprindeau de fiecare când cobora acolo, lăsându-i impresia că se află într-un loc necunoscut; duhoarea de usturoi ce plutea în apropierea străzii comerciale, unde se vedeau adunăturile de huligani; barurile unde se servea în picioare şi unde întotdeauna se găsea cineva care să bolborosească cu nasul în pahar; magazinul cu jucării; coşul băii publice; cărarea unde îţi era ori frig, ori cald; rufele puse la uscat fâlfâind pe suporturi speciale, dar monotone ale locuinţelor de aceeaşi formă; scările metalice; camera lui, cameră în care Kin aştepta. Tetsuyuki o îmbrăţişa strâns pe Yōko.

— Părul meu arată ca vai de lume… sigur o să bănuiască mama ceva.

— Ce-ar fi să-i spui că a plouat doar la Kyōto?

Yōko chicotea pe când îşi aranja părul la oglindă.

Când au coborât la recepţie, bărbatul i-a întrebat:

— O! Plecaţi deja? Până la şase e acelaşi preţ, indiferent cât staţi.

Tetsuyuki i-a dat banii, zâmbind cu subînţeles.

— Când eram tânăr, ţineam o frumuseţe ca asta mai bine de cinci-şase ore. A ieşit şi le-a făcut semn cu mâna, vioi: Nu e nimeni, puteţi pleca nestânjeniţi.

La colţ, Tetsuyuki şi Yōko s-au uitat în urmă, spre hotel. Bărbatul le-a făcut imediat semn cu mâna, plecându-şi totodată capul.

— Vă rog să mai poftiţi!

— Dacă mai mergem la Kyōto, să mai trecem pe aici.

— Cu uscător şi unelte de coafat, a răspuns Yōko, îmbujorându-se toată.

Ascultând explicaţia lui Tetsuyuki până la capăt, şeful Shimazaki a zis aproape şoptit:

— Aoleu! Ce încurcătură!

A cerut legătura la recepţie. Cu receptorul la ureche, a încuviinţat de două-trei ori şi a zis că se ocupă el de problemă.

— Şeful de secţie Imoto e de serviciu azi? l-a întrebat Shimazaki pe cel care a răspuns.

Acoperind receptorul cu mâna, i-a explicat lui Tetsuyuki, făcându-i cu ochiul:

— Imoto a venit şi el aici în acelaşi timp cu mine. Ştie să păstreze un secret.

Când a ajuns Imoto la telefon, Shimazaki l-a poftit să discute cu el o problemă urgentă. Şeful Imoto a venit imediat. Avea chipul unui director de şcoală de la ţară şi era cel mai bun la limbi străine din hotel. Oaspeţii englezi şi francezi îl lăudau uneori în faţă. Şi pe bună dreptate! A cumpănit un pic cele auzite şi a ieşit din birou. Când s-a întors, a anunţat cu voce tare:

— Domnul Lang a plătit în avans pentru noaptea aceasta. Imoto a tras din ţigară şi a continuat, cântărind parcă problema. Îi voi restitui banii. Dată fiind situaţia, ei vor trebui să-şi reducă pe cât posibil cheltuielile. Am şi eu o mamă de optzeci şi opt de ani care nu se înţelege cu

nevasta mea. Mă simt prost că trebuie să recunosc, dar luna trecută a decis de una singură să se interneze la un azil de bătrâni din Nishinomiya. Este un sanatoriu privat, bine dotat cu cele necesare, cu atmosferă bună... Pe de o parte, mă simt uşurat; pe de alta, un copil nerecunoscător.

Tetsuyuki a ieşit pe uşa angajaţilor din spatele clădirii şi a pornit spre cafeneaua unde îl aştepta Yōko. Shimazaki l-a ajuns din urmă şi l-a bătut pe umăr.

— În legătură cu angajarea permanentă... Aş vrea să-mi dai răspunsul cât mai curând posibil.

— M-am hotărât. Accept oferta.

— A, deci eşti hotărât. Bun. Lasă pe mine restul.

Shimazaki a iuţit pasul înapoi.

„Dar zece ani...", şi-a zis Tetsuyuki. Va munci din greu zece ani, va strânge bani, şi apoi o să pornească o afacere, aşa cum i-a spus tatăl lui. Habar n-avea ce i s-ar fi potrivit sau de câţi bani ar fi fost nevoie, dar mângâierile misterioase ale lui Yōko i-au dat un imbold.

Yōko i-a telefonat doamnei Chiyono Sawamura de la cafenea şi a întrebat-o ce au rezolvat pentru familia Lang. A revenit la masă cu o privire cumplit de tristă.

— Ce s-a întâmplat?

— Au considerat că o scrisoare ia prea mult timp, aşa că au sunat la München.

— Vine fiul lor să-i ia?

Yōko a clătinat din cap.

— A zis că n-au decât să moară dacă aşa vor şi i-a trântit telefonul.

— Adică nu-i pasă de ei?

— Şi doamna Chiyono Sawamura a fost surprinsă. Ce să fac? Până la urmă, e vina mea… eu i-am dus la ea.

Oare chiar există un asemenea fiu, căruia să nu-i pese de părinţii lui bătrâni după ce au plecat în străinătate, au încercat să se otrăvească şi nu mai au bani pentru întors acasă? Tetsuyuki presupunea că domnul Lang ascundea adevăratul motiv al neînţelegerii cu fiul său.

— A zis că au sunat la 14.30. Diferenţa de fus orar dintre Germania şi Japonia e de opt ore, aşa că la ei era pesemne 6.30. Chiar şi la ora aceea, băiatul domnului Lang i s-a părut beat. Doamna Sawamura a zis că vor mai încerca să sune puţin mai târziu.

— Oricât ar fi de beat, un asemenea telefon din Japonia ar trebui să-l trezească de tot.

Yōko n-a răspuns. Şi-a trecut mâna prin părul rămas fără bucle şi a zis cu o voce sfârşită:

— Sunt moartă de oboseală.

— Du-te acasă şi odihneşte-te bine. Te conduc la gară.

— Te duci şi tu acasă, nu?

— Aş vrea să merg la mama. N-am mai văzut-o de multă vreme, am vorbit doar la telefon. Azi e duminică şi e liberă.

După ce a trecut de turnichet şi a urcat scările spre peron, Yōko s-a întors în fugă şi a insistat să meargă cu el. Zicea că nici ea nu s-a mai întâlnit cu mama lui de o veşnicie.

Restaurantul Yūki era destul de departe, în capătul de apus al străzii principale din Kita Shinchi, departe de Bulevardul Midōsuji. Majoritatea cluburilor şi restaurantelor îngrămădite în Kita Shinchi erau închise duminica. Dacă n-ar fi fost gunoaiele adunate în sacii de plastic, care emanau un miros oribil, zona ar fi părut abandonată. Arareori se mai vedea prin faţa vreunui restaurant câte un tânăr plictisit, îmbrăcat în costum şi cu cravată. Fără nici o excepţie, erau cu toţii arătoşi, dar obiceiurile şi gesturile trădau decădere şi desfrâu.

Lumina de la etaj a restaurantului Yūki era aprinsă. Privind-o, Tetsuyuki se gândea cât de mult şi-ar dori să locuiască împreună cu mama. Dacă una din femei era înţeleaptă, soacra şi nora aveau să se înţeleagă bine. I-a spus şi lui Yōko ce-l frământa.

— Mie îmi place mult de mama ta.

„Bineînţeles, la început nici o soacră şi nici o noră nu se gândesc la ceartă, dar de ce oare atât de puţine ajung să trăiască paşnic sub acelaşi acoperiş? Pentru că aşa e femeia şi n-ai ce-i face!“ şi-a spus tânărul.

Tetsuyuki a bătut la uşa restaurantului Yūki. S-a deschis fereastra de la etaj şi au văzut-o pe

mama lui. Yōko i-a făcut cu mâna nestânjenită, de parcă erau prietene de o veşnicie, şi a salutat-o ţopăind de fericire.

— O, Yōko! De când nu te-am văzut! a exclamat mama lui Tetsuyuki.

I-a zâmbit cald, a închis fereastra şi a coborât să le deschidă. Tetsuyuki şi-a dat seama după gesturile ei zărite prin geamul mat cât de încântată era de vizită. De cum a văzut-o pe Yōko, s-a uitat la ea întrebătoare.

— Ce s-a întâmplat? Părul…

I-a condus imediat în camera ei de la etaj.

— Iertaţi-mă puţin, vă aduc ceai acuşica.

Mama a coborât la parter.

— Vezi? Ţi-am spus eu! Şi numai din pricina ta părul mă face să arăt ca o stafie, i-a reproşat ea, bosumflată.

— Nu eu ţi-am spus să te uzi pe cap cu duşul. Tu ai vrut!

— Da, numai că atunci nu-mi păsa de nimic.

— Doar Mata Kitarō e de vină. El ţi-a transmis starea…

După ce i-a scăpat vorba din gură, şi-a dat seama că de fapt aşa s-a şi întâmplat. Aspectul jalnic al hotelului-bordel din acea parte a oraşului Kyōto, amărăciunea de moment când au păşit în hol, firea veselă a proprietarului şi viteza uluitoare cu care se poate schimba starea de spirit a omului din cauza unor probleme banale… Ce absurd să trăieşti la cheremul unei inimi atât de

nestatornice! Ca un reflex condiţionat, în asemenea momente îi venea în cap lui Tetsuyuki imaginea lui Kin dând din coadă cu putere.

— Nu sta acolo! Vino şi te încălzeşte sub *kotatsu*[18], a îndemnat-o mama lui Tetsuyuki pe Yōko când a intrat în cameră cu ceainicul şi cu bolurile pentru ceai.

18. Sursă de căldură aflată într-o adâncitură în podea, deasupra unei mese joase acoperite cu o cuvertură. Se stă în jurul mesei, cu picioarele sub cuvertură.

Yōko a întrebat unde e baia. Asigurându-se că a coborât şi nu o aude, mama lui Tetsuyuki i-a dat un bobârnac peste cap.

— Bărbaţii sunt tare pripiţi.

— Ce vrei să spui?

— Despre cum ajunge permanentul să se îndrepte de tot! Yōko nu e genul de fată care să iasă din casă nearanjată.

— A plouat.

— Torenţială subită? a întrebat mama pe un ton blând şi zâmbind totodată.

Tetsuyuki s-a molipsit.

— Da.

Yōko a revenit în cameră şi s-a aplecat asupra bolului cu ceai. Tetsuyuki le-a anunţat că a decis viitorul serviciu.

— Când? a întrebat Yōko, surprinsă.

— Cu foarte puţin timp în urmă. Mi se oferise mai demult, dar nu m-am putut hotărî până acum.

Trebuie să ridic pânzele, indiferent din ce port plec. Când mi-a cerut şeful răspunsul astăzi, n-am mai avut încotro.

— Şi din ce port pleci, mă rog…? Ce exprimare preţioasă!

Yōko l-a luat peste picior, Tetsuyuki a râs stânjenit. Mama lui l-a felicitat cu o privire serioasă. De când n-a mai văzut-o, parcă mai slăbise şi nu arăta prea bine la faţă. După îndelungi ezitări, Tetsuyuki i-a propus să locuiască împreună cu ei. Yōko a adus iar vorba de apartamentul despre care îi spusese deja lui Tetsuyuki.

— De fapt, e mai degrabă o căsuţă cu etaj decât un apartament. La parter se află o cameră de şase *tatami* şi o bucătărioară. La etaj sunt două camere, una de trei şi una de şase *tatami*. Există şi baie. Se află la cinci minute de casa mea.

— Yōko, eşti hotărâtă să te măriţi cu Tetsuyuki? a întrebat ea, zâmbind uşor.

Yōko a încuviinţat, dar mama lui a clătinat din cap.

— Dacă aş fi mama ta, m-aş opune din răsputeri. Mai avem vreo doi-trei ani în care nu facem decât să plătim datoriile lăsate de soţul meu şi, până nu terminăm, nu se pune problema căsătoriei. Familia noastră se compune dintr-o mamă şi un copil, nu avem casă, ci numai o grămadă de datorii. Nu mi-aş lăsa fiica nici moartă să se mărite într-o situaţie ca asta şi sunt convinsă că nici părinţii tăi nu-şi doresc căsătoria.

Yōko se pregătea să zică ceva, dar mama lui Tetsuyuki n-a mai lăsat-o.

— Chiar dacă iei hotărârea acum, poate fi doar de moment. În doi-trei ani îţi poţi găsi pe altcineva care-ţi place…

Tetsuyuki şi Yōko au schimbat priviri fără să scoată o vorbă.

— Nici nu-ţi închipui cât de bucuroasă aş fi să am o noră ca tine, dar asemenea sentimente nu sunt suficiente pentru întemeierea unei căsnicii. Poate ne leagă doar soarta…

S-a oprit cu un oftat şi cu capul puţin înclinat. Chipul ei arăta încă la fel cum obişnuia să-l descrie tatăl lui când se îmbăta: „În tinereţe, mama ta a fost tare frumoasă."

— Toată lumea foloseşte cuvântul „soartă" fără nici o implicaţie, dar e cu adevărat un lucru misterios, a mai zis ea fără să se adreseze cuiva anume.

Nasul lui Yōko începuse să prindă o tentă roşie, semn că urma să izbucnească în plâns. Tetsuyuki ar fi vrut să spună ceva, dar nu-i venea nimic potrivit în minte. Yōko şi-a plecat capul şi a început să plângă pe tăcute. Tetsuyuki a crezut că vorbele mamei lui au retezat curajul iubitei, dar nu era cazul.

— Am închiriat locul acela fără să spun nimănui. Am plătit şi banii de garanţie, şi chiria. După ce terminăm facultatea, vom munci amândoi şi putem trăi toţi trei acolo.

Tetsuyuki şi mama au rămas cu gura căscată.

— De unde ai avut bani pentru garanţie? a întrebat ea.

— Am economisit din ce am câştigat peste vară şi am strâns bănuţ cu bănuţ încă din liceu… restul i-am împrumutat de la verişoara mea din Yokohama, a mărturisit ea cu voce tremurândă şi sfârşind prin a se smiorcăi.

Mama lui Tetsuyuki s-a aplecat în faţă şi a şters lacrimile fetei cu propria batistă. Yōko a ridicat ochii închişi ca un copil, şi a lăsat-o să o alinte în felul acesta.

— Mă bucur că n-am avut fată. Nu ştii niciodată la ce să te aştepţi din partea lor când se fac mari.

Mama lui Tetsuyuki s-a ridicat, a scos un carnet de economii din sertarul scrinului şi l-a arătat copiilor. Avea aproape 700 000 de yeni în cont.

— Cum ai reuşit să economiseşti atât de mult?

— Salariul meu net e 110 000 de yeni… Nu trebuie să plătesc chirie şi mâncare, aşa că am reuşit să economisesc 100 000 pe lună.

— Îţi ajung doar 10 000 ca să trăieşti?

— Uneori mai primesc bacşiş de la clienţi. Unii mai darnici îmi strecoară chiar 10 000 sau 20 000 în mâneca de la chimono. Întotdeauna m-am priceput să fac economii. Vaaaai, câte lacrimi! a exclamat ea, impresionată.

S-a aplecat iar spre Yōko şi i-a şters faţa. Ea chicotea, dar lacrimile îi curgeau nestăvilite.

Mama lui Tetsuyuki s-a dus cu ei ca să o conducă pe Yōko. După ce s-au despărţit la

turnichetul de pe linia Hankyū, Tetsuyuki şi-a amintit, pe când îşi târa picioarele alături de mama lui, de ochii albaştri ai domnului şi ai doamnei Lang. Nu mai fugise atât de disperat de luni de zile… ba nu, de ani de zile. Nici la meciurile de tenis nu alergase după mingi cu atâta hotărâre. Se bucura că a reuşit să le împiedice moartea la timp. Nu i-ar fi lăsat să moară în ruptul capului. Mama lui s-a oprit brusc, şi Tetsuyuki a urmat-o.

— Fata are privilegiul unei educaţii alese. Ar fi în stare să impresioneze şi un perceptor. Oricine vede asemenea lacrimi pleacă cu coada între picioare.

Auzind-o, Tetsuyuki s-a luminat la faţă.

9

În noiembrie, Kin nu mai mânca nimic. Tetsuyuki a scos din bibliotecă cartea *Reptile din Japonia* şi a citit capitolul legat de hrănirea lor. Printre altele, se menţiona folosirea unei lămpi cu infraroşii pentru reptilele care nu beneficiau direct de lumina soarelui, ca să nu-şi piardă pofta de mâncare. A crezut că băgase totul la cap când cumpărase cartea, dar amănuntul acesta îi scăpase. Mai scria acolo că iarna era suficient să fie hrănite doar o dată pe săptămână.

Kin nu mai mânca de două săptămâni. Tetsuyuki s-a gândit că s-o fi săturat de larve de gărgăriţe şi a încercat să-i dea furnici sau păianjeni găsiţi pe terenul viran din spatele casei, năpădit de buruieni. Kin doar clipea din ochi şi nu voia să deschidă gura.

În cursul zilei s-a dus la un magazin universal din apropierea serviciului şi a cumpărat o lampă cu infraroşii. De îndată ce şi-a terminat tura, Tetsuyuki a luat-o iute spre casă şi a ajuns, după ce a înfruntat cărarea friguroasă în plină noapte, să-l facă pe Kin să beneficieze de razele lămpii.

I-a venit apoi ideea să ia o linie şi să măsoare şopârla. Avea cu un centimetru mai mult decât în ziua când apăruse.

„Kin-chan, erai un biet copil când am implântat cuiul în tine."

A vorbit cu şopârla vreo jumătate de oră. O făcea zilnic, precum acela care-şi ţine un jurnal: îi povestea tot ce s-a întâmplat în ziua respectivă şi-i povestea în ce stare de spirit se mai află. I-a vorbit despre muncitorul din tren, îmbrăcat sărăcăcios, care-şi manifesta dragostea pentru copil cam stângaci; femeia prosperă din Ōsaka, al cărei profil trăda lipsă de energie; răutăţile directorului de la recepţie; aroganţa turiştilor care îi dădeau bacşiş, mai exact modul în care o făceau… şi-i venea să le arunce banii înapoi; privirile languroase aruncate de la distanţă de către femeia de la grătar… Şi, la fel ca într-un jurnal, Tetsuyuki mai strecura şi minciuni în poveştile sale. Când şi-a dat seama de asta, a socotit că improvizează un roman şi s-a simţit asaltat, pe rând, de tristeţe, stare de bine, furie…

„Dacă n-aş avea-o pe Yōko, poate m-aş îndrăgosti de fata de la grătar. Ea a venit la Ōsaka din prefectura Shimane. S-a angajat la hotel de îndată ce a absolvit liceul.

Azi mi-a adus pe furiş o felie de muşchiuleţ prăjit în crustă de aluat, pentru că bucătarul făcuse în plus. L-a învelit într-un şervet, ca să nu-l vadă careva. I-am înţeles intenţiile, dar tot am întrebat-o de ce mi-a adus de mâncare. Mi-a spus că i-a dat bucătarul ce prisosea, însă nu m-a

satisfăcut răspunsul ei. Ştiu de ce i-a dat bucătarul bucata aceea de friptură. E prea frumoasă ca să lucreze la grătar. Dacă s-ar şlefui puţin, ar putea da lovitura…“

Tetsuyuki a stins lampa cu infraroşii, gândindu-se că nu e bine să-l expună brusc la prea multe raze. „Înainte să mă culc, o mai aprind zece minute.“

Şi-a pregătit aşternutul şi s-a uitat la teancul de materiale de pe măsuţă, pe care trebuia să le studieze pentru teza de absolvire. Brusc, şi-a amintit de ziua aceea de sfârşit de vară când s-a plimbat pe Bulevardul Midōsuji pe o ploaie torenţială şi s-a udat până la piele. La fel de neaşteptat l-a asaltat seara în care a aflat din gura lui Yōko despre existenţa altui bărbat în viaţa ei. Yōko i-a mormăit vorbe pe care el nu le putea uita: „Dacă nu mă pot mărita cu tine, aş vrea să mărit cu el.“ Şi mai era o bănuială care îi persista în minte: Yōko a negat, însă chiar nu s-o fi culcat cu Ishihama?

Cu toate că se întâlniseră de multe ori de atunci încoace, şi dragostea lor părea să se fi cimentat mai bine, ba chiar ajunseseră să-şi facă fel de fel de promisiuni, bănuiala aia ţâşnea mereu, pe neaşteptate. Se părea că trecuseră peste incident, dar gelozia era de nevindecat. În asemenea momente se gândea la domnul şi doamna Lang. Nu avea nici o legătură cu ei, însă, ori de câte ori gelozia şi bănuiala îi întunecau mintea, el se gândea la înfăţişarea bătrânului

cuplu de nemţi, ce exprima hotărâre, şi nu înceta să se mire că aleseseră să moară într-o grădină liniştită şi elegantă din străinătate.

„Oare ce mai fac cei doi? Până la urmă, fiul lor a venit să-i ia din Japonia, dar nu îmi închipui că a acceptat să locuiască împreună cu părinţii, în armonie, la München. Fiinţele umane sunt meschine când vine vorba de sentimente şi nu trec cu uşurinţă peste ceea ce nu le-a convenit, indiferent cât de neînsemnată a fost problema. Dar tu eşti neschimbat, Kin, nu-i aşa? Nu m-ai iertat…“

Deşi tocmai rostise în gând „fiinţe meschine când vine vorba de sentimente“, socotind că Yōko s-ar fi putut desfăta în braţele altui bărbat, chiar şi pentru scurt timp, Tetsuyuki şi-a pierdut puterea de stăpânire, lăsându-se pradă rănii sufleteşti. Şi-a imaginat-o pe Yōko goală în braţele lui Ishihama.

„Sunt bărbat şi ştiu exact cum funcţionează minţile bărbaţilor vizavi de femei. Şi-a dat aere de domn, dar nu pot crede că nu s-a dat la Yōko, ştiind că-l place. Însă ea n-ar recunoaşte asta nici moartă.“

Tetsuyuki a aprins din nou lampa cu infraroşii. Pe când Kin se scălda la lumina lor, fericit, el se gândea la cuvintele pe care ar fi vrut să le audă din gura lui Yōko, cuvinte care să-i risipească pentru totdeauna bănuiala care-l chinuia. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama că nu există asemenea cuvinte. Atunci când te îndoieşti de ceva, nici un cuvânt nu e plauzibil. Chiar

presupunând că Yōko i-ar fi mărturisit că s-a desfătat în braţele lui Ishihama, el tot nu o putea părăsi.

Kin a băut puţină apă, dar tot n-a vrut să mănânce. Tetsuyuki s-a schimbat în pijama, a stins lumina şi s-a băgat în aşternut. Pe când privea luminiţa firavă ce trecea prin perdeaua atârnată la ferestruica din spate, a pus la cale să se răzbune. O va face să sufere şi să simtă aceeaşi durere pe care a simţit-o şi el. O va chinui inventând o piesă de teatru în care iubeşte altă fată. S-a gândit la fata de la ţară, conştientă de frumuseţea ei, cu sâni mari, care chiar l-ar putea captiva dacă nu e atent.

În ziua următoare, Tetsuyuki s-a dus la cantina salariaţilor mai devreme decât de obicei, ştiind că fata de la grătar, Yuriko Nakae, lua masa cu o oră înaintea celorlalţi angajaţi. Împreună cu celelalte fete care lucrau la grătar, tocmai terminase de mâncat şi spăla vasele. Tetsuyuki şi-a pus orez într-un bol din plastic şi mâncare într-o farfurie din apropierea chiuvetei. A şoptit ca să-l audă numai Yuriko:

— Îţi mulţumesc pentru ieri.

Yuriko a încuviinţat uşor ca să nu observe colegele ei. Tetsuyuki i-a făcut un semn cu mâna abia perceptibil. Voia să-l urmeze. Şi-a pus farfuria şi bolul pe masă şi a plecat din cantină spre spălătorie. A întrebat-o pe Yuriko, care venea în urma lui cu paşi repezi:

— La ce oră termini programul azi?

— Am venit devreme, aşa că pot pleca la opt.

— Atunci te aştept la intrarea de nord a gării Ōsaka la opt şi jumătate.

— …De ce?

Tetsuyuki n-a răspuns direct la întrebare, ci a continuat:

— Aştept zece minute… Dacă nu vii, consider că ai refuzat invitaţia şi mă resemnez.

Tetsuyuki s-a întors în cantina salariaţilor. A luat beţişoarele şi a cules din mâncare bucăţelele rare de carne, morcovi şi ceapă, dând la o parte sosul îngroşat cu făină, care era din belşug. Terminând de mâncat, s-a dus în hol la locul desemnat lui în apropierea recepţiei.

Cei mai mulţi dintre angajaţi ştiau că la primăvară va absolvi facultatea şi se va angaja permanent la hotel. Tsuruta, care până acum îl privise cu dispreţ, se sucise cu totul şi începuse să-i facă complimente. Uneori îi dădea chiar ţigări câştigate la *pachinko*[19].

19. Joc mecanic interactiv originar din Japonia.

După ce a condus nişte oaspeţi, Tsuruta s-a întors în hol, şi Tetsuyuki l-a abordat imediat:

— Te rog să mă laşi să plec la opt azi. Am un unchi bolnav şi am înţeles că mai are doar două-trei zile de viaţă… Aş vrea să-l văd.

Tetsuyuki avea doar mătuşi, nu şi unchi.

— E o mare problemă azi… trebuie să sosească două grupuri, unul de americani şi unul de taiwanezi. Totuşi, dată fiind situaţia, nu prea am de ales.

Tsuruta chiar părea încurcat, dar a acceptat ca Tetsuyuki să plece mai devreme. Apoi s-a apropiat de el şi i-a şoptit:

— Luna viitoare Isogai se va muta la Biroul de Afaceri Generale.

Tetsuyuki s-a gândit să-i facă o vizită lui Isogai, care lipsise de la serviciu cam o lună din pricina problemelor pe care le avea cu inima.

— S-a făcut bine?

— Poate un pic mai bine ca înainte. Dar faptul că îl mută la biroul de care-ţi spuneam înseamnă că cei din conducere şi-au dat seama că munca de băiat de serviciu îl solicită fizic prea mult.

Tetsuyuki s-a gândit că Tsuruta ar putea fi promovat, devenind astfel şeful băieţilor de serviciu.

— De fapt, dacă ne-am lua după vechime, nu el ar fi trebuit mutat. Însă l-au pus acolo ca să nu mai facă eforturi fizice.

— Cine are vechime mai mare?

— Eu, a răspuns mândru Tsuruta.

Expresia de pe chipul lui s-ar fi putut traduce astfel: „Mie mi s-ar fi cuvenit locul acela, dar i l-am cedat lui Isogai pentru că e bolnav."

— Dar Isogai e mai în vârstă, nu?

— Dar s-a angajat în urma mea… Ştii, stimate Iryō, noi suntem de aceeaşi vârstă, aşa că ar trebui să fim mai uniţi de-acum încolo, a adăugat el cu o voce mieroasă, care îi scotea astfel şi mai bine în evidenţă coşurile de pe faţă.

Tetsuyuki şi-a zis în gând: „Să nu-ţi faci griji. Chiar dacă mă angajez permanent la acest hotel şi o să ocup un post superior, n-am să-ţi plătesc măgăriile.“

Apoi a spus cu voce tare:

— Suntem de aceeaşi vârstă, dar te-ai angajat înaintea mea…

Tsuruta a fost încântat de remarcă şi l-a bătut pe Tetsuyuki afectuos pe umăr, zâmbindu-i larg.

La şapte şi jumătate a sosit un autobuz mare cu turişti, şi şaptezeci de americani s-au înghesuit în hol. Tetsuyuki a ajuns să manevreze cu îndemânare bagajele grele. Bagajele străinilor – în mod deosebit ale americanilor – erau întotdeauna grele şi, cu toate că ei şi le ridicau cu o singură mână, la început Tetsuyuki abia reuşea performanţa folosind ambele mâini. Între timp a învăţat şiretlicul – sau poate a mai făcut ceva muşchi la mână – şi se mişca mult mai repede cu bagajele decât înainte.

Tsuruta i-a atras atenţia când s-a făcut ora opt. Tetsuyuki s-a schimbat şi a luat-o spre intrarea de miazănoapte a gării Ōsaka. S-a pus s-o aştepte pe Yuriko lângă treptele ce duceau la turnichetul de pe linia Hankyū. Un bărbat mai în vârstă dansa pe ritmul unei sutre, probabil, având în jurul gâtului un şir de mătănii mari. Lumea nu-i acorda atenţie, ci poate îi arunca doar o privire în care nu se descifra nici milă, nici mirare.

Brusc, bărbatul l-a arătat pe Tetsuyuki cu degetul şi a strigat în gura mare:

— Eşti un egoist cumsecade!

A pornit spre Tetsuyuki, lăsând impresia că vrea să mai adauge ceva. Tetsuyuki s-a prefăcut că n-a auzit şi a şters-o în gară. A privit în urmă şi a constatat că bărbatul l-a lăsat în pace şi s-a apucat să danseze iar în acelaşi loc. Având grijă să nu-l observe, Tetsuyuki s-a întors şi a văzut-o pe Yuriko îndreptându-se către el.

— La ce oră trebuie să fii la cămin?

— Poarta se încuie la zece, dar nimeni nu respectă ora.

— Nimeni?

— Paznicul încuie poarta şi merge la culcare. Dar se intră şi se iese uşor pe sub tufişuri şi mai avem şi dubluri ale cheii de la poarta din faţă ascunse în trei locuri, numai de noi ştiute.

— În trei locuri?

Un zâmbet uşor seducător – un zâmbet pe care cu siguranţă nu l-ar fi afişat la muncă – i-a fluturat pe chip.

— Suntem complici cu toţii.

— Aha. Deci… v-aţi înţeles cu toţii să faceţi trei copii după cheia de la intrare.

Au luat-o, unul lângă altul, spre pasajul comercial subteran. Pe când îşi croiau drum prin mulţime, Tetsuyuki a început să-şi regrete strategia, simţind oarecum că poate atrage după sine încurcături mult mai neplăcute decât s-ar fi gândit. Habar nu avea de ce religie ţinea bărbatul de adineauri, dar era uluitor cât de bine l-a putut descrie în două vorbe: „Egoist cumsecade“. Chiar că avea dreptate. O caracterizare mai exactă nici că se putea! Dincolo de semnificaţia celor două

cuvinte se desluşeau o seamă de acuzaţii: coate-goale, ipocrit, orgolios, laş, nătăfleţ cu testicule mai mici şi decât ale unui păduche, idiot care se lasă uşor stăpânit de furie, amărăciune, gelozie, disperare…

Tetsuyuki şi-a dat seama că dorinţa lui de răzbunare pe Yōko prin intermediul lui Yuriko era o modalitate de a-şi satisface orgoliul. Pe Yōko o iubea din tot sufletul, parcă şi mai mult acum, când mergea alături de Yuriko. Poate acesta era motivul pentru care voia să o facă să sufere puţin. Cuvintele rostite de ea când el se întâlnise cu Ishihama la ceainăria din holul hotelului erau adevărate şi pe bună dreptate: „Am numai douăzeci şi unu de ani. Îmi place când un bărbat mă bagă în seamă. Ce-i rău în asta?“

Dacă acum i s-ar arunca ei asemenea cuvinte, chiar dacă i-ar da dreptate partenerului, ar şti cât de dureroase sunt şi cât de tare rănesc. „Aşadar, sunt un egoist cumsecade, nu?“ şi-a zis Tetsuyuki în gând, cu dispreţ de sine. „Dacă gândeşte şi Kin acelaşi lucru?“ a cumpănit el.

Tetsuyuki şi Yuriko au intrat într-o cafenea. La început ea a părut încordată şi stânjenită, dar, pe măsură ce au vorbit fel de fel de fleacuri, s-a relaxat şi a devenit mai vorbăreaţă. Când a întrebat-o dacă vrea să vadă un film în ziua ei liberă, a încuviinţat uşor.

— Când ai zi liberă?

— Poimâine.

Vineri, adică poimâine, el avea trei cursuri la care trebuia neapărat să fie prezent. Două dintre

ele erau în comun cu Yōko, aşa că ea punea un coleg să răspundă în locul lui Tetsuyuki dacă vedea că nu apare. Întotdeauna făcuse asta pentru el.

Şi-a întors brusc privirile spre Yuriko, voia să o analizeze atent. Ea şi-a plecat ochii timidă în ceaşca cu cafea. Lui Tetsuyuki i se părea chiar mai frumoasă decât a văzut-o din uşa încăperii cu grătare sau în hol. Ochii băteau spre castaniu, iar nasul era frumos croit. Cândva văzuse, într-o colecţie de fotografii de pe Drumul Mătăsii, o chinezoaică ce avea şi trăsături occidentale. Yuriko aducea cu fata aceea.

Din vorbă-n vorbă, Tetsuyuki a aflat că rămăsese orfană de ambii părinţi în timpul gimnaziului. De fapt, mama ei murise când ea avea cinci ani, iar pe tatăl ei l-a prins o tornadă.

— Tornadă?

— Da, tornadă. În spatele parcelelor de orez se afla o magazie cu insecticide şi îngrăşăminte. Deoarece se apropia taifunul, tata s-a dus la magazie să o mai proptească cu nişte pari, ca să nu se prăbuşească. A venit tornada, a făcut magazia ţăndări, şi o aşchie i-a intrat în gât…

— N-a fost taifun, nu?

— Nu, dar s-a format brusc o tornadă. Am văzut de la fereastra casei cum a înaintat direct spre magazia unde se afla tata.

— Mai ai fraţi sau surori?

— Nu, n-am. Tata s-a recăsătorit la trei ani după moartea mamei, dar n-a mai avut copii. N-am putut să o sufăr pe mama vitregă… şi nici ea

nu cred că m-a plăcut. După ce-am venit la Ōsaka, ea s-a întors la casa părintească. Eu i-am trimis o ilustrată la un moment dat, însă n-am mai primit nici o veste.

— Nu arăţi a fată de ţăran din Shimane.

— Ce vrei să spui?

— Pe chipul tău se disting şi elemente de obârşie caucaziană. Ai pielea albă şi trăsături frumoase, de parcă sunt sculptate.

Nu era un compliment; Tetsuyuki îi spusese cinstit ce gândea. Ochii fetei s-au împăienjenit, iar gesturile cu care ar fi vrut să tăinuiască plăcerea pe care o simţea n-au făcut decât să o scoată şi mai bine în evidenţă. Asta l-a făcut să o dorească. Şi-a dat repede seama că putea fi a lui în câteva săptămâni. Dar şi-a pus frână poftei trupeşti, amintindu-şi că Yuriko era doar un pion în strategia lui de a o chinui pe Yōko. Pe când se frământa astfel, Yuriko a rupt tăcerea.

— Fetele de ţărani din Shimane s-ar supăra tare dacă te-ar auzi.

— De ce?

— Păi asta înseamnă că nu există şi fete frumoase printre ele.

Au decis să se întâlnească la aceeaşi cafenea peste două zile. S-au despărţit la intersecţia a două străzi comerciale subterane.

A ajuns la Suminodō cu patruzeci de minute mai devreme. De obicei se urca la Kyōbashi în trenul de 11.03 cu destinaţia Shijōnawate şi îi telefona lui Yōko din faţa gării Suminodō. Acum s-a decis ca o vreme să nu-i mai dea telefon.

Adevărul e că, mai întâi şi mai întâi, voia să se comporte ciudat, ca să-i stârnească bănuieli. Cu siguranţă că ea îl va întreba mâine de ce nu a sunat-o, iar el era hotărât să îi răspundă pe un ton deloc firesc, astfel ca minciuna să pară evidentă. De exemplu, îi putea spune că a fost defect telefonul public sau că n-a avut mărunţiş. Yōko avea să gândească: „Dacă telefonul din faţa gării a fost defect, mai era şi cel din pasajul comercial, nu? Sau cel din faţa barierei de cale ferată… ori acela din birtul cu pui la grătar, puţin mai încolo… Iar dacă n-ai avut mărunţiş, puteai foarte bine să schimbi la gară; nu aşa procedezi mereu?“ Şi poate nu se limitează doar la a spune ceva din toate astea, ci începe şi cu reproşurile. Şi atunci el o să-şi ia o mină ciudată şi o să găsească o scuză. Aşa cum el dibuise existenţa altui bărbat în viaţa ei, observându-i comportarea, la fel o va apuca şi pe ea îngrijorarea. Tetsuyuki a cotit pe aleea întunecată şi friguroasă. Bătea un vânt cumplit de rece, şi el nu avea haină să-i ţină de cald. Până la urmă a ajuns la clădirea cea ieftină cu un singur etaj.

Când a aprins lumina, l-a văzut pe Kin dând din picioare. Înainte să plece dimineaţă, Tetsuyuki pusese lampa cu infraroşii pe Kin, preţ de treizeci de minute, şi se pare că şopârla şi-a recăpătat ceva forţă. A mângâiat-o uşor pe cap cu degetul arătător.

În clipa în care a aprins lampa, s-a auzit o bătaie în uşă. Tetsuyuki a înlemnit.

— Cine e?

Le-a pus pe o măsuţă rotundă. Tetsuyuki s-a aşezat fără tragere de inimă pe perna întinsă de gazdă şi a sorbit ceaiul, dar nu s-a atins de fursecuri.

— Ce plante medicinale aţi folosit pentru infuzie?

Vecina i-a răspuns că suferă de reumatism de aproape zece ani. L-a întrebat apoi de unde e, crezând pesemne că a venit de la ţară la Ōsaka pentru a urma o facultate.

— M-am născut şi am crescut în Ōsaka.

După oarecare ezitare, l-a întrebat, privindu-şi animalul de companie.

— Pisica mea şi-a făcut vreodată nevoile în camera dumneavoastră?

— În camera mea?

— În timpul verii am mai văzut-o ieşind de acolo pe fereastra din spate. Poate că a intrat de la mine la dumneavoastră mergând pe conducta de apă.

Peste vară, Tetsuyuki a mai lăsat fereastra din spate deschisă, văzând cât de deshidratat şi de obosit pare Kin. Chiar dacă intra un hoţ pe-acolo, n-avea ce să-i fure.

— Nu cred că s-a întâmplat aşa ceva.

În clipa în care a răspuns, Tetsuyuki şi-a dat seama că pisica avea şopârla drept ţintă. Dacă îşi amintea bine, lăsase fereastra deschisă de vreo douăzeci de ori, şi în zilele acelea Kin a fost cu siguranţă paralizată de frică. Lui Tetsuyuki i s-a pus un nod în gât.

I s-a făcut pielea de găină când a auzit bătaia aceea în toiul nopţii. Era un reflex pe care nu şi-l putea controla.

— Sunt Kurachi, vecina de alături. Vă rog să mă iertaţi că vă deranjez la ora asta.

Era o voce delicată de femeie. Tetsuyuki şi-a scos capul pe fereastra bucătăriei. Femeia şi-a cerut iar scuze şi l-a întrebat dacă o poate ajuta.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a răsturnat frigiderul şi nu-l mai pot ridica la loc.

Tetsuyuki a stins lampa cu infraroşii şi s-a dus la vecină. Era atât de slabă, încât îi stârnea mila. Avea un mers ciudat, şi încheieturile ambelor mâini erau umflate şi strâmbe. În camera ei curată mirosea a infuzie de plante medicinale. O pisică albă stătea încolăcită pe o pernă roşie.

Femeia cumpărase un bufet de bucătărie şi voia să-l pună în locul frigiderului şi să mute frigiderul dincolo de aragaz. Dar rotiţele frigiderului ruginiseră şi nu îl putuse mişca din loc, iar când l-a împins mai tare, s-a răsturnat. Nu era mare, aşa că Tetsuyuki a reuşit să-l mute fără ajutorul ei. S-a aplecat mult peste el, l-a împins de la spate şi l-a trecut dincolo de sobă. Apoi a mişcat bufetul în locul unde fusese frigiderul.

Femeia i-a mulţumit din tot sufletul, clipind din ochii asemeni unor mărgeluţe. Deşi Tetsuyuki ar fi vrut să se retragă, vecina a insistat să servească o ceaşcă de ceai şi nişte prăjiturele.

S-a întors în camera lui, a aprins lampa cu infraroşii şi s-a uitat atent la poziţia lui Kin. Era fix la acelaşi nivel cu capul lui. Pisica o fi sărit de multe ori, ţintind şopârla, şi poate chiar a încercat să se caţere pe stâlp. Studiind stâlpul cu atenţie, a văzut într-adevăr urme de gheare. În lipsa lui, Kin nu se putuse mişca şi fusese complet neputincios la atacurile insistente ale pisicii. Cât de frică trebuie să-i fi fost! Şi-a amintit de cuvintele omului de la gară: „Eşti un egoist cumsecade." Cele două vorbe s-au transformat într-o seamă de acuzaţii care l-au copleşit. Îl dureau. Spaima pe care a simţit-o Kin rezona în inima lui Tetsuyuki, făcându-l să se simtă şopârlă ţintuită de un stâlp.

Pisica aceea albă se strecurase pe fereastra din spate, şi Tetsuyuki se zbătea să fugă, dar nu se putea mişca. Ghearele pisicii s-au apropiat de coada lui. Înfigându-şi colţii în stâlp, pisica urca după el, dar aluneca, şi apoi iar pornea la atac. După ce pisica a renunţat, Tetsuyuki l-a urât pe individul care-l ţintuise acolo. E adevărat că îi dădea mâncare şi apă, dar o făcea pentru că nu avea altă soluţie. Se închipuia pe el suferind de sete şi de spaimă în încăperea aceea sufocantă, dar incapabil să moară. Oare de ce mai trăia?

Venindu-şi în fire, Tetsuyuki a deschis cutia cu larve. Kin a mâncat doar una.

„O să fac tot ce-mi stă în puteri ca să te salvez, Kin-chan. La primăvară o să scot cuiul. Chiar dacă mori, îl scot. Ştiu că n-o să mai revii pe pământ ca şopârlă, data viitoare vei fi om."

Tetsuyuki chiar credea fiecare cuvânt pe care-l rostea, deşi nu exista nici logică, nici regulă ştiinţifică să le susţină. Era doar o convingere neîntemeiată şi prostească, izvorâtă din ceva care i se păruse misterios, una care-i grăia despre existenţa unui cui gros ce-i străpunge spatele.

Prin minte i-au trecut imaginea mamei, a lui Yōko, Isogai, Yuriko, a vecinei, a familiei Lang, Chiyono Sawamura… toţi, fără excepţie, aveau cuie implântate în ei, dar îi zâmbeau. Toţi sufereau din pricina cuielor, dar nu ştiau cum să scape de ele. Mai presus de orice, se temeau de durerea pe care ar fi simţit-o dacă le-ar fi scos cineva. Resemnarea şi nihilismul l-au lăsat fără vlagă. S-a întins în aşternut abia mişcându-se. Nici măcar nu s-a spălat pe dinţi. A stins lampa cu infraroşii, apoi lumina din cameră. S-a apucat să murmure nişte pasaje din *Regretarea abaterilor*.

„Oricum, n-am reuşit să respect nimic din ceea ce s-ar fi cuvenit, aşa că voi sfârşi în iad cu siguranţă."

„Noi, care ne dedăm cu uşurinţă plăcerilor lumeşti, nu putem să ne eliberăm prin nici o austeritate de ciclul naşterii şi al morţii. Lui Amida Buddha i s-a făcut milă de noi, iar legământul lui iniţial a fost să aducă salvare celor slabi. Numai de aceea există legământul."

„Chiar dacă nu vrem să plecăm de aici, când legătura noastră cu existenţa pământeană se rupe şi suntem lăsaţi fără putere, atunci plecăm în Tărâmul Pur. Lui Amida îi este milă în special de aceia care nu se grăbesc să ajungă acolo."

„N-am reuşit să respect nimic din ceea ce s-ar fi cuvenit? Mă număr printre papă-lapte care îi cerşesc mila? … Aha, lui Amida îi este milă de aceia care nu se grăbesc să ajungă acolo.“ În toate aceste fraze, Tetsuyuki n-a găsit nimic care să încurajeze viaţa. Despuiate de poleială, chiar şi cuvintele care pomeneau de iluminare păreau doar vorbele goale ale unui disperat care a renunţat la viaţă. Pe Tetsuyuki îl dezgusta orice încercare de a îndemna lumea la moarte.

„Aha, n-are nici un rost să mai luptăm pentru viaţă. Ar trebui să murim cu toţii, nu? Şi ce este de fapt Tărâmul Pur? Unde e? Cine vrea să mi-l arate? Chiar dacă ajung la capătul universului, se găseşte oare aşa ceva? Nu. El se află aici, în mine. L-am văzut de nenumărate ori. Ori de câte ori vreau să scap, ori de câte ori vreau să mor, nu pot trece de acest univers.“

Tetsuyuki văzuse cândva la televizor un bine-cunoscut intelectual care pretindea că *Regretarea abaterilor* i-a dat un impuls ca să trăiască mai departe. Însă oricât a încercat, Tetsuyuki n-a depistat la el nici urmă de ambiţie. I s-a părut slab şi câtuşi de puţin fericit. Oare nu resemnarea luase locul dorinţei de a trăi? O înşiruire de cuvinte care i-au dat gata pe intelectuali!… şi care nu fac decât să tăinuiască otrava ce incită la moarte!

Şi-a analizat un pic sentimentele de nihilism şi resemnare pe care el însuşi le nutrea şi s-a hotărât să trăiască. Şopârla Kin din inima lui era aurie şi

strălucea. Voia să o vadă pe Yōko. Îi era dor de trupul ei şi voia să pună punct farsei ridicole pe care tocmai o începuse. I-a venit ideea să se masturbeze, dar obiectul nu era Yōko, ci trupul rozuliu al lui Yuriko, pe care nu o văzuse goală niciodată.

În ziua următoare, Tetsuyuki a intrat în campusul universităţii. La un moment dat, a aruncat un zâmbet dispreţuitor unui cuplu înfăşurat într-o haină de molton. Cei doi stăteau îmbrăţişaţi pe iarba ce-şi pierduse prospeţimea şi deodată a auzit vocea lui Yōko. A privit în jur, dar nu o vedea. Spre deosebire de alte dăţi, erau foarte mulţi studenţi în incintă. Pesemne că nu-şi mai permiteau să lipsească de la cursuri înainte de absolvire, cu toate că până atunci nu se spetiseră. Tetsuyuki s-a întors spre poarta principală, privind cea mai apropiată clădire care găzduia Departamentul de inginerie.

A auzit-o pe Yōko strigându-l. Privind la chipurile celor doi înfăşuraţi în haină de molton, i s-a desluşit un zâmbet pe faţă. Yōko se ascundea în spatele lor. Zâmbetul i-a dispărut când a trecut peste pajişte şi s-a adresat celor doi porumbei iubăreţi:

— Hei, ce faceţi acolo în haină? Comportare cam indecentă…

— Ne ţinem de mână, i-a răspuns studenta.

— Asta înseamnă aproape sex.

Studentul a răspuns râzând:

Pe măsură ce vorbea, Tetsuyuki era tot mai hotărât să renunţe la mascaradă şi s-a întors spre Yōko să se scuze. În clipa aceea i-a citit indignarea pe faţă.

— Ce-ai vrut să spui cu „săptămânile alea de peste vară“? De ce deschizi iarăşi discuţia?

De ce s-o fi înfuriat Yōko când i-am amintit de „săptămânile alea“? Asta numai şi numai pentru că a fost ceva între ea şi Ishihama şi nu vrea să recunoască. Gândul l-a determinat să renunţe la hotărârea luată cu puţin timp înainte.

„Aha! O să am şi eu grijă să existe câteva săptămâni goale!“

A intrat în clădirea Departamentului de literatură fără să mai scoată o vorbă şi a urcat treptele spre clasă. Yōko, şi ea tăcută, a urcat în urma lui cu cinci-şase paşi. S-a aşezat departe de el, deşi până atunci stătuseră mereu unul lângă altul. Purta o rochie bleu. Spre sfârşitul cursului, a scris ceva pe o bucăţică de hârtie şi a rugat colegii să o dea din mână-n mână până la Tetsuyuki. Pe ea scria: „Ţi-e foame?“ Ori de câte ori nu mânca, pe Tetsuyuki îl lăsau nervii şi deseori spunea lucruri absurde şi necuviincioase.

Împăcarea pleca de la Yōko. Tot ce avea el de făcut era să-i zâmbească şi s-o privească, şi cearta neînsemnată se termina un-doi. El ar fi vrut să facă exact asta, numai că, nemaiputând şterge bănuiala care-l chinuia, nu s-a simţit în stare să se poarte rezonabil.

În loc să o privească zâmbind, s-a ridicat şi a ieşit din clasă, uitându-se în altă parte.

— Părerea mea e că fata care se ascunde în spatele nostru şi strigă drăgăstos „Tetsuyuki!“ e chiar mai indecentă.

Yōko s-a ridicat şi i-a ars studentului una în cap, cu manualul. S-a lipit de braţul lui Tetsuyuki.

Studentul i-a luat peste picior:

— Vă comportaţi de parcă aveţi deja doi-trei copii!

— O virgină nu poate avea copii…

Cuplul a izbucnit în râs, şi Tetsuyuki a ripostat. Apoi au plecat braţ la braţ. Exact cum se aşteptase, Yōko l-a întrebat:

— De ce nu mi-ai telefonat aseară?

Tetsuyuki a privit intenţionat în altă direcţie.

— N-am avut monede de zece yeni.

— Puteai să schimbi, nu?

— Aveam la mine doar o bancnotă de o mie de yeni. Am încercat să o schimb în două sau trei locuri, dar m-au refuzat.

— Am aşteptat telefonul tău până la două noaptea. Până acum, nu mi-ai tras chiulul niciodată…

— Ba da. În săptămânile acelea de peste vară…

Yōko i-a dat drumul braţului şi a rămas nemişcată.

— De ce spui asta?

— Am vrut să te sun şi am bătut pasajul comercial… dar toată lumea arăta de parcă voia să-mi spună: „N-ai decât să cumperi ceva dacă vrei mărunţiş.“ M-am înfuriat. Am vrut să cumpăr gumă de mestecat, dar am renunţat.

Aşteptându-se ca ea să fugă după el, a coborât scările şi a trecut prin holul abia luminat, ca să iasă din clădire. Stătea cu urechile ciulite pe măsură ce se apropia de poarta principală, dar nici vorbă de paşii lui Yōko.

A ajuns la hotel şi, pe când îşi punea uniforma de serviciu – ba chiar şi când căra bagaje sau când conducea oaspeţii în camerele lor – repeta în minte cuvintele pe care i le aruncase lui Ishihama. Îi vedea cu ochii minţii expresia de pe chip.

„În timp ce o ţineam pe Yōko în braţe, nu mai puteam de bucurie imaginându-mi cum păşeşte triumfător spre hotel un individ pe nume Ishihama. Probabil că şi el se bucura nespus în mintea lui auzind ce-am spus eu şi râdea mulţumit, dar răutăcios, socotindu-mă un mare tâmpit.“ Cuvintele pe care şi le imagina Tetsuyuki şi care-l chinuiau îngrozitor erau: „Mi-am făcut pe săturate poftele cu trupul lui Yōko.“ I se păreau chiar reale, de parcă o voce omenească i-ar fi asaltat timpanele. A sfârşit prin a trece de câteva ori pe lângă Yuriko fără să-i arunce măcar o privire. Nu că n-ar fi observat-o, dar încerca să se poarte rece pe cât posibil. Îi dispăruse şi cheful de a răspunde la semnalele trimise de ea.

Cam cu o oră înainte de terminarea serviciului, Tetsuyuki a ieşit din hotel şi a dat telefon de la o cabină publică la trei dintre prieteni, ca să-i roage să răspundă la apel în locul lui la cursurile de a doua zi. Toţi trei au întrebat de ce nu o sună pe Yōko. Le-a răspuns că se temea să nu bată la ochi

dacă o ruga numai pe ea. Nu li s-a părut un răspuns prea logic pentru că, oricum, Yōko le adresa lor aceeaşi rugăminte.

Când a revenit la recepţie, un oaspete între două vârste îl apucase pe Nakaoka de guler şi ţipa supărat. Era bine îmbrăcat şi nu părea beat, dar după felul cum vorbea era cu siguranţă gangster. Sosise la hotel imediat după ora opt, însoţit de o femeie tânără. Tetsuyuki îi condusese în cameră, aşa că ştia că omul făcuse o rezervare cu două săptămâni în urmă, iar la înregistrare, a trecut „Mitsuko“ la numele femeii, declarând-o soţia lui. Tetsuyuki ştia şi adresa, şi ocupaţia bărbatului. Şi la fel de bine ştia că sunt minciuni gogonate. Ajunsese să se prindă repede dacă un cuplu era sau nu căsătorit. Omul greşise până şi o ideogramă din adresă, aşa că în loc de cartierul Itabashi din Tōkyō, scrisese Sakabashi. Ba mai mult, nici un director de galerie de artă n-ar fi exclamat „Vai, ce picturi frumoase aveţi!“ referindu-se la reproducerile de pe pereţi care nu valorau mai mult de 3-4 000 de yeni.

Nenumăraţii oaspeţi din hol au înlemnit locului şi au schimbat priviri uimite, însă directorul şi-a făcut iute apariţia şi a zis că doreşte să discute problema în birou.

Bărbatul s-a dezlănţuit şi mai tare.

— Am impresia că hotelul acesta are hoţi chiar în rândul angajaţilor.

Pretindea că, după ce şi-a terminat grătarul, s-a întors în cameră şi a constatat că unul din cele trei bagaje lipsea.

— Hotelul are un şperaclu cu care se descuie orice uşă, nu?

De când lucra Tetsuyuki acolo, era a treia oară când un gangster folosea acelaşi şiretlic ca să stoarcă bani de la hotel. Directorul i-a făcut cu ochiul, şi Tetsuyuki s-a dus la biroul responsabilului de la etajul XI, a luat şperaclul şi s-a oprit în faţa uşii bărbatului. A răspuns o femeie când a ciocănit.

— Domnul care v-a însoţit a spus că vă lipseşte un bagaj. Pot să intru şi să verific?

— Nu sunt îmbrăcată… Dacă vreţi să verificaţi, vă rog să o faceţi când e şi el aici.

Tetsuyuki l-a aşteptat pe paznicul îmbrăcat în haine civile, angajat al hotelului. De îndată ce a ajuns, i-a spus lui Tetsuyuki că s-a asigurat că cei doi n-au ieşit din hotel, că au fost doar la grătar după ce şi-au făcut formalităţile de cazare.

— E un şiretlic vechi pe care-l folosesc…

A scos din buzunar o şurubelniţă, iar Tetsuyuki a descuiat repede uşa cu şperaclul. Panicată, femeia a încercat să fugă în baie, dar paznicul a prins-o de mână.

— Ce faceţi!? Daţi buzna peste o femeie singură? Chem poliţia!

— Bărbatul acesta este detectiv! a spus Tetsuyuki pe un ton convingător.

— Să văd legitimaţia! a răbufnit femeia.

— Dacă nu găsim bagajul cu pricina în camera aceasta, v-o arăt cu plăcere.

Paznicul a intrat în baie şi a lovit tavanul cu dosul mâinii. După ce a lovit de câteva ori, a apucat-o pe femeie de păr.

— Ce şiretlic de doi bani! Dacă aveţi de gând să şantajaţi, de ce nu vă bateţi capul să găsiţi o modalitate mai originală?

Într-un colţ al băii, în apropierea gurii de aerisire, se afla un pasaj îngust – de obicei acoperit cu o placă prinsă în patru şuruburi – suficient de mare ca o singură persoană să se poată strecura acolo pentru reparaţii. Paznicul a îndepărtat placa cu ajutorul şurubelniţei, a întins mâna şi a scos servieta din piele neagră ascunsă acolo. Tetsuyuki a anunţat la recepţie ce s-a întâmplat.

— Aş vrea să ştiţi că pentru asemenea escrocherii nu prea aveţi scăpare. Mai bine v-aţi fi prefăcut că ieşiţi, puneaţi servieta într-o sacoşă de hârtie sau în altceva şi o duceaţi undeva mai departe ca să scăpaţi de ea. Dacă aţi fi procedat astfel, noi n-am fi avut ce să vă facem. Clienţii înseamnă afacere… Ar fi fost o pată pe imaginea noastră, dar am fi putut rezolva totul cu vorbe politicoase şi cu o sumă de bani; am fi evitat astfel să ne facem de râs în faţa altor oaspeţi. Cea mai lungă escrocherie a durat şase zile… În general, amatorii ca voi nu rezistă mai mult de două zile.

Femeia s-a trântit pe pat, chicotind, şi a aprins o ţigară. Paznicul trebuia să stea cu ochii pe ea până venea un poliţist adevărat. Tetsuyuki a lăsat uşa deschisă, i-a înapoiat paznicului şperaclul şi a

coborât la recepţie. În hol domnea liniştea. Un cuplu de tineri căsătoriţi, care îşi cumpăraseră suc de portocale în valoare de 1 200 de yeni paharul, priveau fermecaţi pe fereastră grădiniţa japoneză cu pârâiaşul artificial şi cu roata de apă.

— Nu întotdeauna avem parte de idioţi precum cei de azi. Nu ştii niciodată ce şiretlic ingenios le poate da prin minte. Trebuie să fim atenţi la orice mişcare şi mai cu seamă cu oaspeţii suspecţi.

Astea au fost vorbele directorului către cei care lucrau la recepţie. Tetsuyuki a băgat şi el la cap. Pentru că se pare că-şi strânsese prea tare cravata, Nakaoka avea nişte dungi umflate pe gâtul slab. L-a strigat pe Tetsuyuki pe un ton cam aspru:

— Adineauri te-a căutat o femeie. Fiind ocupaţi cu toată tevatura de care ştii, am trimis-o la plimbare. Nu se face ca băieţii să-şi întâlnească prietenele la recepţie. Dacă e ceva urgent, spune-i ca altă dată să vină la birou pe uşa din spate.

— Avea rochie bleu?

— N-am băgat de seamă cu ce era îmbrăcată… A, da, parcă avea ceva bleu pe ea.

A sosit poliţistul, şi Nakaoka a intrat şi el în birou, frecându-şi umflăturile de la gât.

În faţa ochilor lui Tetsuyuki plutea figura amărâtă a lui Yōko care se îndrepta spre turnichetul de pe linia Hankyū. Şi-a amintit cele două cuvinte scrise pe o bucăţică de hârtie: „Ţi-e foame?“ I s-au părut atât de încărcate de dragoste, încât simţea că acum îl dor cumplit. Tetsuyuki

încerca să-şi înăbuşe gelozia. Era şi firesc ca tinerelor să le placă să fie băgate în seamă, aşa cum spusese Yōko. Ce era rău în asta? Şi chiar dacă Ishihama ar fi avut-o în braţele lui pe Yōko de mai multe ori în săptămânile când nu s-au văzut… Ce avea de reproşat? Doar Yōko nu e „sfântă“.

„Cât sunt de meschin… mă simt cuprins de o gelozie nestăpânită şi mă apuc să scormonesc fără rost trecutul, în loc să las totul baltă.“

S-a uitat la ceas. Trecuseră aproape patruzeci de minute de la scandalul cu gangsterul. Yōko o fi ajuns acasă între timp. Nu-şi găsea liniştea la gândul acesta. A ţâşnit afară din hotel şi a intrat într-o cabină telefonică, dar nu avea nici un ban potrivit. Îşi folosise tot mărunţişul cu cei trei prieteni. A scos din buzunar o bancnotă de 1 000 de yeni, a netezit-o cu palma şi a dat fuga la tutungeria din apropiere.

Pe când alerga, l-a străfulgerat un gând: „Ea mă cunoaşte foarte bine şi totuşi a fost capabilă să-şi mute sentimentele… să-i mai placă un bărbat! Şi cu toate că mă tortura ideea asta, luam în fiecare zi trenul ăla murdar şi mă întorceam la cămăruţa mea jalnică, locuită şi de o şopârlă.“

În următoarea clipă a băgat banii la loc în buzunar şi a făcut stânga împrejur. Claxonul unui taxi răsuna supărător de tare în noapte. Taximetristul nervos claxona neîntrerupt.

Tetsuyuki îl asemuia unei sirene de fabrică ce anunţa sfârşitul programului pentru ziua respectivă.

În aşteptarea lui Yuriko, Tetsuyuki a răsfoit câteva reviste din librăria de lângă ceainărie. Se gândea să meargă împreună la un film, dar nu prea avea chef. În plus, nici nu ştia cum ar trebui să se poarte cu ea de-acum încolo.

— Nu mă deranjează dacă răsfoiţi ceva din curiozitate, dar mă încurcă rău să vă văd citind în picioare reviste întregi.

Proprietara librăriei s-a adresat unui elev de liceu care se lăsase absorbit de o *manga* şi nu se mai dădea dus. Vreo doi-trei studenţi au plecat şi ei când au auzit reproşul. Tetsuyuki, de asemenea, a pus revistele la loc pe raft şi a ieşit. Trecuse deja mai bine de jumătate de oră peste timpul stabilit cu Yuriko.

A deschis uşa ceainăriei fără tragere de inimă şi a recunoscut profilul lui Yuriko. Şedea puţin aplecată, şi pe figura ei se desluşea singurătate, şi parcă neputinţă. Stătea de parcă ar fi fost părăsită şi asta îi dădea o oarecare stare de agitaţie. Ceea ce l-a mişcat însă şi mai mult a fost bucuria sinceră şi sentimentul de uşurare ce se puteau citi pe faţa ei în momentul când a dat cu ochii de Tetsuyuki.

— Urmând să lipsesc de la trei cursuri azi, mi-am sunat prietenii să răspundă la apel în locul meu. De aceea am întârziat. Scuze…

— Am crezut că nu mai vii.

Era prima oară când Tetsuyuki o auzea vorbind în dialect. Şi-a dat şi ea seama şi s-a îmbujorat toată, astupându-şi gura cu mâna.

— Cum să nu vin? Doar eu te-am invitat…

Yuriko a pus nişte lapte peste cafeaua care se răcise deja şi a amestecat cu o linguriţă.

— Nu pui zahăr?

— Nu.

— Ţi-e frică să nu te îngraşi…

— Da.

Yuriko i-a reamintit că e ziua ei liberă şi l-a întrebat ce program urmau să aibă.

— Eu sunt doar angajat temporar, aşa că nu-mi pot lua zile libere când am chef. Tsuruta o să se ia de mine mai târziu.

Yuriko l-a anunţat mai pe şoptite că Tsuruta va fi obligat să părăsească hotelul în curând. La demisolul hotelului existau cinci magazine cu produse speciale de import, bunuri de lux. Începând cu anul trecut începuseră să dispară genţi franţuzeşti şi argintărie daneză. Bineînţeles că vitrinele erau încuiate chiar şi când magazinele erau deschise, iar la ora închiderii se încuiau şi uşile din sticlă. Şi totuşi… produsele dispăreau… nu în cantităţi mari, dar neîntrerupt, aşa că proprietarii nu şi-au dat seama de la bun început.

Când au verificat chitanţierul la inventar, le-a fost limpede că şapte sau opt articole nevândute lipseau din vitrine. Dacă ar fi fost un singur magazin, angajaţii de acolo ar fi fost bănuiţi, dar toate cinci magazinele suferiseră pierderi. De aceea s-a presupus că hoţul se află printre

angajaţii hotelului. O persoană din afară ar fi furat mai mult o singură dată, nu cu ţârâita de mai multe ori. Conducerea hotelului a cerut verificarea caietului de prezenţă al fiecărui angajat şi astfel au constatat că numele lui Tsuruta apărea în nopţile când au dispărut obiectele cu pricina. Toate acestea au ieşit la iveală cu cinci zile în urmă, iar Tsuruta urma să fie în tura de noapte astăzi.

— La noapte, începând cu ora două, nişte paznici se vor ascunde la demisol.

— Cine ţi-a spus toate astea?

Yuriko a ezitat puţin, dar a mărturisit în cele din urmă.

— Nakaoka, de la recepţie. A urmat acelaşi liceu ca şi mine, dar a fost cu un an mai mare.

— Nu e singurul motiv, nu-i aşa? E îndrăgostit de o fostă colegă de liceu, şi ea îi cunoaşte foarte bine sentimentele. Asta mi-a stârnit şi mai mult spiritul de competiţie.

Şi pe Tetsuyuki îl mira lipsa lui de sinceritate şi dulcegăriile aruncate cu atâta uşurinţă şi îşi dădea bine seama în ce situaţie complicată se află, dar tot a mai scăpat o propoziţie de Don Juan:

— Nu prea e momentul să ne pierdem timpul cu filme… ar fi prea plictisitor.

Pe buzele lui Yuriko a fluturat un zâmbet abia perceptibil, care i-a mai luat o piatră de pe inimă lui Tetsuyuki. A tras concluzia că fata avea ceva experienţă sexuală şi se gândea intens la calea cea mai rapidă de a o face să-i cedeze – o fată

pământeană şi totodată seducătoare. S-a ridicat, a plătit cafeaua şi a coborât în pasajul subteran. Şi-a amintit o observaţie pe care Tsuruta a scăpat-o involuntar cu vreo şase luni în urmă.

„Tâmpitul de Nakaoka mă pune mereu în tura de noapte când e şi el tot în tura de noapte. Şi apoi mă trimite să păzesc recepţia, ca să doarmă două-trei ore. Dacă îndrăznesc să refuz, mă bombardează cu tot felul de lucruri neplăcute."

Tetsuyuki a întrebat-o pe Yuriko, surprinsă de cele auzite:

— Cam acum un an au început să lipsească lucruri, nu-i aşa?

— Da, cam aşa ceva.

— Până când s-au întors în timp ca să verifice caietele de prezenţă?

— Hmmm, nu mi-a spus…

Pe Yuriko a mirat-o faptul că Tetsuyuki a cumpărat bilete de cinema, dar a luat-o după el şi au intrat. Publicitatea a fost exagerată, iar filmul părea să fie o biată joacă de-a dragostea între doi adolescenţi americani. Pretextând că merge la toaletă, Tetsuyuki s-a dus la cabina telefonică de lângă un chioşc din apropiere şi l-a sunat pe Tsuruta.

— Eşti de serviciu la noapte, nu-i aşa?

— Da.

— Mi-ai spus cândva că întotdeauna când Nakaoka e în tura de noapte, te pune şi pe tine în aceeaşi tură.

— Da, însă nu în noaptea asta.

— După ce te făcea să-ţi schimbi programul şi să lucrezi de noapte, te trata cu mâncare sau cu băutură?

— S-a întâmplat ceva? Mă suni aşa pe nepusă-masă şi mă întrebi numai ciudăţenii…

Tetsuyuki i-a promis că o să-i explice a doua zi şi insista să îi răspundă.

— Da, m-a scos la băutură de două sau de trei ori.

I-a atras atenţia lui Tsuruta să nu spună nimănui ce au discutat la telefon.

— Chiar dacă Nakaoka te trimite în seara asta cu vreo treabă la demisol, să nu mergi în ruptul capului.

Tsuruta tot insista să afle de ce, dar în cele din urmă şi-a dat seama de gravitatea situaţiei din tonul lui Tetsuyuki.

— Bine, nu mă duc în seara asta. Nu ştiu ce se întâmplă, dar fac aşa cum zici. Însă te rog să-mi explici mâine totul.

A închis telefonul. După cum reacţionase Tsuruta, Tetsuyuki era convins că nu el era vinovatul. În nici un caz. S-a aşezat să fumeze în tihnă o ţigară şi, cumpănind totul, şi-a dat seama că lucrurile se vor complica. Puţin probabil ca Nakaoka să mai intre în magazinele de la demisol să fure obiecte de import. Se va decide ca hotelul să plătească daune mai degrabă decât să raporteze cazul la poliţie.

Şiretlicuri mizerabile precum cel pus la cale de gangsterul de aseară sau planul lui Nakaoka de a-l face pe Tsuruta vinovat de dispariţia obiectelor –

ambele sunt de doi bani. Oamenii fac tâmpenii când sunt cuprinşi de frică. Ciudat că Nakaoka, considerat un tânăr capabil printre angajaţi, nu a priceput că va fi dat de gol dacă Tsuruta avea să fie arestat în noaptea aceea. La început, Tsuruta o să fie considerat vinovatul, dar, după ce va fi audiat şi se vor mai verifica o dată caietele de prezenţă, rămâne Nakaoka în prim-plan. Şi dacă verificările se fac până cu un an în urmă şi nu cu şase luni, numele lui Tsuruta va dispărea de tot şi va rămâne doar al lui Nakaoka.

Întorcând problema pe toate părţile, Tetsuyuki s-a gândit că s-ar putea ca relaţia dintre Yuriko şi Nakaoka să fie serioasă şi profundă. Ba mai mult, Yuriko ştia că Nakaoka e vinovat. Sau poate erau complici amândoi. Dacă da, atunci ce însemna privirea pe care i-a aruncat-o? Dorinţa de a se culca cu ea a dispărut fără urme.

Tetsuyuki încerca să-şi limpezească în minte lupta dintre cele două clici din hotel, atât cât putea el să-şi dea seama. Preşedintele companiei avea deja şaptezeci şi nouă de ani, şi în cea mai mare parte a timpului era ţintuit în casa lui din Ashiya din pricina durerilor provocate de nervul sciatic, dureri care se agravaseră în ultima perioadă. Gura lumii zicea că o să stabilească la următoarea adunare generală a acţionarilor cine îl va înlocui. Erau doi vicepreşedinţi, şi ambii erau fiii lui, dar preşedintele nu prea avea încredere în talentul de afacerist al fiului mai mare, care în mod firesc ar fi trebuit să fie succesorul. El socotea că fiul cel mic ar fi fost mai potrivit.

Între suporterii celor doi începuseră confruntări fățișe încă din vară. Mulţi dintre cei care ocupau posturi mai importante erau de partea fratelui mai mic: directorul Imoto, şeful Serviciului de personal Shimazaki, şeful Serviciului de aprovizionare… toţi aceia direct implicaţi în treburile concrete ale hotelului. În tabăra opusă, adică printre cei care-l susţineau pe fratele mai mare, se aflau oameni ca şeful Departamentului de afaceri sau şeful afacerilor generale… Tetsuyuki a oftat şi s-a ridicat. Şi-a amintit că Tsuruta i-a zis cândva: „Nakaoka lucrează la recepţie, dar ţine de Departamentul de afaceri."

„Aha! Nakaoka nu-i chiar atât de tâmpit, încât să şterpelească brăţări şi genţi." Fără să vrea, Tetsuyuki a mârâit cuvintele cu voce tare.

Singura soluţie ca să-l pună preşedinte pe fratele mai mare la adunarea acţionarilor, trâmbiţând astfel lupta pentru o cauză nobilă, era să arunce în cârca celor din tabăra adversă – adică susţinătorilor fratelui mai mic – tot felul de lucruri scandaloase care se petrec acolo. Cel puţin aşa simţea Tetsuyuki. Poate că şi privirile pe care i le-a aruncat Yuriko făceau parte din sforile trase de Nakaoka. Dacă se putea dovedi că cineva recomandat de şeful Shimazaki a ocupat un post fără să treacă prin examenul oficial de recrutare – chiar dacă a mai lucrat acolo şi înainte –, dar a sedus o angajată, asta i-ar dăuna nu numai lui, ci

şi superiorilor săi. Dacă un băiat de hotel ar fi hoţ, şi gangsterii i-ar stoarce de bani, de vină ar fi directorul.

Tetsuyuki s-a întors la locul său.

— Ce s-a întâmplat? De ce ai lipsit atât de mult? a întrebat şoptit Yuriko.

Cu ochii la ecran, s-a apropiat de urechea lui Yuriko:

— L-am sunat pe Tsuruta şi l-am avertizat să nu coboare la demisol în seara asta, dacă nu vrea să cadă în capcana lui Nakaoka. Iar Tsuruta m-a avertizat să nu mă încurc cu tine, dacă nu vreau să pic în aceeaşi capcană.

Imaginea de pe ecran se reflecta distorsionat în ochii lui Yuriko. Apucând-o de încheietura mâinii, Tetsuyuki a pornit cu paşi repezi spre banca din zona fumătorilor.

— Puţin îmi pasă dacă nu mă mai angajează la hotel. Acum îmi vine pur şi simplu să te duc la un hotel-bordel ieftin şi să mă culc cu tine. Crezi că Nakaoka te ia de nevastă? Proastă alegere ai făcut! E un papă-lapte care-şi face mendrele cu tine, şi apoi îţi dă cu piciorul.

Yuriko l-a privit îndelung, după care a zis:

— Nici prin cap nu-mi trece să mă mărit cu Nakaoka. Eu mă distrez pe seama lui. Dacă nu aşa ar fi stat lucrurile, nu-ţi dezvăluiam ce urmează să se întâmple în noaptea asta.

Tetsuyuki a lăsat-o de izbelişte şi a pornit pe culoarul cinematografului. Auzea vocea lui Yuriko, care venea în spatele lui:

— Chiar te plac, să ştii!

Şi-a văzut de drum.

— Mă întorc la hotel şi strig în gura mare că m-ai violat. Chiar dacă e minciună, lumea o să mă creadă, pentru că sunt femeie.

Tetsuyuki s-a oprit şi s-a întors spre ea.

— Chiar nu glumesc… Nu-mi pasă dacă nu mă angajează la hotel.

Pe Tetsuyuki l-a cuprins o amărăciune de nedescris.

— Îmi place de tine şi abia aşteptam să mă inviţi în oraş. N-am nimic de împărţit cu Nakaoka. El nu ştie despre întâlnirea noastră de astăzi.

Tetsuyuki se pregătea să-i spună ceva, dar s-a mulţumit până la urmă cu un „la revedere".

Ploua uşor. Poate că Yuriko chiar ţinea la el, dar, cu cât simţea mai tare asta, cu atât sentimentele lui se ofileau mai mult. La fel şi sentimentul lui că Yuriko nu era decât o unealtă în planul de răzbunare pe Yōko. Nu scăpa de senzaţia neplăcută că era gata-gata să facă un pas greşit, care ar fi avut drept rezultat o aventură amoroasă.

În seara aceea Tetsuyuki a coborât din trenul de pe linia Hankyū la gara Mukonosō. Era atât de nerăbdător, încât a format numărul greşit de trei ori.

— Mă predau! Nu am câştig de cauză!

— Unde eşti?

— La gara Mukonosō.

Nici n-au trecut cinci minute, când a văzut-o alergând spre el.

— Ce-ai vrut să spui cu „mă predau“? a întrebat Yōko, încercând să-şi tragă sufletul.

— Am luptat de unul singur.

— Adică? Cu cine?

— Cu mine însumi.

Yōko l-a condus la casa cu etaj închiriată de ea şi despre care părinţii ei nu ştiau. Cada şi toaleta sclipeau de curate ce erau, la ferestre atârnau perdele cusute de ea, iar în camera de la etaj pusese un scrin mic.

Yōko venea în urmă şi s-a agăţat de gâtul lui.

— Cere-ţi scuze!

— De ce?

— Pentru că ai reînviat amintirile din vara aceea…

— Nu.

— De ce?

Tetsuyuki a tras-o în faţa lui şi, ţinând-o în braţe, a întins-o pe jos, obligând-o să vorbească.

— Te rog să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat în cele câteva săptămâni din vara aceea. De câte ori te-ai întâlnit cu Ishihama?

— De două sau de trei ori.

— Asta a fost tot?

Yōko a încuviinţat.

— Chiar n-a fost nimic între voi?

Brusc, Yōko a clătinat din cap furioasă, l-a dat la o parte şi s-a retras într-un colţ al camerei. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Nu-mi place când mă întrebi asemenea lucruri.

— Pentru că s-a întâmplat ceva despre care nu-ţi place să te întreb.

— Prostule!

— Atunci spune-mi în aşa fel încât să mă convingi.

— Ori de câte ori îţi spun, tot nu renunţi… Mă baţi la cap de nu mai suport!

— Aşadar, n-a fost nimic între voi?

— Nimic!

— Nu-mi place tonul cu care ai spus asta. Parcă ai vorbit doar ca să te afli în treabă. Pune puţin suflet în vorbe… ca să mă convingi.

— Absolut nimic!!! Nici măcar nu ne-am ţinut de mână!

Tetsuyuki s-a lăsat în patru labe şi, asemenea unui căţeluş, şi-a cuibărit capul la pieptul lui Yōko.

— Am impresia că şi după ce ne căsătorim, tu tot o să mă baţi la cap cu chestia asta, a bombănit Yōko, muşcându-i uşor buzele.

10

A sosit Anul Nou. Multe familii şi-l petreceau la hotel, aşa că atât băieţii de serviciu angajaţi permanent, cât şi cei angajaţi temporar lucrau neîntrerupt, rămânând peste noapte, între 30 decembrie şi 3 ianuarie, în încăperea de odihnă a salariaţilor. Hotelul gemea de lume, iar băieţii nu-şi vedeau capul de treabă, lucrând mai mult decât de obicei. La fel de aglomerate erau şi încăperea cu grătare, cafeneaua, barul etc. Toată lumea stătea peste program.

Pe data de 3 ianuarie după-amiaza, Tetsuyuki a terminat de cărat bagajele oaspeţilor, care au plecat mai toţi odată. Revenind în camera băieţilor de serviciu, a dat cu ochii de Tsuruta, care ardea de nerăbdare să-i spună ceva. Îi era limpede după felul cum ţinea ţigara. I-a făcut semn să se apropie şi i-a şoptit la ureche, având o sclipire ciudată în ochi:

— În sfârşit s-au hotărât să-l concedieze pe Nakaoka.

Luat prin surprindere, Tetsuyuki l-a privit ciudat. L-a apucat de mâneca uniformei şi l-a tras în pasajul dintre bucătărie şi spălătorie.

— Ai trăncănit? Mi-ai promis că nu spui nimănui! Ţi-am atras atenţia că e secret!

Tetsuyuki încerca să-şi stăpânească mânia. De fapt, fusese doar presupunerea lui personală că Nakaoka ar fi fost vinovatul şi îl rugase pe Tsuruta să nu transmită mai departe.

— Da, dar nu aveam cum să nu vorbesc despre asta, nu-i aşa? Tu nu ai avut nimic de-a face cu furturile, aşa că nu ai probleme. Eu eram însă bănuit. Singura cale prin care îmi puteam dovedi nevinovăţia era să îi determin să mai verifice o dată condica de prezenţă. Bănuielile tale s-au dovedit reale. Numele meu a fost şters de pe lista suspecţilor şi a rămas Nakaoka. M-ai salvat! Dacă nu erai tu, aş fi fost eu de vină şi m-ar fi dat afară imediat. Idiotul de Nakaoka! A căpătat ce-a meritat!

Fireşte că argumentele lui Tsuruta stăteau în picioare, dar Tetsuyuki se simţea ca un criminal pe când stătea rezemat de peretele de beton încins din pasaj. Transpirase tot.

— Ticălosul de Nakaoka s-a ţinut ţanţoş la început. Chiar şi după ce a fost bombardat cu întrebări legate de serviciul de noapte şi i s-a vârât sub nas condica de prezenţă, a rămas netulburat. Presupun că s-a aşteptat ca susţinătorii grăsanului să-i vină în ajutor.

Preşedintele avea doi fii. Cel mare era solid, pe când cel mic era înalt şi slab. În particular, angajaţii împărţiţi în două tabere erau consideraţi clica grăsanului şi clica uscăţivului.

Cei din clica uscăţivului au pus la cale o farsă într-o perioadă când cei din tabăra grăsanului nu au putut lua legătura cu Nakaoka. Uscăţivul a dat telefon la grăsan acasă şi, sub presiune, a spus că Nakaoka a mărturisit hoţia, dar aşa i-au cerut cei din clica grăsanului. E adevărat? Tot uscăţivul a subliniat că fratele mai mare n-ar fi făcut aşa ceva în ruptul capului. Dacă ar fi adevărat, hotelului nu i-ar rămâne decât să ceară o investigaţie oficială din partea poliţiei, iar asta ar însemna o pată neagră pe reputaţie. Răspunsul a fost simplu şi la obiect.

Şiroaie de sudoare îi invadaseră fruntea. Tsuruta a continuat de parcă ar fi fost un detectiv ce făcuse o faptă mare:

— Nu putem păstra în hotel un asemenea hoţ. Hai să-l concediem! Ce rost ar avea să ţinem în propriul hotel un angajat care fură? Nakaoka nu e numai hoţ, e şi dus cu pluta.

Aşa s-a terminat afacerea Nakaoka.

— Prea le ştii pe toate! Cum se face că un băiat de serviciu ca tine e la curent cu probleme importante ale hotelului?

Tsuruta l-a privit pe sub sprâncene şi a pufnit în râs:

— Tu m-ai ajutat! Dar să nu mai spui nimănui! De fapt, mărturisesc că am şi o preţioasă sursă de informaţii.

— Cine?

— Yuriko, fata de la grătare.

— Yuriko!

— M-am culcat cu ea de nenumărate ori, a spus Tsuruta cu mândrie. Fata e de partea Departamentului de afaceri, aşadar ţine cu clica grăsanului.

Tsuruta i-a tot băgat sub nas degetul mic, gest sugestiv…

— Pricepi?

— Ce să pricep? a întrebat Tetsuyuki indiferent.

El nu voia decât să scape de pasajul acela oribil cât mai iute posibil. Nu-l mai interesa nimic.

— Şeful Departamentului de afaceri doar pretinde că e de partea grăsanilor, dar, de fapt, ţine cu clica uscăţivului.

Tetsuyuki i-a zâmbit lui Tsuruta, zicându-şi în sinea lui: „Individul ăsta doar face pe prostul, dar nu e prost deloc.“

S-a lămurit. Aşadar, Minoru Miyake, arătosul şef al Biroului de afaceri, pusese la cale intriga aia copilăroasă prin care cei din clica grăsanului s-au făcut de râs. Manipulase lucrurile astfel încât să-l îndepărteze pe Nakaoka şi să deţină controlul asupra alegerii viitorului preşedinte, aducând la putere clica uscăţivului.

Tsuruta privea mirat chipul zâmbitor al lui Tetsuyuki.

— Ce te amuză?

— Indiferent cum evoluează lucrurile, poţi să-ţi iei adio de la promovare.

— De ce?

— Yuriko se culcă cu oricine: cu Nakaoka, cu tine… şi cu şeful de la afaceri… Acesta ştia de multă vreme de relaţia dintre ea, Nakaoka şi tine. De aceea a şi pus la cale strategia asta: să-l acuze pe Nakaoka de hoţie, dar să cadă bănuiala asupra ta. Chiar dacă Yuriko n-a fost decât o unealtă în toată această mârşăvie, e o unealtă drăgălaşă şi isteaţă… dar şi un canal de descărcare fiziologică foarte potrivit. Miyake e om şi bărbat în primul rând. Nu avea cum să nu vă poarte sâmbetele ţie şi lui Nakaoka pentru că v-aţi culcat cu Yuriko. Gelozia e firească. Întregul scenariu îmi este foarte clar. La adunarea generală a acţionarilor, uscăţivul va fi preşedinte. Între timp, Miyake va fi promovat în postul potrivit. Însă tu vei rămâne băiat de serviciu până la pensie.

Văzându-l pe Tsuruta cum se crispează, lui Tetsuyuki i-a venit o idee. Nu ştia încă dacă o să funcţioneze sau nu.

— Şi Miyake e prost de dă în gropi. Un individ cu nevastă şi copii care se încurcă cu o angajată de la aceeaşi companie – femeie tânără şi necăsătorită – şi după scena de amor începe şi-i vorbeşte despre planul clicii uscăţivului… nu-i în toate minţile. Chiar nu-şi dă seama că, dacă s-ar fi aflat, oricât de grozav ar fi fost şi oricâte şanse ar fi avut, nu ar mai fi rămas nici măcar în hotel? Dacă cei din clica grăsanului ar fi auzit măcar un zvon cât de mic legat de asta, oamenii din clica uscăţivului ar fi zburat cât colo, în ultimul moment, chiar dacă erau siguri că vor câştiga.

Supărarea nefondată a lui Tetsuyuki s-a transformat într-un fel de răutate. Voia să-i vadă pe amândoi – şi pe Tsuruta, aflat în faţa lui, şi pe Miyake, care fără îndoială se bucura de victoria câştigată – dispărând din hotel. Tetsuyuki n-a mai stat să-l asculte pe Tsuruta, ci a luat-o pe coridorul vag luminat.

Supărarea lui a devenit treptat amărăciune. Când, pentru prima oară după cinci zile, se schimba din uniformă în pantaloni şi pulover, s-a trezit fiindu-i milă de Yuriko, socotind-o „un pic cam bolnavă“, cu toată frumuseţea ei răpitoare.

A pornit să se întâlnească cu Yōko la gara Ōsaka, într-o stare de spirit excelentă.

— Mereu eşti în întârziere, a bombănit ea.

Era bosumflată, cum nu-i stătea în fire. În vagonul de pe linia Kanjō, a scos din geantă o scrisoare recomandată.

— Aici era şi porţia ta, dar nu ţi-o mai dau.

— Adică? Ce porţie?

— Nu-ţi spun.

— Am întârziat doar zece minute. De ce faci atâta caz din asta?

— Dacă te-am aşteptat acum zece minute, data viitoare o să te aştept vreo oră.

Ca să-i schimbe starea de spirit, Tetsuyuki i-a apăsat sânul cu cotul, aşa cum se ţinea de cureluşa de sus.

— Rămâi la mine diseară, da? a întrebat-o el pe un ton vesel.

— Te rog să nu fii nesimţit în public!

Sfârşitul reproşului era totuşi amestecat cu un mic hohot de râs. A scos iar plicul din geantă şi i l-a întins. Expeditorul era Chiyono Sawamura.

— E cadou de Anul Nou, pentru amândoi. I-am telefonat imediat ca să-i mulţumesc. Am încercat de mai multe ori, dar a fost tot timpul ocupat. Când ajungem la Suminodō, încerc din nou.

În plicul exterior se mai aflau două mai mici, fiecare conţinând 20 000 de yeni. Au mai găsit şi o scrisoare caligrafiată frumos:

În ultima vreme nu mai am chef să mă întâlnesc cu oameni. Chiar dacă îmi vin oaspeţi, rog servitoarele să spună că nu sunt acasă.

Voi doi sunteţi bine?

Deşi evit lumea, am vrut să fac ceva pentru unii. De aceea am dat lucruri care însemnau mult pentru mine. Vă rog să acceptaţi fără reţinere ceea ce v-am trimis. M-am tot gândit ce v-ar face plăcere, dar nu mi-a venit nici o idee. Folosiţi banii cum socotiţi că e mai bine.

— Vai! Patruzeci de mii de yeni pentru amândoi! Mâine, când mergem la Ōsaka, hai să mâncăm la hotel nişte carne de vacă Matsuzaka şi un grătar. Putem comanda şi o băutură scumpă…

— Nu! În nici un caz, a zis Yōko, smulgându-i plicul din mână. Îi punem deoparte. Trebuie să plătim cât mai iute datoriile lăsate de tatăl tău, nu-i aşa?

— Au zis că a început să aibă dureri mari seara devreme, au chemat ambulanţa şi au dus-o la spital, dar a murit în jurul orei zece.

Au rămas amândoi nemişcaţi destulă vreme. Se aflau pe strada din faţa gării, luminată bine, însă friguroasă din pricina vântului. De parcă s-ar fi vorbit, au trecut amândoi prin strada comercială şi au traversat calea ferată.

— Avea ani frumoşi…

Tetsuyuki se simţea parcă dezamăgit că Chiyono Sawamura nu a murit în căsuţa de ceai înălţată în grădina aceea spaţioasă. El şi-a dat seama după felul cum vorbise că i-ar fi plăcut să-şi găsească sfârşitul acolo şi trăia tot timpul cu senzaţia că dorinţa îi va fi împlinită.

„Cred că ceremonia ceaiului e un ritual care te îndeamnă să cugeţi la viaţă şi la moarte."

Tetsuyuki îşi amintea limpede fragmente din povestea vieţii ei, pe care le-a depănat neîntrebată.

„În camera de ceai, atât gazda, cât şi oaspeţii sunt de fapt morţi. După ce pleacă de acolo, sunt vii… Mai trag câte un pui de somn la prânz în camera mea de ceai, şi astfel am ajuns să înţeleg lucrurile mai bine. Când dorm, sunt moartă. Când sunt trează, sunt vie. Dar în ambele cazuri sunt eu însămi. Viaţă şi moarte… viaţă şi moarte… viaţă şi moarte…"

Când au intrat în cameră, Tetsuyuki şi Yōko s-au îmbrăţişat, pecetluindu-şi buzele parcă la nesfârşit.

Tetsuyuki n-a avut replică. A stat o vreme îmbufnat şi a privit peisajul de dincolo de fereastră. Brusc, i-a venit o idee.

— Poate ar trebui să cerem sfatul cuiva priceput în probleme referitoare la legi. Tata nu mi-a lăsat nimic moştenire. Sunt obligat să returnez bani pe care nu i-am împrumutat vreodată? Numai pentru că sunt copilul lui, n-ar trebui să-i plătesc eu datoriile. N-am moştenit nimic, absolut nimic... doar datorii. Ce tâmpenie!

S-a hotărât ca după vacanţa de iarnă să întrebe un profesor de la Facultatea de Drept cum stau lucrurile. De îndată ce au ajuns la Suminodō, Yōko a intrat într-o cabină telefonică. Între timp, Tetsuyuki a făcut cumpărăturile de pe lista mâzgălită de ea: două cotlete, ulei pentru salată, unt, cartofi, varză, ceapă, maioneză, morcovi, cafea boabe. Cu toate că i-a luat destul de mult timp să cumpere toate astea, Yōko nu ieşise încă din cabină.

Pe când se îndrepta spre ea, cu o sacoşă mare în braţe, Yōko a ieşit de la telefon şi a rămas ţintuită locului cu o expresie greu de descifrat pe chip.

— Mi-au spus că doamna Sawamura a murit azi-noapte.

— A murit?

— Priveghiul e în noaptea asta.

A scos plicul din geantă şi s-a uitat la dată: fusese expediat pe 30 decembrie.

— Ce face Kin? a întrebat Yōko cu o voce oarecum schimbată.

— Vieţuieşte.

— Măcar încă o vreme…

— Am să scot cuiul din el pe data de 12 aprilie.

Nu știa, dar era chiar ziua când, în această încăpere întunecată, Tetsuyuki îl ţintuise pe Kin de stâlp. Era de asemenea ziua în care îmbrăţişase pentru prima oară trupul gol al iubitei… o zi luminoasă de primăvară.

— De ce 12 aprilie? a întrebat Yōko.

Tetsuyuki nu i-a răspuns. Nici el nu ştia prea bine de ce alesese ziua respectivă.

— Ar trebui să mergem la priveghi, a punctat el.

Yōko şi-a scos haina fără o vorbă şi a început să pregătească cina în bucătărie. Tetsuyuki a dat drumul la sobiţă, şi apoi a privit trupul nemişcat al lui Kin. Într-o clipă i s-au limpezit toate în minte, dobândind o strălucire ciudată.

„Pe 11 şi 12 aprilie anul trecut am ţintuit două creaturi.“

S-a întors şi a privit fix spatele lui Yōko. I se părea mică, neajutorată, calmă, şi totuşi de o vigoare neobişnuită. Dragostea pe care i-o purta nu era doar atracţie fizică, ea se amesteca şi cu un dram de nelinişte.

S-a apropiat încet de ea şi i-a cuprins talia cu braţele, apoi şi-a frecat obrajii de trupul ei.

— Hai să mergem la priveghi. Dacă pornim înainte de ora şase, ajungem la ţanc. După ce

plecăm de acolo, poposim la hotelul Mata Kitarō. Pot scoate cuiul din Kin, dar nu mai pot scăpa de cuiul ţintuit în tine.

Yōko s-a întors şi l-a privit insistent. Se pare că luase vorbele lui în sens indecent.

După ce au mâncat, Tetsuyuki şi-a pus pijamaua la îndemnul iubitei şi s-a băgat în aşternut. În ultima săptămână nu dormise mai mult de patru ore pe noapte. Ea s-a aşezat la capul lui, iar Tetsuyuki i-a băgat mâna în fustă.

— Iar? Dacă te comporţi astfel, nu mai apuci să dormi.

Deşi părea că-i reproşează, când i-a promis că nu va face nici un gest obscen cu degetele, ea s-a relaxat, îndoindu-se totuşi de promisiunea lui.

— Mă întreb cine va moşteni casa aceea imensă.

Pe când se gândea ce să-i răspundă, Tetsuyuki a adormit.

A dormit până la cinci şi jumătate şi au ajuns la Kawaramachi, în Kyōto, puţin înainte de ora nouă.

În apropierea Vilei Imperiale Shūgakuin, în faţa unui crâng de bambuşi, care nu te-ar fi dus deloc cu gândul la o zonă rezidenţială, au fost aliniate felinare din hârtie cu blazonul familiei. Era semn că se desfăşura un priveghi acolo. Câteva maşini fuseseră parcate lângă râu. Când au ieşit din taxi şi s-au apropiat de poartă, amândoi şi-au dat seama în acelaşi timp că uitaseră să ia cu ei mătănii pentru rugăciune.

Tetsuyuki aranjase cu un coleg să-i împrumute notiţele de la unele cursuri, ca să se pregătească pentru examenul de absolvire, iar Yōko se oferise să facă pe ghidul în Kōbe pentru mătuşa şi unchiul care au profitat de vacanţa de Anul Nou ca să viziteze zona Kansai. Aşadar, nici unul din ei nu putea participa la funeraliile de a doua zi, dar au cumpărat un plic de la o papetărie din gara Ōsaka, în care au pus suma de 10 000 de yeni din partea amândurora. Erau bani cu care exprimau condoleanţe. Fuseseră în mare viteză, şi de aceea uitaseră cu totul de mătănii.

— Ce ne facem? Nu se cade să intrăm fără mătănii… la o adunare atât de ceremonioasă, a şoptit Yōko.

— Asta e! Nu ne mai putem întoarce din drum. N-avem decât să le spunem că eram plecaţi când am aflat de decesul doamnei Sawamura şi am venit direct aici.

Când au deschis uşa, a ieşit un călugăr. Servitoarea pe care o mai văzuseră l-a condus până afară, apoi s-a întors spre ei să le mulţumească, cu o plecăciune adâncă, pentru că s-au deranjat de la o distanţă mare. Pe când înaintau pe coridorul cel lung, ea le-a spus:

— Toate rudele doamnei Sawamura locuiesc departe şi nu au sosit încă. Prezenţi sunt doar prietenii ei, precum şi domnul şi doamna Kumai.

În încăperea spaţioasă în stil japonez, în care fuseseră puse rămăşiţele pământeşti ale lui

Chiyono Sawamura, se aflau doar cinci prieteni – un priveghi mult prea modest pentru stăpâna unei case atât de mari.

După ce Tetsuyuki şi Yōko şi-au prezentat ofranda de tămâie, unul dintre prietenii prezenţi i s-a adresat domnului Kumai, spunându-i că sunt prea bătrâni ca să reziste toată noaptea şi s-au ridicat cu scuzele de rigoare. Domnul Kumai le-a mulţumit cu o plecăciune adâncă. Cei cinci s-au aliniat în faţa sicriului şi s-au rugat reverenţios. O femeie mai în vârstă, curioasă nevoie mare, a pus mâna pe uşiţa capacului de pe sicriu, cu intenţia de a vedea chipul decedatei, dar domnul Kuwai a împiedicat-o, explicându-i calm, dar ferm:

— Înainte de a trece în nefiinţă, doamna Sawamura şi-a exprimat dorinţa să nu las pe nimeni să o vadă în sicriu.

După ce-au plecat cei cinci, în încăpere au rămas doar domnul şi doamna Kumai, Tetsuyuki şi Yōko.

— Vă rugăm să ne scuzaţi că v-am dat bătăi de cap data trecută, a zis Yōko.

— Cred că s-ar cuveni să informez şi familia Lang despre moartea mătuşii mele. Deşi nu mă privea câtuşi de puţin problema, fiul lor m-a cam supărat. N-a venit să-şi ia părinţii şi a fost foarte nepoliticos cu noi. Nici măcar nu mi-am dat seama dacă salutul lui aspru a însemnat un gest de mulţumire adresat mătuşii mele, sau mai degrabă unul de reproş pentru că şi-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala. Oricum, nu cred că ea îl avea la inimă.

— Am primit un cadou de Anul Nou de la doamna Sawamura, a zis Yōko. A sosit azi-dimineaţă. Am rămas foarte surprinsă când am dat telefonul de mulţumire şi am aflat că a murit aseară…

— Răcise cu vreo douăzeci de zile în urmă şi a tuşit necontenit. I-am spus să meargă la doctor, dar a râs, zicând că n-are febră şi se simte bine. Aseară s-a auzit un fel de bubuitură în camera ei. Când a intrat menajera să vadă ce s-a întâmplat, a găsit-o pe jos, în agonie. Avea buzele pământii. Se pare că a fost conştientă până când a luat-o ambulanţa, pentru că i-a spus ceva.

— Ce anume?

Domnul Kumai a clătinat din cap la întrebarea lui Tetsuyuki.

— Menajera nu a distins cuvintele cu claritate şi nu a priceput nimic. Din clipa aceea şi până şi-a dat sfârşitul, nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa. Doctorul a spus că a fost atac de cord.

Tetsuyuki i-a aruncat o privire lui Yōko, dar şi ea părea oarecum nedumerită. Domnul Kumai tocmai i-a zis bătrânei care a vrut să se uite la chipul lui Chiyono Sawamura că aceasta, înainte să moară, şi-a exprimat dorinţa să n-o vadă nimeni moartă.

Tetsuyuki s-a scuzat că nu poate participa la funeralii şi a explicat de ce.

— V-aţi deranjat să veniţi la priveghi, vă rog să nu vă simţiţi obligaţi să fiţi prezenţi şi la funeralii, a spus domnul Kumai cu o plecăciune.

Frumoasa doamnă Kumai, cu chipul ei sever, se uita intens ba la Yōko, ba la jacheta ponosită a lui Tetsuyuki şi la cravata neagră cumpărată pe fugă în Kawaramachi.

Servitoarea a anunţat sosirea unor rude de la Kanazawa. Domnul şi doamna Kumai s-au ridicat şi au ieşit repede. Auzind paşii îndepărtându-se, Tetsuyuki s-a apropiat de coşciug.

— Tetsuyuki! i-a şoptit Yōko apăsat, încercând totodată să-l oprească de la un gest necugetat.

Însă el a deschis uşiţa de la capacul coşciugului şi a ridicat un colţ al pânzei albe. L-au trecut fiori şi era cât pe-aci să ţipe de groază. Ceea ce a văzut nu a fost chipul nobil şi calm, cu ten deschis, al lui Chiyono Sawamura, pe care-l cunoscuse în viaţă, ci o faţă hidoasă cu pielea înnegrită, distorsionată de agonie. Ochiul drept era închis, dar stângul rămăsese deschis. Dovada că nu era vorba de altcineva o constituia aluniţa maronie de lângă buză şi nasul frumos conturat – tot ce mai rămăsese din frumuseţea anilor de tinereţe.

— Tetsuyuki! a zis încet Yōko.

Se auzeau paşi apropiindu-se. Tetsuyuki a pus la loc pânza albă, a închis uşiţa şi s-a întors la locul lui. Degetele îi tremurau şi inima îi bătea nebuneşte. Domnul şi doamna Kumai au intrat însoţiţi de trei bărbaţi, toţi rude. Profitând de ocazie, Tetsuyuki şi Yōko s-au retras.

— Straniu priveghi! Şi mai ciudat mi s-a părut că a fost atât de puţină lume, a comentat Yōko în

taxi, strângându-l pe Tetsuyuki de încheietura mâinii. Am fost tot timpul îngrijorată, pentru că nu ştiam din ce parte a casei putea să apară cineva în orice clipă.

— Dar şi ţie ţi s-a părut neobişnuit ce i-a spus domnul Kumai acelei doamne în vârstă, nu-i aşa, Yōko? Parcă se contrazicea singur.

— Vai, ce nebuneşte mi-a bătut inima în timp ce te-ai uitat în sicriu!

— Mie mi s-a făcut părul măciucă…

Au văzut curând firma de neon a hotelului şi l-au rugat pe taximetrist să oprească. Au înaintat pe strada întunecată fără o vorbă. Vântul rece tipic iernilor din Kyōto i-a făcut să arate crispaţi. Plăcuţa electrică pe care scria „camere libere“ se bălăngănea pe aripile vântului cu un scârţâit ciudat. Proprietarul hotelului şi-a amintit de Yōko şi de Tetsuyuki. I-a întâmpinat cu zâmbetul pe buze şi cu gesturi mai degrabă potrivite unui şef de aprozar decât unui proprietar de hotel.

— Mă bucur că aţi revenit!

— Rămânem aici peste noapte, a spus Tetsuyuki.

— Musafiri de noapte! Poftiţi-i în cameră!

Proprietarul, cu vocea lui fermă, părea că s-a adresat unui angajat, dar, ca şi data trecută, el i-a condus în cameră.

— E cam rece în seara asta!

— Da, e!

— V-aţi hotărât să vă căsătoriţi, nu-i aşa?

— Cum v-aţi dat seama?

— După atâţia ani de muncă, am dobândit şi eu ceva experienţă. Aici vin tot felul de perechi. Îmi dau seama imediat dacă sunt amândoi căsătoriţi şi au familii, dacă abia s-au cunoscut, ori dacă tânăra nu-şi dă seama că însoţeşte un gangster, le-a explicat proprietarul în timp ce le umplea cada cu apă. Pentru cei care stau peste noapte nu avem mic dejun. Nu există personal adecvat, aşa că vă putem servi doar cu o cafea, pâine prăjită şi ouă. Vă declaraţi mulţumiţi cu atât?

— Da, suficient.

— La ce oră să vă servesc?

— La zece.

— Micul dejun la ora zece! a repetat el pe ton de comandă şi a ieşit din cameră.

Tetsuyuki şi Yōko s-au uitat unul la altul şi au zâmbit.

— Individul îmi transmite din energia lui.

Tetsuyuki şi-a dat seama brusc că în ambele dăţi când au poposit aici s-au aflat în preajma unor încercări grele. Prima oară, domnul şi doamna Lang au încercat să se sinucidă, iar azi se aflau la hotel după priveghiul lui Chiyono Sawamura. Tetsuyuki, îmbrăcat în haina lui jerpelită, a rămas în picioare, absent. Yōko i-a descheiat nasturii, şi-a cuibărit obrazul la pieptul lui şi a oftat adânc.

— Cum arăta doamna Sawamura?

— Era frumoasă, ca şi vie, a minţit el după o scurtă ezitare.

— Atunci de ce ţi s-a făcut pielea de găină?

profilul. Dormea pe o parte, cu trupul ei gol îndreptat spre el. Sânii păreau mici, aşa cum erau striviţi de braţe. Tetsuyuki i-a ridicat braţul drept şi l-a dat la o parte. A trecut ceva timp până când unul dintre sfârcuri – cel storcit sub un braţ – şi-a revenit la forma iniţială. Transformarea acestuia i-a smuls un zâmbet lui Tetsuyuki. Yōko părea că visează, buzele mişcându-i-se scurt, ca ale unui bebeluş ce suge la sânul mamei sale. Ba scotea şi nişte sunete uşoare. Tetsuyuki i-a urmărit apoi conturul buzelor cu degetul lui arătător. Sunetul scos de buzele ei s-a înteţit o clipă, şi apoi s-a oprit brusc.

Tetsuyuki a început să înţeleagă ce înseamnă dragostea dintre bărbat şi femeie, de ce este durabilă, şi totuşi fragilă. S-a jurat că n-o să-i mai reproşeze vreodată că s-a văzut şi cu alt bărbat. Exact când a luat hotărârea, a şi început să se îndoiască de el. Şi cu toate astea, era convins că vor fi un cuplu fericit. Regreta şi totodată îl îngrozea gândul că trupul ei lucios şi flexibil va dispărea într-o bună zi de pe pământ. Tocmai de aceea a început să reflecteze cu sinceritate la fericire şi simţea un nou impuls, îndemnându-l să-i facă fericiţi pe cei dragi, dar şi pe sine.

Nu-şi putea scoate din minte chipul hidos al lui Chiyono Sawamura, aşa cum îi apărea moartă. Îl obseda pur şi simplu. Fusese o fiinţă calmă şi cumpătată, şi vorbea frumos despre viaţă şi moarte. De ce li s-a interzis celor care veneau să-şi exprime condoleanţele să-i vadă faţa îngrozitoare? Ce i-o fi spus servitoarei? Oare

— Firesc, nu? Habar n-aveam când o să se întoarcă domnul Kumai şi ne spusese clar că nu voia ca noi să vedem faţa moartei.

— Oare de ce?

— Nu ştiu, dar pentru noi tot nu contează…

Au intrat în cada cu apă caldă şi au făcut tot felul de ghiduşii. Tetsuyuki a trasat cu palma conturul şoldului şi coapselor ei, şi apoi a zis pe un ton inocent şi cât se poate de vesel:

— Ce faci? Caşti? Nu te las să dormi în noaptea asta!

— Ba nu, vreau să dorm.

S-au şters unul pe altul cu prosopul şi au stat întinşi pe pat, goi, până le-a trecut senzaţia de căldură provocată de baie.

— Mă dor… i-a şoptit Yōko.

— Ce anume?

— Sfârcurile…

Yōko a început, numai că vorbele ei sunau mai degrabă a alintare de copil. El a stins lumina şi i-a şoptit tot felul de dulcegării, încercând în fel şi chip să-i declare dragoste. La un moment dat, s-au trezit făcând dragoste şi au terminat atât de epuizaţi, încât Tetsuyuki nu s-a simţit capabil s-o ia de la capăt.

Tetsuyuki s-a trezit brusc din pricina unui vis ciudat. Încerca să iasă la suprafaţă, de sub apă, dar cineva îl împingea înapoi cu forţa. A aprins veioza mică de lângă pat şi a văzut că e doar ora cinci. Având grijă să n-o trezească pe Yōko, Tetsuyuki i-a dat părul de pe faţă şi i-a privit

chiar credea în ceea ce afirmase despre viaţă şi moarte? Dacă n-a fost vorba de iluminare, ci mai degrabă de mândrie şi îngâmfare? Tetsuyuki i-a comparat chipul mort cu cel al tatălui său – frumos şi liniştit.

Cât trăise, tatăl lui fusese înşelat de multă lume, dar el nu înşelase pe nimeni. A fost jefuit şi a pierdut mult în viaţă, dar n-a pus vreodată mâna pe ceea ce nu era al lui. N-a făcut rău nimănui, şi multă lume era de părere că afacerea lui a eşuat tocmai pentru că a fost prea cinstit. Dar n-a câştigat totuşi în lupta cu viaţa?

Tetsuyuki nu ştia nimic despre viaţa lui Chiyono Sawamura, dar îşi închipuia lesne că ultimii ei ani de viaţă îmbelşugată şi liniştită aveau la bază o seamă de nefericiri provocate altora. Indiferent cât încerca ea să tăinuiască asemenea lucruri sau să le împingă în trecut, faptele i-au înnegrit chipul mort şi l-au distorsionat, făcându-l de nerecunoscut. De aceea i s-o fi deschis şi ochiul drept. Incapabilă să ducă cu ea pe lumea cealaltă casa impunătoare, grădina elegantă şi renumitele ustensile de ceai, Chiyono Sawamura a pornit pe ultimul drum doar cu chipul ei hidos. Oare nu tocmai chipul vorbeşte răspicat despre firea omului? Pe Tetsuyuki îl furaseră gândurile şi uitase de mişcările degetului său arătător. Yōko a tresărit şi l-a privit cu ochi somnoroşi şi supăraţi.

— Ce faci cu mâna aia? Te rog, fii cuviincios când dorm.

I-a îndepărtat mâna peste umăr şi a încercat să adoarmă iarăşi, dar l-a întrebat la un moment dat:

— Nu poţi dormi?

— Îhî.

— Eşti cumplit de obosit.

— Sunt cu nervii încordaţi la maximum. Cred că iau o bere…

Era atât de cald în cameră, încât lui Tetsuyuki i se făcuse sete. A scos o bere din frigider şi a băut-o aşezându-se pe marginea saltelei. După două-trei înghiţituri, Tetsuyuki i-a ridicat bărbia:

— Lasă-mă să-ţi mai bag un cui. Apoi o să pot dormi.

— Te rog să fii mai romantic!

S-a răsucit ca să-i ofere trupul. Dormitul a fost doar un pretext, dar după sex şi bere chiar a dormit liniştit.

Tetsuyuki şi Yōko au ajuns la gara Umeda de pe linia Hankyū abia pe la ora unsprezece. Au intrat într-o cafenea de la etajul IV al clădirii din faţa gării, şi de cum s-au aşezat, Yōko i-a şoptit:

— Ar fi grozav să rămân însărcinată.

Tetsuyuki a priceput iute semnificaţia dorinţei. Va trebui să se întâlnească într-o bună zi cu tatăl ei şi să-i ceară permisiunea să se căsătorească. Ştia că bătrânul nu e dispus la un asemenea gest. În cele patru sau cinci dăţi când se întâlniseră, lui Tetsuyuki i-a fost clar, din gesturi şi tonul vocii, că nu-l agreează câtuşi de puţin. Ba mai mult, îl dispreţuieşte. Se număra printre taţii deloc

amabili cu băieţii care vin să le răpească fiicele. Nici Tetsuyuki nu se arătase prea drăgălaş, îi răspunsese cam cu aceeaşi monedă.

Ce era rău în faptul că mama lui muncea într-un restaurant mic din Kita Shinchi? Şi ce e rău în faptul că el munceşte temporar într-un hotel, până la terminarea facultăţii? Cu ce-l deranja că el şi mama lui erau copleşiţi de datoriile lăsate de tatăl său? Tetsuyuki zicea aşa în gândul lui, dar îşi dădea totodată seama ce simte un tată care-şi căsătoreşte fata. I se părea firesc ca tatăl lui Yōko să nu fie de acord cu unul ca el. Numai că tatăl ei nu doar îl dezaproba, dar îl dispreţuia atât pe el, cât şi situaţia în care se afla. Tetsuyuki voia să o ceară pe Yōko de nevastă după absolvire.

— Dacă şi atunci refuză să mi te dea?

— Chiar dacă sunt însărcinată? chicoti ea. Dacă se va întâmpla aşa ceva, părinţilor nu le rămâne decât să cedeze. Nu cred că ar mai refuza atunci. Sau îi pot părăsi…

Tetsuyuki a zâmbit forţat când i-a văzut chipul hotărât. Simţea că aşa ceva n-ar putea face.

Yōko a schimbat vorba.

— E momentul să te apuci serios de teza de licenţă. Eu am scris deja douăzeci de pagini.

— Încep şi eu mâine.

— Care-i subiectul?

— De ce Kin mai trăieşte, deşi a fost străpuns de cui.

— Termină cu prostiile! Dacă nu ţi se acceptă?

— Am glumit. Un asemenea subiect m-ar da gata. Altul mai greu nici că aş găsi…

— Am obosit îngrozitor.

Zâmbetul lui Yōko trăda şi oarecare stânjeneală.

— De câte ori să-ţi mai spun? E de o sută de ori mai epuizant pentru un bărbat decât pentru o femeie… să-mi menţin starea de spirit şi vitalitatea, clipă de clipă, fie că sunt jignit sau ies victorios, fie că înscenez ceva sau pur şi simplu mă apucă disperarea… Tu n-ai avut nici o problemă, ai stat liniştită.

— Şi ce înscenezi, mă rog? Ce vrei să spui?

Yōko nu mai suporta scenele lui. I se păreau teribil de ciudate. S-a apropiat de el.

— Nu-ţi pot mărturisi.

— Atunci vezi-ţi mai departe de scenele tale… chiar şi după ce îmbătrâneşti. Când n-o să mai fie scene, o să mă satur de tine repede.

Yōko şi-a deschis geanta şi a scos mandatul poştal primit de la Chiyono Sawamura. A căzut pe gânduri o vreme, dar apoi i-a spus în timp ce-i lua un fir de aţă de pe haină, ca să-l arunce în scrumieră:

— Şi eu am tot înscenat câte ceva…

Tetsuyuki a tăcut. Când erau doar ei, goi în aşternut, Yōko punea la cale diverse scene, „în felul ei“. Dar cuvintele rostite adineauri punctau altceva, cu totul diferit de aşteptările lui Tetsuyuki.

— Ca să fiu cinstită, nu mi-a plăcut Chiyono Sawamura.

— De ce?

— Îmi amintesc de o secvenţă dintr-un film franţuzesc văzut cu ceva timp în urmă: „În afară de omucidere, e o femeie care a făcut absolut totul în viaţă…“ Mi-a venit în minte secvenţa şi când am văzut-o prima oară. Cred că am asociat-o cu personajul din film. Şi totuşi, afişa un aer inocent. Totul era înscenare din partea ei şi îşi dădea silinţa să facă pe virtuoasa, lăsând impresia că transcende lucrurile.

— Hmmm… De ce ai avut asemenea impresie?

— Îşi mişca ciudat faţa şi ochii… mă treceau fiori când o vedeam. Nu ştiu cum să-ţi spun, dar înţelegi, nu? Senzaţia că cineva poartă câteva măşti şi le tot schimbă între ele. Chiar dacă chipul persoanei se schimbă, ochii rămân aceiaşi. Brrrrrr…

— Şi care era înscenarea ta?

— Deşi nu-mi plăcea, m-am prefăcut că-mi place. Prin cuvintele şi atitudinea mea o lăsam să creadă că o ador.

— Zău?

Pe Tetsuyuki nu l-a surprins că Yōko fusese capabilă să se prefacă, ci mai degrabă felul în care descifrase sufletul lui Chiyono Sawamura. Mama lui avea dreptate: „Fata are privilegiul unei educaţii alese, dar chiar şi mâine ar fi capabilă să pună pe fugă un colector de taxe.“ Ce mamă grozavă avea!

— Ieri, când am dat la o parte capacul coşciugului, toate măştile doamnei Sawamura dispăruseră.

Yōko a cântărit vorbele lui Tetsuyuki, căzând pe gânduri, dar nu l-a întrebat nimic. Ca de obicei, s-au despărţit la turnichetul de pe linia Hankyū.

Ajungând acasă, Tetsuyuki l-a găsit pe Isogai şezând pe scări. Ori din pricina frigului, ori din cauza inimii lui slăbite, era tare palid la faţă. La hotel trecuseră deseori unul pe lângă altul, dar întotdeauna erau prea ocupaţi ca să şi vorbească. Se salutau şi-atât.

— De când eşti aici?

— De peste trei ore.

— Ce s-a întâmplat?

— Şopârla mai trăieşte?

— Îhî. E anotimpul hibernării şi nu prea mănâncă, dar e în viaţă.

— Lasă-mă să stau la tine în noaptea asta.

— Bine, stai. S-a întâmplat ceva?

Isogai s-a ridicat cu mare efort şi a rămas cu ochii aţintiţi la un grup de copii care alergau pe alee.

— Vreau să mor, a murmurat el.

Tetsuyuki l-a privit fix. Undeva, în zare, se vedeau pe cer trei vulturi. Pe când căuta cuvinte de încurajare, a devenit brusc indiferent şi a încuiat uşa fără să mai scoată o vorbă. Îşi dorea ca Isogai să plece acasă. Dacă voia să moară, n-avea decât…

Isogai s-a aşezat pe jos, rezemat de perete, cu privirile la Kin. Coada i se mişca precum

pendulul stricat al unui ceas. Tetsuyuki a încercat să-i dea nişte larve, dar Kin nu voia să mănânce. A întins aşternutul şi şi-a scos pijamaua.

— Sunt obosit, vreau să dorm.

— Plapuma aia miroase a femeie.

Pe chipul lui s-a conturat un zâmbet, dar era cu ochii la Kin.

Ieri fusese într-adevăr Yōko pe la el, dar l-a culcat, a aranjat puţin bucătăria, şi apoi a copiat ceva notiţe pentru teza ei de licenţă. Mirosul nu avea cum să fi pătruns în aşternut. Isogai era mult prea sensibil, a presupus Tetsuyuki.

— Când eşti obosit, vezi totul în negru. Odihneşte-te şi o să te simţi mult mai bine, a zis cu voce tare.

— Inima mea oboseşte din orice, de parcă aş supune-o unui efort imens, mai multe ore. Oboseşte şi dacă stau nemişcat. Nu pot munci, nu mă pot distra. Îmi doresc să se oprească…

Tetsuyuki şi-a tras plapuma peste cap şi a închis ochii. „M-am săturat. Chiar nu mai pot. Aşa-i spuneam lui Kin când a apărut alt bărbat în viaţa lui Yōko.“

A scos capul iar, a luat cheia din buzunarul pantalonilor şi a pus-o lângă Isogai.

— Vreau să dorm. Te rog să încui când pleci, bine? Şi apoi strecoară cheia pe sub uşă.

Cel mai bun somnifer pentru Tetsuyuki era să-şi închipuie că face dragoste cu Yōko. Adormea imediat.

Lumina amurgului se strecura printre perdele, şi asta l-a dus cu gândul la mama. După un vis ciudat şi ilogic, care s-a tot repetat, se simţea pur şi simplu extenuat. Isogai nu plecase.

— Ai dormit ca lumea… şi ai sforăit. Aprinde soba, e frig.

Tetsuyuki şi-a pus un pulover peste pijama şi a aprins sobiţa cu kerosen, încălzindu-şi mâinile imediat la flăcările ei.

— Cât am dormit, te-ai uitat tot timpul la Kin?

— Îhî.

— În aprilie am de gând să-i scot cuiul.

— Aprilie?

— Am impresia că, dacă i-l scot acum, moare. Mai bine aştept primăvara…

— Hai să punem la cale o revoluţie! a spus Isogai calm, dar cu voce fermă.

— Revoluţie? Adică? a pufnit Tetsuyuki pe nas, întorcându-se spre Isogai.

— Eu sunt obiectul revoluţiei. Mi-e frică, dar vreau să trec prin ea.

Tetsuyuki s-a ridicat şi a aprins lumina.

— Grozav! Hai să mergem la spital mâine! Merg cu tine.

Tetsuyuki vorbea de parcă el urma să fie operat.

— În Chisato există un spital specializat în boli cardiovasculare. Am în buzunar scrisoarea de recomandare.

Isogai a scos un plic împăturit în două şi l-a ţinut în palmă ca să-l vadă şi Tetsuyuki. A murmurat apoi cu un zâmbet în colţul gurii:

Altfel, în momentul când îi dai drumul afară, se şi înfruptă din el un şarpe sau vreo pasăre răpitoare, a sugerat Isogai.

Tetsuyuki se gândea cam la acelaşi lucru, dar undeva, în străfundul sufletului, i-a scăpărat o idee. Kin trăia. Dacă scotea cuiul, putea foarte bine să moară; dacă lăsa cuiul acolo, continua să trăiască dacă primea mâncare şi apă. Tetsuyuki nu voia să-l chinuie, voia să trăiască, şi în nici un caz nu concepea să se despartă de el.

Cocheta uneori cu ideea de a lua un fierăstrău ca să taie o bucată din stâlp fără să îl rănească pe Kin. Asta însemna să lase cuiul în el. Pe de altă parte, avea să plătească din greu pentru gaura lăsată în stâlp. Nu era vorba doar de un panou rupt sau de un geam spart. Repararea stâlpului l-ar fi costat o avere.

I-a spus şi lui Isogai ce i-a trecut prin cap. Isogai a fost de acord, dar a venit cu o sugestie bună:

— Inventează un alibi care să ţină… şi care să dovedească gravitatea situaţiei… Eventual, un accident inevitabil.

— Ce accident inevitabil ar putea susţine ciopârţirea unui stâlp?

— Eu nu ştiu, dar poate-ţi vine ţie vreo idee.

— Te rog pune-ţi mintea la contribuţie. S-a hotărât deja să plec de aici la începutul lui aprilie şi să locuiesc împreună cu mama. Nu-l pot lăsa pe Kin de izbelişte. Ori scot cuiul din el, ori tai din stâlp şi-l iau pe Kin cu mine.

— Ori de câte ori îl privesc, mă simt de parcă aş căra un pistol pentru sinucidere.

— Operaţiile de inimă făcute în Japonia sunt renumite în lumea întreagă. Nu te teme, o să fie bine!

— E lesne să dai din gură. După ce folosesc un fierăstrău ca să taie coastele, îmi vor conecta arterele la o inimă artificială... Numai când mă gândesc la asta, mi se întunecă privirile. Îmi vine să fug, dar n-am unde. Sunt fiinţă vie, ca şi el, a zis Isogai arătând cu degetul spre Kin. Dacă el a rămas în viaţă după cele păţite, ar trebui să supravieţuiesc şi eu.

Mai rămăsese puţină carne de la cumpărăturile de ieri; mai avea cartofi şi varză. Tetsuyuki a băgat în priză vasul de orez şi a tocat totul. A topit nişte unt în tigaie, a condimentat cele tocate cu piper şi sos de soia, le-a perpelit prin unt, apoi le-a pus pe farfurii şi le-a aşezat pe măsuţă.

— Rămâi aici peste noapte.

— Bine. De fapt, nici nu aveam de gând să plec acasă.

— Oricum nu voiai să mori, nu-i aşa? Ai venit la mine ca să te hotărăşti pentru operaţie. Ar trebui să-i mulţumeşti lui Kin pentru asta.

Tetsuyuki s-a decis să scoată cuiul din Kin fără să-l omoare. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Pe când mâncau, se gândeau amândoi cum să procedeze.

— Deoarece cuiul s-a contopit cu intestinele, bine ar fi să-l scoţi brusc. Apoi, să faci o cutie din lemn şi să-l îngrijeşti până i se vindecă rănile.

S-au tot gândit şi le-au trecut prin minte mai multe soluţii, dar nici una care să arate inevitabilitatea tăierii stâlpului. Găselniţele lor erau pur şi simplu ireale.

— Ce-ar fi să pretinzi că un şobolan a ros stâlpul?

— Ce idee stupidă! Cine ar putea crede aşa ceva?

Tetsuyuki l-a străfulgerat pe Isogai cu privirea. Până la urmă s-au pus la somn fără să le fi venit vreo idee cât de cât plauzibilă. Existând un singur rând de aşternut, s-au culcat spate-n spate ca să încapă sub el.

Femeia de alături a deschis fereastra şi şi-a strigat pisica.

— E atât de prost construit blocul acesta de garsoniere, încât se aude ce se vorbeşte alături, chiar şi ce-i spune femeia pisicii. Uneori chiar lasă impresia că-i pisică-stafie…

Auzind explicaţia, Isogai a sărit ca ars:

— Pisică!

— Pisica?

— Da, ai putea-o folosi ca pretext.

— Cum?

— Păi… că aveai nişte peşte uscat atârnat de stâlp şi ai uitat să închizi geamul la plecare. Când te-ai întors acasă noaptea, pisica a sărit la tine. Luat prin surprindere şi neştiind că e pisica din vecini, te-ai apărat cum ai putut cu un cuţit mare de bucătărie. Pisica, speriată, a continuat să te atace. Cuţitul a lovit stâlpul, făcând tăieturi în el şi decupând o bucată. Cum ţi se pare?

— Ar fi o problemă în propunerea ta… Dacă ar fi pisica proprietăresei, atunci ea nu ar avea motive să se mai plângă. Numai că pisica cu pricina aparţine vecinei de alături, care n-are nici o legătură cu stăpâna. Unul din noi va trebui oricum să plătească despăgubiri.

— Şi ea n-are pisică?

— E atât de zgârcită, că n-ar cheltui un bănuţ fără să fie nevoie. Nu ar fi în stare să hrănească o pisică sau un câine.

Isogai a oftat din rărunchi.

— Am obosit. Şi mă doare capul. Nu îţi rămâne decât să scoţi cuiul. Chiar dacă moare, Kin-chan o să fie mai fericit fără el. Nu-l mai poţi ţine în starea asta mizerabilă.

Cuvintele lui Isogai răsunau ca un ecou al propriei stări de spirit.

— Să nu te răzgândeşti mâine, bine? Ştiu că ţi-e frică de operaţie…

— Da, mi-e frică. Cum să nu-mi fie? Dar sunt hotărât. Am avut nevoie de cinci ani să ajung la hotărârea asta.

Tetsuyuki a simţit nevoia să-i povestească lui Isogai despre Chiyono Sawamura, mai exact despre incidentul cu domnul şi doamna Lang şi să-i dezvăluie diversele afirmaţii. Şi despre chipul ei mort. I-a luat ceva timp să-i explice totul, mai ales că nu s-a putut abţine şi a strecurat-o şi pe Yōko în poveste. De fapt, a deraiat de la bun început… mărturisind frământările provocate de iubire, planurile de viitor… şi abia după vreo

patruzeci de minute a ajuns la subiectul principal. La sfârşitul istorisirii lui Tetsuyuki, Isogai a mormăit:

— Aşadar, resemnare…

— Ce vrei să spui?

Isogai nu i-a răspuns. Tetsuyuki l-a înghiontit.

— Dormi?

Isogai a răspuns în cele din urmă.

— Consider că e corect ce-a spus ea. Până nu mori, n-ai cum să fii sigur, dar eu sunt de părere că atâta vreme cât eşti în viaţă, dacă crezi cu toată fiinţa că vei renaşte, vei muri, iar vei renaşte… atunci, oricât de dureroasă ar fi lumea asta, nu face doi bani. Totuşi, dacă o foloseşti doar ca să te aperi de teama de moarte, nu-ţi va fi de nici un folos. În străfundul sufletului, nimeni nu crede în aşa ceva. Încearcă să asculţi o rugăciune-incantare adresată unui turist de către un preot din Kyōto sau Nara. Sună atât de idiot, încât îţi vine să arunci cu pietre în el. Nici scriitorii care scriu romane dificile nu cred în ideile şi credinţele despre care scriu. Indiferent cât sunt de pretenţioase lucrurile despre care vorbesc şi scriu, nu sunt capabili să salveze nici măcar o persoană nefericită, cu atât mai puţin să rezolve problemele acelora care le sunt aproape şi dragi…

— Şi-atunci ce trebuie să faci ca să ajungi să crezi cu toată fiinţa?

— Am impresia că trebuie să faci ceva concret.

— Şi ce e acela „ceva“? Şi cât de concret trebuie să fie?

— Nu ştiu… Dacă aş fi ştiut, nu m-aş fi dat de ceasul morţii timp de cinci ani până să mă hotărăsc să mă operez.

Tetsuyuki a ieşit din aşternut şi a aprins lumina. Şi-a apropiat faţa de Kin şi a apucat de cuiul încăpăţânat. Nu ştia nici el de ce, dar cuiul care refuza să se mişte i-a amintit de chipul lui Chiyono Sawamura în sicriu. Apoi a răspuns privirii stăruitoare a lui Isogai:

— O să scot cuiul în aprilie. Sunt hotărât.

11

A doua zi după ce Tetsuyuki a terminat examenul de absolvire, cu scrisoarea de recomandare în mână, Isogai s-a îndreptat spre spitalul de boli cardiovasculare din Senri, dotat cu cele mai noi echipamente. Îl implorase pe Tetsuyuki să meargă cu el, drept care acesta l-a aşteptat vreo trei ore în sala de aşteptare, până când Isogai a trecut prin nişte investigaţii. Când a isprăvit, a venit şi s-a aşezat lângă Tetsuyuki:

— Mai au de făcut nişte analize şi după-amiază.

— Te operează?

— Să vedem ce zic analizele, dar ei vorbeau de parcă ar fi neapărat cazul de operaţie. Din câte am înţeles, ar fi bine să mă internez chiar azi.

— Însă nu eşti pregătit, nu-i aşa?

Palid şi cu capul plecat, a căzut un pic pe gânduri. A scos apoi din buzunarul hainei un carneţel şi a luat-o spre telefonul public.

— Pe cine suni?

— Pe sora mea, la serviciu. Am s-o rog să-mi aducă pijama, lenjerie şi nişte articole de toaletă.

— Îţi trebuie şi papuci.

— Ah, da, ai dreptate.

După vreo două ore a apărut în sala de aşteptare şi sora lui Isogai. Părea să fi fost informată despre cum arată Tetsuyuki şi cum e îmbrăcat, inclusiv culoarea puloverului, pentru că s-a îndreptat ţintă spre el.

— Sunteţi domnul Iryō?

Tetsuyuki s-a ridicat şi s-au salutat. Sora lui Isogai era cu-adevărat drăguţă, aşa cum afirmase el cândva. Fascinat de frumuseţea ei, Tetsuyuki s-a cam fâstâcit.

— S-a decis salonul în care va sta fratele meu?

Tetsuyuki a condus-o la încăperea asistentelor. O tânără deloc amabilă i-a dus la salonul respectiv şi a zis „acolo“, arătând cu degetul spre patul de lângă fereastră. Ea s-a întors apoi la celelalte asistente. Salonul în care se afla Isogai avea patru paturi ocupate de un băiat de şcoală generală, un bărbat între două vârste cu priviri pătrunzătoare, precum şi un bărbat obez mai în vârstă.

Sora lui Isogai a pus pe pat pijamaua cea nouă, cumpărată în grabă, dar nu prea ştia ce să facă cu sacoşa ce conţinea lenjerie personală şi articole de toaletă. Tetsuyuki i-a arătat cu degetul un colţ de lângă perete.

— Domnişoară Isogai, puneţi-o deocamdată acolo.

— Te rog să-mi spui Kaori.

— Nu trebuie să te întorci la slujbă, Kaori?

— Nu, mi-au dat liber azi înainte de terminarea programului.

Avea de gând să meargă mai departe dacă aştepta pe cineva.

— Nu ne-am văzut de multă vreme…

— Da, aşa e… Din vara trecută, când ai refuzat să-mi împrumuţi bani.

Nakazawa a ridicat privirile şi a zâmbit familiar:

— Şezi, dar trebuie să-ţi plăteşti cafeaua.

— Îţi sunt dator vândut. Nici nu mai ştiu de câte ori m-ai hrănit şi câte zile m-ai găzduit. Aş vrea să vină vremea când să mă pot revanşa.

— Admirabile sentimente, dar mie îmi sună acum ca un anunţ de despărţire.

Cam asta intenţionase Tetsuyuki, dar a izbucnit în râs, ca să-şi ascundă sentimentele.

— Ce rost are să te revanşezi faţă de cineva de care vrei să te desparţi definitiv? De ce eşti rău cu mine?

— Nu sunt rău! Nu mai vorbi prostii!

Nakazawa a zâmbit, dar în colţul gurii i-a apărut o cută care pulsa precum gura unui peştişor auriu. Trăda cu siguranţă faptul că se simţea jignit.

Tetsuyuki a dedus că discuţiile lor în contradictoriu despre *Regretarea abaterilor* îl supăraseră pe Nakazawa mai mult decât îşi dăduse seama. Poate era vorba de o supărare pricinuită de respingerea totală a unui sistem de gândire în care credea – în special dacă e vorba de religie – şi care durea mai tare decât ar fi putut pricepe însăşi persoana respinsă. Dar nu avea de gând să reia discuţia neplăcută, aşa că s-a hotărât

S-au întors la sala de aşteptare şi s-au aşezat pe o bancă.

— Să nu crezi că spun ceea ce spun pentru că sunt străin de familie, dar se zice că operaţiile de genul acesta reuşesc sută la sută…

Tetsuyuki a observat nuanţa neobişnuită de alb a corneei lui Kaori, care lui îi sugera o boală mult mai gravă decât a fratelui ei. A detectat şi o nuanţă de nefericire pe chipul ei atrăgător.

— Motive de îngrijorare există mereu, dar acum nu e ca şi când ar trece Oceanul Pacific înot ca să ajungă în America.

Kaori a ridicat ochii şi l-a privit mirată pe Tetsuyuki.

— Totul e să iei taurul de coarne! Am ajuns să cred că, odată ce eşti hotărât, orice e posibil în viaţă.

Kaori nu a comentat, dar după puţin timp s-a ridicat şi i-a făcut o plecăciune politicoasă lui Tetsuyuki.

— Îţi mulţumesc că l-ai însoţit pe fratele meu azi.

Tetsuyuki a trebuit să plece.

Ajungând la gara Umeda de pe linia Hankyū, a luat scara rulantă până la mallul de la subsol. Voia să-şi omoare cumva timpul. S-a uitat pe fereastra unei cafenele şi l-a zărit pe Masami Nakazawa rezemat de un panou din sticlă şi bând liniştit o cafea. Era singur. Tetsuyuki nu prea avea chef de hoinăreală fără ţintă, aşa că a intrat. L-a bătut pe Nakazawa pe umăr.

— Eşti singur?

să-l întrebe mai degrabă dacă voia să moştenească afacerea tatălui după absolvire sau îşi căuta de lucru în vreo companie. N-a apucat să-l întrebe, i-a luat-o Nakazawa înainte:

— Tot te cramponezi de ideea că Shinran nu a existat?

Tetsuyuki a sorbit puţin din cafea şi a răspuns calm:

— Hai să nu mai vorbim despre asta! Nu am fost chiar în apele mele atunci... Oamenii sunt liberi să îşi aleagă ce religie vor. Să nu mi-o iei în nume de rău, eu nu te-am respins atunci...

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Susţii în continuare că Shinran nu a existat?

— Puţin îmi pasă dacă a existat sau nu... Dacă tu crezi că a existat, probabil că aşa stau lucrurile.

— Nu contează ce cred eu. Shinran a existat cu adevărat. Poţi găsi un car de dovezi în sensul acesta, e un fapt istoric.

— Bine! Fie! Să zicem că a existat.

— Asta nu înseamnă că recunoşti. Eu vreau să recunoşti!

— Şi cu ce te încălzeşte dacă recunosc?

Nakazawa a zâmbit răutăcios şi s-a apropiat de Tetsuyuki.

— În ziua aceea mi-ai spus: „*Regretarea abaterilor* e o adunătură de cuvinte care îi lasă pe oameni fără vlagă. Când o citesc, îmi dispare şi cheful să trăiesc.“ Îţi aminteşti?

— Da, cam aşa ceva. Şi apoi am spus: „Mi se pare caraghios că fiul unui bogătaş care va moşteni această clădire într-o bună zi poate să spună: «Voi sfârşi cu siguranţă în iad».“

— Mie mi se pare absurd să amestecăm religia cu faptul că cineva e bogat sau sărac. Nu crezi?

— Da, ai dreptate. La urma urmei, există copii privilegiaţi care profită de capitalism ca să sfârşească în comunism.

Nakazawa a zâmbit, ridicând două degete.

— Şi cu asta, ai recunoscut două erori printre greşelile făcute atunci.

— Gata! N-am chef de ceartă azi! Am intrat pentru că te-am zărit şi pentru că nu ne-am întâlnit de multă vreme.

Dar Nakazawa nu se lăsa nici mort. A continuat pe un ton triumfător:

— Îţi dai seama câte minţi a luminat *Regretarea abaterilor*? Pricepi cum a dat oamenilor curajul să trăiască? De ce zici că-i o porcărie? Hai să judecăm logic.

Cu bărbia în palmă, Tetsuyuki l-a fixat cu privirea pe Nakazawa. I-a venit o adiere de parfum dinspre pieptul acestuia, şi Tetsuyuki s-a înfuriat din senin.

— Dacă vrei să-ţi explic logic, răspunde-mi la următoarea întrebare: ce e moartea[20]?

20. În japoneză, *ōjō*.

Nakazawa a aprobat din cap şi şi-a încrucişat braţele.

— Primul *ō* înseamnă „plecare“, *jō* este „renaştere în Paradis“.

— Şi unde pleacă omul?

— În Tărâmul Pur, presupun.

— Şi unde e acesta?

— O să afli când mori.

— Şi nu pot să ştiu unde e până nu mor? Adică, a dori să renaşti în Paradis înseamnă a dori moartea? Ce înseamnă de fapt că prin moarte „atingi iluminarea“ sau „curajul de a trăi“? Ce-s astea? Şi nu înseamnă deloc acelaşi lucru cu zicala „Norocul le surâde celor curajoşi“. Unde e Paradisul? Arată-mi-l!

— Poate chiar nu există. Dar folosind calea prin care-i faci pe oameni să viseze un Tărâm Pur imaginar, Shinran i-a ajutat să treacă mai uşor peste greutăţile vieţii. Tărâmul Pur este în interiorul fiecăruia dintre noi. Dacă i-ar fi învăţat pe aceia din vremea lui asemenea lucruri, ce-ar fi realizat? Adevărata semnificaţie a cărţii *Regretarea abaterilor* este profunzimea ideilor pe care le conţine.

— Aici se susţine că nu poţi renunţa la cele lumeşti, chiar dacă vrei. Da, aşa e. Însă în cele din urmă, legăturile tale cu lumea se consumă şi mori fie că vrei, fie că nu. Oamenii nu mor când vor ei. Degeaba îi îndemni „hai, mori“, ei nu mor la comandă. De fapt, ei vor să trăiască. Shinran a simţit cu siguranţă acelaşi lucru. Iar ideea de a incanta rugăciuni duce la apariţia unor morţi care sunt totuşi în viaţă. Iluminarea şi bucuria date de *Regretarea abaterilor* sunt ca morfina ce mai

uşurează durerea bolnavilor. Dacă durerea dispare, atunci şi ei trăiesc cu iluzia că boala a trecut. Numai că morfina este o otravă care grăbeşte sfârşitul bolnavului. De aceea am categorisit cartea ca fiind o porcărie, cu alte cuvinte o lucrare ce-şi găseşte locul în Iad. Uneori nihilismul e o băutură alcoolică dulce. Numai că o asemenea băutură îl poate determina pe cel care o absoarbe să se spânzure subit, să sară de pe o clădire înaltă ori să se arunce înaintea trenului. Şi asta pentru că este o băutură alcoolică dulce care îndeamnă la o resemnare dictată de cele mai profunde straturi ale spiritului.

— Tu ai citit foarte superficial *Regretarea abaterilor*, aşa că nu mă mir că gândeşti astfel. Şi asta se întâmplă şi pentru că nu ştii cât de profunde şi complicate au fost conflictele interne ale lui Shinran. N-are rost să-mi mai bat gura cu un insensibil ca tine… care nu înţelege nici cele mai elementare lucruri.

Nakazawa l-a fixat cu un rânjet dispreţuitor, cu ţigara încă în gură. Rânjetul a dispărut şi el.

— În mallul acesta subteran se învârtesc zeci de mii de indivizi ca tine…

— Adică?

— Idealişti atei.

Pe chipul lui Tetsuyuki s-a desluşit un surâs firesc.

— Tu intonezi *Namu Amida Butsu* în fiecare zi?

— De fapt, nu, dar Buddha există în sufletul meu.

— Religia înseamnă practică, nu-i aşa? Nu eşti tu marele idealist care nu incantează rugăciunea, dar îl are pe Marele Buddha în suflet?

Nakazawa s-a înroşit. Tetsuyuki a continuat, punând totodată banii pentru cafea pe masă:

— Nu sunt nici ateu, nici împotriva vreunei religii anume. Numai că pentru mine nu există religie – fie budistă, fie şintoistă – care se manifestă în afara mea, ca un simplu instrument. Cred că aş pleca urechea la o religie care să susţină exact ce e în interiorul meu. Am învăţat asta de la o şopârlă.

— Şopârlă?

Tetsuyuki s-a ridicat şi l-a privit de sus pe Nakazawa.

— Eu sunt mult mai credincios decât tine. Noţiuni ca „Paradisul“ şi „Ţinutul Pur“ au fost probabil propuse doar ca metafore, iar cu timpul, printr-un proces dialectic firesc, lumea a ajuns să creadă că ele există cu adevărat. Socot că e vorba aici de o ideologie de rezervă, aşa cum susţin şi intelectualii, adică de o oarecare atitudine de respingere atunci când nu înţelegi despre ce e vorba… De aceea l-am socotit pe Shinran un înfrânt. Obsesia lui legată de aventurile amoroase e o tâmpenie. Sexul face parte din Mama Natură, nu-i aşa? Tocmai pe intelectuali i-a impresionat preotul care şi-a transformat propria ipocrizie în iluminare. Indiferent cine manipulează paradoxurile, prin teorie sau prin vorbe goale, pentru mine Shinran rămâne un înfrânt.

Vrând să-i răspundă, Nakazawa l-a apucat pe Tetsuyuki de încheietura mâinii, dar acesta i-a zis cu un zâmbet indiferent:

— Ai grijă de tine! După cum ţi-am mai spus, nădăjduiesc să vină ziua când o să-ţi pot răsplăti amabilitatea.

Nakazawa i-a dat drumul lui Tetsuyuki.

Pe când păşea prin mulţime, Tetsuyuki a cugetat la „amabilitatea“ lui Nakazawa. Cu siguranţă nu din prietenie îi tot dăduse bani şi îl găzduise de nenumărate ori. Pe de o parte, trebuia să-şi omoare cumva plictiseala, iar pe de alta, să aibă un sentiment de satisfacţie că a făcut o faptă bună. Însă, datorită lui Nakazawa, ieşise din multe încurcături. Probabil că Nakazawa o să-l refuze, însă el dorea să-l răsplătească într-o bună zi… din tot sufletul. Şi spera să vină curând o asemenea zi.

Se simţea cu inima împăcată, numai că nu-i dădea pace o afirmaţie făcută: „Sunt mult mai credincios decât tine.“ Să fi fost oare adevărat? Tetsuyuki urca încet treptele înţesate de ziare şi reclame. Vântul de februarie îl făcea să se adune tot de frig. Prin ce diferă budismul de şintoism? Buddha şi Zeii? Biblia e una singură, dar de ce oare scriptura budistă este împărţită în atâtea feluri de *sutra*? Privindu-l pe Kin, pricepuse că există o imensă putere de viaţă – o forţă de regenerare – la pureci, păduchi, păpădie, precum şi la câini şi tigri, ori la fiinţele umane. Toţi sunt înzestraţi cu o asemenea forţă. „N-am arcuri sau baterii în mine, şi totuşi mâinile şi picioarele mi

se mişcă firesc. Inima-mi bate, sângele curge necontenit. Şi inima bate fără să se oprească. Nu-i ăsta un adevăr cât se poate de straniu? Şi totuşi toate creaturile mor în cele din urmă. De ce mor oare?“

Metropola era frumos luminată în amurg. Se apropia vremea când o să scoată cuiul. Kin apărea mereu în câmpul vizual al lui Tetsuyuki, oriunde se afla, numai că el nu îl vedea şopârlă. I se părea mai degrabă o bucată solidă de beatitudine deghizată ca şopârlă. Percepând ceva de o putere şi de o puritate infinite, s-a oprit brusc. Dar clipa aceea de beatitudine a ţinut tare puţin, doar o clipă, şi apoi a dispărut. Tetsuyuki a privit în sus, spre cer, în încercarea de a o readuce şi a o retrăi, însă Kin nu devenise nimic altceva. Era tot o biată şopârlă.

În seara aceea hotelul nu a prea avut oaspeţi, aşa că Tetsuyuki a putut să o sune pe Yōko de două ori în tura sa. La prima convorbire a aflat că, prin relaţiile tatălui ei, Yōko şi-a găsit de lucru la o companie medie. A mai dat fuga o dată la telefon pentru că uitase să o întrebe care va fi leafa de început.

— Da, cu trei mii de yeni mai mult decât mine. Şi când te gândeşti cât îi e de greu unei fete, absolventă de colegiu, să-şi găsească de lucru…

— Dar tu o să ai mai mult la prime. Leafa mea de bază e mai mică.

— Eu nu văd lucrurile astfel. Eşti mereu mai norocoasă decât mine, asta-i realitatea.

— După ce ne căsătorim, vom împărtăşi aceeaşi soartă, nu?

Yōko era îngrijorată de rezultatele lui Tetsuyuki la examenul de absolvire.

— Am avut probleme la un singur examen, dar mi-au promis că îmi mai acordă o şansă.

Yōko a zis mai pe şoptite:

— Nu mai durează mult, nu?

— Îhî.

După ce a închis, Tetsuyuki s-a întrebat la ce se referea oare iubita lui. Aha… a tras el fericit concluzia: „Nu mai durează mult până termină cu examenele, până pleacă din garsoniera din Suminodō, până va scoate cuiul din spinarea lui Kin, până va locui împreună cu Yōko şi cu mama.“

A ajuns acasă asaltat de vântul rece dinspre Muntele Ikoma şi imediat şi-a întins aşternutul. A fiert apă şi şi-a preparat un whisky fierbinte. Aştepta să se încingă reşoul ca să i se încălzească picioarele, când a auzit o voce venind de afară:

— Am nişte întrebări legate de contorul electric.

Tetsuyuki s-a dus la uşă.

— La ora asta?

— Peste zi nu aţi fost acasă.

În momentul când Tetsuyuki a deschis uşa, două braţe puternice l-au înhăţat de guler şi au dat cu el de perete.

— Să nu scoţi un sunet, c-ai încurcat-o! i-a şoptit bărbatul.

I-a făcut apoi un semn cu bărbia şi, neavând încotro, Tetsuyuki s-a lăsat târât pe trepte în jos. Simţea o durere în tot trupul, şi picioarele împleticite, lipsite de vlagă. L-au băgat într-o maşină care aştepta. Omul nu i-a dat drumul lui Tetsuyuki nici după ce maşina s-a pus în mişcare.

Nu l-a recunoscut pe şofer, dar presupunea că e unul dintre complicii lui Kobori. Tetsuyuki se cutremura la gândul că-l vor duce în Muntele Ikoma şi-l vor omorî acolo. Dar maşina a cotit la dreapta şi s-a oprit lângă un râu. Nu existau lumini de stradă, nici case prin jur, ci doar o întindere imensă de teren viran.

— Ai crezut că ne poţi trage pe sfoară, i-a spus bărbatul care-l ţinea de guler.

Şoferul părea că stă de pază pe tăcute.

— Din cauza ta, amicul meu a fost condamnat cinci ani. Eşti pregătit pentru ce te aşteaptă, da?

— Ce vreţi să-mi faceţi?

— Să te omorâm.

— Ce-aş putea face ca să nu mă omorâţi?

— Să stai şi tu cinci ani la pârnaie… să vezi cum e. Ca să nu mai spun că încă n-am pus mâna pe bani.

— Vă dau banii.

— Cu dobândă!

— Plătesc şi dobândă, a implorat Tetsuyuki.

— Bine. Cu dobândă ajungi la un milion cinci sute de mii de yeni.

— Un milion cinci sute?

— Şi când iese Kobori de la răcoare, trebuie să vezi cum te revanşezi. E vorba de cinci ani! Cinci ani de mâncare oribilă şi alte lipsuri… toate din cauza ta.

— N-am de unde scoate atâţia bani orice miaţi face.

— Atunci mori aici…

Tetsuyuki simţea că-l părăsesc puterile, dar nu şi voinţa de a lupta. Voia să fugă… iar dacă veneau după el, avea de gând să-i atace. Oare voiau să-l omoare în maşină, sau să-l ducă într-un loc pustiu… fără martori? Dacă-l scoteau din maşină, se ivea şansa să fugă. Nu avea de ales. A murmurat:

— Omorâţi-mă!

— Zău?

Şoferul a întors capul spre el pentru prima oară.

— Oricât aş munci, câştigurile sunt înghiţite de datoriile tatălui meu. M-am săturat. N-are rost să mai trăiesc. Vă rog să mă omorâţi.

Decizia luată era chestiune de viaţă şi de moarte. Cei doi bărbaţi s-au uitat unul la altul.

— Bine, te omor. Trei lovituri pentru fiecare din cei cinci ani petrecuţi de Kobori la pârnaie. Asta înseamnă cincisprezece în total. Şi nu vor fi cu mâna goală… Nimeni nu le supravieţuieşte.

Şoferul a ieşit din maşină şi a deschis uşa din spate. L-au târât pe Tetsuyuki afară, dar nu l-au slăbit o clipă, aşa că nu avea cum să scape.

După prima lovitură a simţit de parcă i-ar fi plesnit faţa. Picioarele erau amorţite şi nici măcar

nu s-a putut ridica. Nici vorbă să o ia la fugă… Nu auzea nimic şi îi era greaţă. Apucat de guler, a fost obligat să stea în picioare. A doua lovitură a fost şi mai violentă decât prima, dar a treia i s-a părut ratată – i-a zgâriat doar obrazul un pic. A patra a fost direct în faţă şi a auzit cum i-a pârâit nasul. Toată faţa îi era lipicioasă, deşi nu ştia de unde-i curge atâta sânge. S-a încordat disperat şi a încercat să fugă. Bărbatul nu părea să-i fi înţeles intenţia.

— Diavolul ăsta chiar vrea să le încaseze pe toate cincisprezece… Măăăi! A sosit momentul să dai ortul popii, i-a spus ticălosul.

Numai pe jumătate conştient, Tetsuyuki credea că fuge ca să scape, dar a intrat direct în omul cu pricina. Incapabil să-şi dea seama că a cincea lovitură a fost mai uşoară decât celelalte, Tetsuyuki iar s-a ridicat şi s-a agăţat de omul care-l bătea. Apoi i s-a rupt firul. Deasupra gâtului, avea fisuri în toate oasele, de parcă alcătuiau o plasă cu ochiuri. Închipuindu-şi că sângele ţâşneşte din toate crăpăturile alea, l-a cuprins frica de moarte.

Un zgomot surd de macara îi bâzâia în urechi, ba mai tare, mai mai încet. Şi i se părea că aude voci. Abia după o vreme şi-a dat seama că erau vocile celor doi bărbaţi.

— Puştiul o să moară. Cât mai stăm? Hai, să terminăm odată! Mai repede!

Cuvintele bărbaţilor, ce răsunau ca într-un templu budist mare, păreau să-l fi făcut pe

Tetsuyuki să-şi revină puţin. Şi-a dat seama că nu mai stătea pe malul râului, ci pe aşternutul din camera lui.

— Idiotule! Aici nu ne jucăm! Dacă nu rezolvăm problema, pierdem banii.

Era vocea celui care-l bătuse. Acelaşi bărbat s-a apropiat de faţa lui Tetsuyuki.

— Hei, n-ai nimic de valoare? Orice. Te scutim de datorii în schimb.

Tetsuyuki nu avea nimic valoros. Abia a reuşit să clatine din cap din pricina durerilor atroce. Răspunsul lui a fost mai degrabă un geamăt. Nu reuşea să scoată nici un sunet articulat. Voia să fie dus la spital; ştia că altfel va muri. A ridicat braţul ca să-l atenţioneze pe unul din cei doi, punându-i mâna pe umăr, şi în clipa aceea a ieşit la iveală Rolexul primit de la Yōko. Bărbatul a crezut că Tetsuyuki intenţionase să-i arate ceasul.

— E vechi, dar e Rolex.

Tetsuyuki nu avea puterea să opună vreo rezistenţă. Până la urmă, zgomotul macaralei a încetat şi s-a lăsat linişte desăvârşită.

Piciorul drept nu şi-l simţea. A bătut în duşumea cu mâna dreaptă. Voia să-i vină cineva în ajutor, oricine, numai să vină. El şi-a închipuit că lovitura o să i se pară suspectă cuiva şi o să vrea să vadă ce s-a întâmplat. Lovitura a provocat însă vibraţii pe care creierul lui nu le mai suporta, iar zgomotul produs nu a fost mai puternic decât al unui ziar făcut sul. Nu mai percepea lumina, sunetele, temperatura.

Juca baseball în mijlocul unei străzi comerciale neluminate. Pentru jocul respectiv folosea o coadă de mătură din bambus în chip de bâtă şi un ziar împăturit în patru şi prins cu bandă adezivă în loc de minge. Minoru a ridicat mingea şi Tetsuyuki a lovit-o. Fiind lovită fără forţă, mingea s-a rostogolit în restaurantul „Lună plină", specializat în *okonomiyaki*[21]. Uşa acestuia era întredeschisă. Tetsuyuki şi-a vârât nasul şi a văzut trei bărbaţi în vârstă jucând *hanafuda* cu proprietăreasa. Cei trei jucau cărţi în fiecare noapte, şi femeia îi bătea mereu.

21. Un fel de clătite mari ce conţin varză, carne şi alte legume pe gustul consumatorului sau al restaurantului specializat. Deasupra, se ung cu un sos specific, numit *okonomi-sōsu*, şi apoi se presară fulgi de peşte uscat.

— Tecchin, să nu spargi fereastra cu mingea aia din ziar! îl avertiza proprietăreasa, care arăta de treizeci de ani, dar avea peste şaizeci.

Unul dintre bătrâni a luat în mână mingea făcută din ziar.

— Crezi că o asemenea minge poate sparge geamul? Ce zici, Tecchin?

Lumea care-l cunoştea pe Tetsuyuki de mic îi spunea Tecchin. Una dintre clătite sfârâia pe grătar, aproape gata, şi aştepta fulgii de peşte uscat să se zvârcolească şi ei.

— Dacă nu o mâncaţi imediat, se arde, le-a atras atenţia Tetsuyuki cu voce tare, cu toate că ştia că bătrânii o comandaseră, dar nu vor mânca.

mării la vremea fluxului. Tetsuyuki a ţinut câteva în palmă, după ce i-au mâncat porţia de *okonomiyaki*.

Unul dintre bătrâni se smiorcăia:

— Mi-au mai rămas atâtea de făcut! Te rog nu-mi spune că mai am doar o oră de trăit.

Şopârlele nu se mai terminau; intrau şi tot intrau una după alta, până când bătrânii s-au trezit îngropaţi până la brâu. Mai cădeau şi din tavan în şuvoi necontenit.

— Ce ţi-a mai rămas de făcut? a întrebat alt bătrân, cu o expresie resemnată pentru ce urma să se întâmple.

— Yōko şi copilul conceput împreună. Vreau să-i văd şi să le cer scuze.

— Unde sunt?

— Pe-aproape. Ştiu că locuiesc undeva aproape, dar nu-i găsesc… oricât îi caut.

— De ce v-aţi despărţit? Nu pentru că i-ai dus la sapă de lemn? Şi, în plus, i-ai ars una pentru că a vorbit cu alt bărbat.

— Da, vreau să-i cer scuze şi pentru asta.

Bătrânul care tăcuse până atunci a bombănit:

— Să zicem că viaţa are cincizeci de centimetri. Din aceştia, doar un centimetru ocupă relaţia dintre bărbat şi femeie. Şi dacă n-ar exista nici centimetrul acela, ar fi vai de lume…

A râs cu poftă şi s-a scufundat în oceanul de şopârle. Tetsuyuki s-a ridicat şi l-a căutat pe Minoru, dar nu-l găsea nicăieri.

— Ţi-i aduc aici pe femeia pe care o cheamă Yōko şi pe copilul ei.

Nu aveau timp pentru aşa ceva. Fiecare îşi ţinea setul de cărţi, aşezate sub formă de evantai, la nivelul ochilor. Dând pe jos scrumul ţigărilor aprinse, îşi vedeau netulburaţi de activitatea lor aiuristică. Numai ei ştiau ce zic.

Tetsuyuki l-a întrebat pe un bătrân dacă poate mânca, împreună cu Minoru, porţia lui de *okonomiyaki*.

— Abia aţi mâncat, nu?

Un alt bătrân a adăugat:

— La cincisprezece sau şaisprezece ani devin saci fără fund… Sunt în stare să mănânce oricât.

— Aşadar, o putem mânca?

Tetsuyuki l-a strigat pe Minoru, au luat nepoftiţi două linguri plate din inox, s-au aşezat, au stins focul şi au tăiat clătita în două. Proprietăreasa s-a uitat la bătrâni şi a râs, dezvelindu-şi dinţii mânjiţi de ruj.

— Măi! Puteţi foarte bine să daţi ortul popii într-o oră…

Cei trei bătrâni şi-au pus cărţile pe masă în acelaşi timp. Lingura plată din mâna lui Tetsuyuki a înlemnit locului pe când el îi privea pe bătrâni. Căpătaseră o culoare pământie. Uşa restaurantului *Lună plină* s-a deschis şi a intrat o şopârlă, apoi alta. Tetsuyuki nici nu şi-a dat seama când s-a umplut de şopârle în jur. Nu mai aveai nici unde să te mişti. Se urcaseră şi pe pereţi, şi pe tavan… Stăteau înghesuite peste tot. La un moment dat, picioarele bătrânilor se îngropaseră cu totul printre ele. Şi mormanul continua să crească neîncetat, precum suprafaţa

— Tecchin, ştii unde sunt?

— Da.

— Unde? Unde sunt?

Au fost ultimele lui cuvinte înainte ca cei doi bătrâni rămaşi să fie înghiţiţi de valul de şopârle. N-au mai ieşit în veci la suprafaţă.

Croindu-şi drum printre şopârle, Tetsuyuki a ieşit din „Lună plină“ şi a luat-o la fugă pe o stradă comercială, şi apoi pe o cărare cenuşie. A ţâşnit într-o cabină telefonică cu intenţia de a suna la Yōko acasă. Numai că degetele nu-l ascultau, forma numerele aiurea: când voia să formeze doi, forma şase. Panicat, o lua de la capăt. Însă ori de câte ori a încercat, nu a reuşit să formeze numărul dorit.

Nu a observat că şopârlele au intrat şi în cabina telefonică, iar trupurile lor nesfârşite au ajuns să-i îngroape picioarele, abdomenul, şi apoi pieptul. Stătea în vârful picioarelor. Şopârlele au ajuns în cele din urmă la nările sale şi acolo s-au oprit. A sunat telefonul. Probabil era Yōko. Dar orice mişcare, cât de mică, îl putea scufunda cu totul în mulţimea de şopârle şi rata telefonul lui Yōko.

Se întreba dacă nu cumva se afla şi Kin printre ele şi s-a apucat să strige: „Kin-chan! Kin-chan!“

În câmpul vizual al lui Tetsuyuki au apărut soarele dimineţii de iarnă şi silueta lui Kin ţintuit de stâlp. Tetsuyuki tremura de frig din toate mădularele. Piciorul stâng i-a mai revenit din amorţeală, dar în timpul visului durerea provocată la nas a sporit în intensitate şi era neîntreruptă.

Încerca să-şi ducă mâna la faţă. A simţit un fel de lichid lipicios închegat sub nas şi continuând până la bărbie şi urechi. Gâtul nu şi-l putea mişca din pricina unui tendon întins. A râcâit cu unghiile ca să scape de scârboşenia aia lipicioasă. Era sânge uscat.

Nasul îi era umflat şi ştia că e pocnit, chiar dacă nu-i spunea un doctor; simţea că i se rupsese un os şi se deplasase de la lovitură. Abia îşi putea deschide ochiul stâng şi-l dureau pometii obrajilor. S-a gândit că poate erau şi ei fracturaţi. Însă îi dispăruse durerea de cap. S-a rostogolit spre dulapul din perete, dar abia a reuşit să scoată aşternutul.

Nu-şi amintea decât de loviturile de la cap; cu toate astea, îl dureau coastele din partea dreaptă. Când l-au bătut şi a căzut pe pământul îngheţat, posibil să le fi fisurat, lovindu-se de vreun bolovan. Simţea că-i arde faţa şi voia un prosop rece, dar nu se putea ridica.

A auzit paşii femeii care locuia alături, şi a tot dat cu pumnul în perete. Nu avea cui cere ajutor, cu excepţia acelei femei bolnăvicioase. La un moment dat a renunţat, însă apoi i-a venit ideea să dea cu piciorul în perete. Dădea cu toată forţa. A auzit-o deschizând uşa.

— Domnule Iryō, a strigat ea abia auzit.

El a deschis gura şi voia să răspundă, dar şi-a dat seama că trebuie mai întâi să-l ascundă pe Kin. A scos o batistă de la buzunarul din spate al pantalonilor, s-a apucat de stâlp şi s-a ridicat un

pic, luptând cu greaţa şi cu ameţeala. În clipa când a reuşit să pună batista pe cuiul ce-l străpunsese pe Kin, s-a prăbuşit cu zgomot mare.

— Ce s-a întâmplat, domnule Iryō?

Uşa nu era încuiată. Tetsuyuki şi-a întors faţa spre uşă, iar când l-a văzut, vecina a îngenuncheat şi a scos un ţipăt prelung, înspăimântător. Un funcţionar din apropiere, care tocmai plecase spre serviciu, a intrat în camera lui Tetsuyuki, aşa îmbrăcat cum era; a mai apărut un bărbat de vreo treizeci şi ceva de ani, pe care Tetsuyuki nu l-a mai întâlnit şi care locuia în colţul aleii. Toţi trei l-au bombardat cu întrebări.

— Ce s-a întâmplat? Te-au jefuit?

— Hai să chemăm o ambulanţă!

— Vezi? Nu ai probleme cu ochii?

Tetsuyuki a încuviinţat.

— Ţi-ai pierdut cunoştinţa?

— Nu, a răspuns Tetsuyuki.

Au pălit cu toţii şi s-au alarmat când au văzut sângele închegat sub forma unui cerc negru-închis pe pulover şi pe plapumă, ceea ce i-a făcut să creadă că a fost înjunghiat în piept sau în stomac.

O ambulanţă l-a dus pe Tetsuyuki la un spital de pe autostrada Ōsaka-Nara. Doctorii i-au făcut imediat radiografia capului. Nasul era într-adevăr fracturat.

— Dacă rana ar fi fost doar cu un centimetru mai sus, ar fi fost letală.

— Doar nasul e rupt? a întrebat Tetsuyuki.

Doctorul a încuviinţat şi i-a explicat apoi că-i va face o encefalogramă după tratamentul iniţial.

— Locuieşti singur?

— Da.

— Ai părinţi sau fraţi?

Tetsuyuki nu voia să afle mama despre nenorocirea prin care a trecut. Se terminase. Ticăloşii lăsaseră cambia şi nu aveau să se mai întoarcă. I-a dat doctorului numărul de telefon al lui Yōko.

După ce l-au curăţat de sângele închegat, l-au mutat într-un salon singur. A venit o asistentă şi i-a pus o pungă cu gheaţă pe faţă. Când a ieşit ea, a intrat un poliţist tânăr şi s-a aşezat pe marginea patului.

— Ai mai fost ameninţat şi bătut de un ticălos care vânează datornici, nu?

— Da, aşa e.

— De data asta a fost unul din complici, nu-i aşa?

— Da.

— Legal, nu trebuie să achiţi cambiile tatălui. A fost oribil şi nedrept din partea lor.

Tetsuyuki se aştepta să-l mai întrebe diverse alte lucruri, dar poliţistul s-a ridicat şi a plecat.

— Vă rog să nu-i arestaţi. Dacă o faceţi, oamenii lor vor veni iar peste mine. S-a terminat. Mi-au luat ceasul în schimbul banilor datoraţi. Dacă-i arestaţi, or să iasă din închisoare după cinci-şase ani, aşa e? Şi va trebui iar să trăiesc cu frica-n sân. Nu depun plângere.

Chipul inexpresiv al poliţistului s-a destins într-un zâmbet.

— Aaaa, ce surprins am fost când am văzut şopârla! E un fel de mascotă?

Tetsuyuki a închis ochii. Poliţistul a tras uşa după el, iar paşii lui hotărâţi s-au îndepărtat. Mai mult ca sigur că proprietăreasa l-a însoţit pe poliţist încă de la bun început… şi l-a văzut pe Kin. S-a gândit că din pricina asta va fi dat afară înainte de aprilie.

Femeia aceea zgârcită îi va cere fără îndoială să plătească daune pentru stâlp. Tetsuyuki era sigur că ea va închiria camera unui nou locatar fără să repare stâlpul, chiar dacă el îi dă banii. De aceea s-a hotărât să nu plătească. Şi asta pentru că ea nu dăduse drumul la curent, iar biata şopârlă a sfârşit prin a fi ţintuită de stâlp. Rezultatul fusese neplăcut şi pentru el: a trebuit să trăiască în aceeaşi cameră cu o şopârlă. Cum avea să recompenseze stresul lui psihic? Va da vina pe ea şi nu va avea încotro.

Tetsuyuki a început să se simtă puţin mai bine. Îşi amintea fragmente din vis. A priceput oarecum că oceanul de şopârle i-a înghiţit pe cei trei bătrâni. Oricât de aspre sunt legile făcute de oameni, persoanele cu adevărat vinovate nu sunt pedepsite. Dar nu poţi eluda cu totul legea care creează fiinţele, indiferent cât te străduieşti. Şi există o asemenea lege. Există o lege care a creat miriade de creaturi, inclusiv flori şi copaci. Sunt legi invizibile, severe. Datorită lor, anotimpurile îşi văd de ciclul impus, iar fluxul creşte şi

descreşte. Ele fac fiinţele umane fericite sau nefericite, înviindu-le sau distrugându-le. Dacă lucrurile n-ar sta aşa, atunci care ar fi motivul pentru care Kin – o şopârlă oarecare – trebuie să trăiască mai departe?

Visul din noaptea trecută avea cu siguranţă o semnificaţie profundă – între timp ar fi putut muri cu uşurinţă –, dacă se gândea la bătrânul care se plângea că mai lasă o seamă de lucruri neterminate şi între timp se scufunda în oceanul de şopârle. Sunt o grămadă de oameni care mor astfel, şi asta se întâmplă pentru că au încălcat legea.

Legile făcute de oameni nu sunt relevante, însă oceanul îi înghite pe cei vinovaţi de păcate mari, ducându-i într-o întunecime insondabilă, semnificând tot ce e mai hidos, cum ar fi, de exemplu, şopârlele şi şerpii. Chiyono Sawamura s-a numărat probabil printre astfel de fiinţe. Pe jumătate adormit, Tetsuyuki se tot gândea ba la una, ba la alta.

Deodată a tresărit şi a ciulit urechile. A auzit paşi grăbiţi şi presupunea că sunt ai lui Yōko. I-au dat lacrimile. Nu-şi dădea bine seama dacă încă visează sau şi-a pierdut minţile.

Yōko a deschis uşa fără să bată. De îndată ce li s-au întâlnit privirile, Tetsuyuki a ridicat o mână, de parcă voia să facă un jurământ:

— Cât trăiesc, n-am să te lovesc vreodată. Şi chiar dacă dansezi cu alt bărbat, n-o să fiu gelos.

Ea s-a apropiat cu puţină teamă şi l-a privit fix în faţă, care era pe jumătate acoperită de punga cu gheaţă. A oftat din rărunchi şi apoi a început să plângă.

— Yōko, am avut mare ghinion. N-am fost în stare să mor nici după ce m-a bătut măr individul ăla… profesionist, nu glumă.

— Prostule!

— Mi-au returnat cambia lui tata. Deşi au spus că mă omoară, după ce mi-am pierdut cunoştinţa m-au adus acasă. Au fost inimoşi…

— Oameni ca aceştia ar trebui omorâţi…

— Dacă faci o asemenea afirmaţie, atunci tu ar trebui să mori. Adineauri, pe când eram pe jumătate treaz, m-am gândit la tot felul de lucruri. Uite aşa se face omul filozof! M-am luminat serios şi nu e vorba doar de teorie academică fără conţinut.

Yōko a ridicat uşor punga cu gheaţă.

— Îţi poţi închipui cam cum arată faţa ta?

— Am o idee… de la nas în sus am devenit un monstru fără ochi, iar de la nas în jos…

— E mai rău decât îţi închipui. Cine nu ştie cum arată nu se poate lăuda că ştie ce-i iluminarea.

Yōko râdea şi plângea în acelaşi timp. Şi-a atins buzele de obrazul lui, apoi a pus punga cu gheaţă la loc.

— Să nu-i spui mamei cum arăt. Şi mai trebuie să fac o mărturisire: în locul banilor datoraţi, mi-au luat ceasul tău. Rolexul. Te rog să mă ierţi.

Encefalograma de după-amiază nu a arătat nimic anormal, dar la radiografie s-au văzut două coaste fisurate. I s-a spus că are nevoie de trei săptămâni ca să-şi revină complet.

În seara aceea l-au vizitat şi părinţii lui Yōko. După expresia descifrată pe chipul lor, Tetsuyuki a dedus că vor să se folosească de incident ca să pună la cale definitivarea legăturii dintre ei.

— Lucrurile nu merg în viaţă întotdeauna aşa cum îţi doreşti, a zis tatăl lui Yōko, privindu-şi fiica insistent.

Ea părea mai senină ca de obicei, dar asta n-a împiedicat-o să izbucnească iar în plâns. Tetsuyuki a priceput atunci că presupunerea lui fusese greşită. Şi-a dat la o parte punga cu gheaţă de pe faţă şi s-a scuzat cum a putut mai bine.

— Îmi pare sincer rău că am o asemenea faţă chiar acum, când ne-am întâlnit.

Se gândea ce să mai spună. Aparent amuzaţi de felul lui de a vorbi, părinţii lui Yōko au zâmbit.

Tetsuyuki i-a anunţat că vrea să se însoare cu Yōko, că problema datoriilor pe care le-a moştenit de la tatăl lui s-a rezolvat cu prilejul incidentului din seara trecută, că şi-a găsit de lucru şi mai avea puţin ca să termine şi cu examenul de licenţă. Tatăl lui Yōko era deja hotărât cum să abordeze problema.

— Pentru că eşti copil încă, şi ea la fel, aş vrea să vă transmit câteva din doleanţele mele.

— Sigur.

— Există o expresie care sună cam aşa: „Suficient de aproape ca să nu se răcească supa.“ Cu alte cuvinte, am dori să locuiţi aproape.

— De acord. Vă mulţumim.

— Vai, ce faţă îngrozitoare! Nu te-am văzut de multă vreme, dar de cum am intrat în salon, m-am şi gândit: „Fiica mea s-a îndrăgostit de un bărbat tare urât!“

— Până aseară am arătat chiar bine.

După ce au plecat părinţii lui Yōko, tinerii au rămas iar singuri.

— Poţi rămâne aici în noaptea asta?

— Mama mi-a spus să am grijă de tine.

Erau gata-gata să se îmbrăţişeze când Yōko, auzind o bătaie în uşă, s-a întors iute la scaunul ei. Tetsuyuki îşi ţinea punga cu gheaţă cu ambele mâini.

În salon a intrat proprietăreasa lui. După urările de sănătate, femeia grăsuţă şi puternic fardată, care lucra la un coafor, l-a asaltat cu întrebări referitoare la şopârlă.

— Poliţistul a fost surprins, dar eu m-am speriat îngrozitor. Camera ai închiriat-o, nu e casa ta personală. Şi în contract se prevedea clar totul. De îndată ce îţi revii, te rog să pleci. Şi o să te rog să repari şi stâlpul.

Tetsuyuki a consimţit să plece în prima duminică din aprilie, dar a spus apăsat că nu are de gând să repare stâlpul.

— Dumneavoastră sunteţi vinovată că a intrat şopârla în cameră. Ştiaţi cu trei zile înainte să închiriez apartamentul când voi sosi cu bagajele,

dar nu aţi avut grijă să meargă lumina. Era oprită. Aveaţi obligaţia ca ea să funcţioneze. Am avut nevoie să bat un cui şi era întuneric. Nu mi-aş fi imaginat vreodată că există o şopârlă acolo. Vă închipuiţi cam cât de greu mi-a fost să trăiesc în fiecare zi cu ea lângă mine? Am să o las acolo şi aveţi dumneavoastră grijă de ea de-acum încolo.

— Dar cum a rămas şopârla în viaţă un an de zile?

— Şi eu aş vrea să ştiu asta. Camera fiind plină de crăpături şi găuri, pesemne că perechea şopârlei s-a strecurat înăuntru şi i-a adus de mâncare, ori de câte ori eram eu plecat.

— Ce ridicol să faci o asemenea afirmaţie! Cum să aibă o şopârlă pereche? Adică soţ sau soţie?

— Nu găsesc altă explicaţie.

Proprietăreasa a plecat turbând de furie. Yōko i-a şoptit lui Tetsuyuki, apăsându-i braţul:

— Ai dreptate. Doar soţia şopârlei putea fi atât de binevoitoare şi sârguincioasă!

12

Tetsuyuki s-a hotărât să-i spună mamei că a fost atacat şi bătut de doi sau trei beţivi pe care nu-i mai văzuse în viaţa lui. Yōko urma să-i transmită informaţia. Mama şi-a luat imediat trei zile libere şi a venit să-l vadă şi să stea cu el.

— Rău te-au mai bătut! Cine poate face aşa ceva nu se cheamă om.

După ce a ascultat născocirile dureroase ale fiului ei, expresia feţei nu i s-a schimbat câtuşi de puţin. Ea de obicei plângea în asemenea ocazii.

— Indiferent de cele întâmplate, timpul o să hotărască… a şoptit ea, privind în zare, pe fereastră. Apoi s-a apucat să cureţe portocalele aduse de Yōko.

Timpul petrecut cu mama lui era tare preţios şi nu aveau des asemenea ocazii; puteau număra pe degete orele dintr-un an. Conştientă de asta, Yōko s-a limitat doar la două telefoane pe zi, iar de trecut pe la spital, n-a trecut.

Tetsuyuki a rugat-o să meargă pe la Isogai, la spital, şi să afle rezultatele detaliate ale investigaţiilor lui.

— Mi-au spus că n-au ieşit încă rezultatele şi mai au de făcut diverse analize. Chiar dacă se hotărăsc să-l opereze, va mai dura… poate vreo lună, i-a transmis Yōko.

Când s-a întors de la telefonul aflat în sala asistentelor, mama i-a cerut cheia de la cameră.

— Trebuie să spăl sângele de pe plapumă şi mai ai nevoie de schimburi… În plus, vreau şi eu să văd unde ai locuit anul acesta.

Proprietăreasa i-a luat cheia, dar Tetsuyuki s-a prefăcut că a uitat de ea.

— Ăăăă… i-am dat-o lui Yōko, e tot la ea. Cred că a uitat că o are în geantă.

— Proprietăreasa are dublură, nu?

— Nu, nu are. Cel care a locuit înainte acolo a pierdut cheia şi n-a cumpărat alta. De aceea, mi s-a spus să am grijă de ea ca de ochii din cap.

Mințea pentru că nu voia ca mama lui să-l vadă pe Kin.

— Şi nici schimburi nu am. Totul e murdar, a continuat el.

— Nu mi-e greu să-mi închipui cum arată totul.

A dat să se ridice, dar s-a aşezat iar lângă pat. Pe când îi povestea lui Tetsuyuki pe nerăsuflate în ce fel şi-a petrecut timpul în ultimul an, îi băga felii de portocală în gură.

— Mă întreb de ce atâtea femei care conduc restaurante, baruri sau cluburi sunt atât de capricioase. Dacă într-o zi sunt drăguţe şi înţelegătoare, în ziua următoare abia dacă reuşeşti

să te înţelegi cu ele şi par puse pe harţă. Am crezut că slujba le face aşa capricioase. Dar nu cred că ea e de vină.

— Adică?

— Asemenea femei nu se căsătoresc şi nici nu-şi dau seama când se trezesc într-o afacere de noapte sau în ceva nu tocmai curat. Am ajuns să înţeleg foarte bine lucrul acesta.

— Păi atunci nu putem pune o femeie să fie preşedinte sau prim-ministru.

— Nici vorbă, ar fi groaznic.

Mama i-a spus lui Tetsuyuki, după ce a oftat profund, că slujba ei nu e deloc uşoară. Tetsuyuki se gândea cu groază că o să înceapă o predică moralizatoare. Dar nici vorbă… Ţinea pentru ea toate întâmplările neplăcute, punctându-le cu câte un zâmbet pe cele amuzante. Îi plăcea să vorbească despre clienţi interesanţi şi scotea în evidenţă cu mult umor strategiile folosite în lupta pentru putere – fapt întâlnit chiar şi într-un restaurant mic, cu doar trei angajaţi. Abia la sfârşit de tot a declarat:

— Ştii… tare mi-ar plăcea să-mi pot spune, când mă bag în aşternut, „sunt un om fericit“.

La ora trei după-amiază au venit în vizită şeful Shimazaki şi Tsuruta. Văzându-i faţa bandajată toată, şi-au exprimat surprinderea cu voce tare. Mama lui Tetsuyuki le-a mulţumit din inimă şi a plecat să facă nişte cumpărături. Shimazaki auzise de la doctor despre gravitatea rănilor. S-a încruntat şi a şoptit:

— Dacă fractura de la nas ar fi fost un centimetru mai sus, ar fi fost letală. Aşa e?

Pipăind leucoplastul în zona osului rupt, Tetsuyuki a zâmbit forţat:

— Arăt ca naiba! S-a zis cu faţa mea!

— Dacă nu te uiţi pe unde calci, lumea asta e plină de capcane periculoase, a zis Tsuruta cu un zâmbet amuzat.

Shimazaki l-a străfulgerat cu privirea de parcă ar fi vrut să spună că nu se cădeau glumele proaste în asemenea situaţii. Tsuruta n-a băgat de seamă şi a continuat pe acelaşi ton:

— Au fost schimbări de personal. Pe domnul Shimazaki l-au promovat la postul de director. Domnul Miyake a fost exilat în Hakata ca director regional.

Hotelul din Ōsaka era sediul central, dar mai existau şi sucursale cu acelaşi nume în Kyōto, Nara, Okayama şi Hakata, precum şi în două staţiuni. Dintre toate, în Hakata se afla cel mai mic hotel. Era necesară o decizie rapidă privind reconstrucţia sau închiderea lui. Se zvonea că şefii cei mari ar dori lichidarea, dar şeful de operaţiuni Miyake urma să fie transferat acolo ca director regional. Tetsuyuki nu avea habar ce sfori o fi tras, dar Tsuruta a trâmbiţat relaţia dintre Yuriko şi Miyake, care avea nevastă şi copii. Tetsuyuki şi-a fixat privirile pe faţa alunecoasă a lui Tsuruta, un neam-prost, căruia însă îi mergea mintea repede la tot felul de strategii surprinzătoare.

Tetsuyuki ar fi vrut să-l întrebe diverse pe Tsuruta, iar acesta era gata să răspundă, numai că îi împiedica Shimazaki. Dându-şi seama de asta, Shimazaki şi-a luat o ţigară şi s-a pregătit să iasă.

— Dacă o aprinzi în salon, apare cu siguranţă o diavoliţă de asistentă care o să ţipe la tine.

Tetsuyuki i-a spus unde e fumoarul.

Nici n-a ieşit bine Shimazaki, că Tsuruta s-a şi repezit la Tetsuyuki cu un zâmbet plin de subînţeles.

— Tare eşti rău. Eşti rău, nu? Gogoaşa cu beţivii e invenţia ta, aşa-i? Tu ai făcut o seamă de lucruri care ţi-au atras necazuri şi ură.

— De ce sunt rău? Tu eşti ăla! Lui Miyake nici nu i-ar trece prin cap că un băiat de serviciu e autorul complotului care a dus la degradarea lui… şi l-a izolarea în Hakata.

— Aşa-i trebuie! Pentru cât şi-a bătut joc de Yuriko…

— Ce s-a întâmplat cu Yuriko?

— Există o grămadă de slujbe în Ōsaka. Pe mine nu mă priveşte. De fapt, tu m-ai stârnit când mi-ai spus „vei fi băiat de serviciu până la pensie“. Mi s-a părut o ameninţare. A venit ca un şoc şi n-am mai putut sta liniştit.

Shimazaki s-a întors. I-a atras atenţia lui Tetsuyuki să aibă grijă de el şi i-a reamintit că ceremonia pentru noii angajaţi va avea loc în data de 2 aprilie. Apoi a plecat şi l-a luat şi pe Tsuruta cu el.

„Aha! Prin urmare, a fost o victorie totală pentru uscăţivi…“

Tetsuyuki s-a gândit la Yuriko care, mai mult ca sigur, se culcase deja cu alt bărbat din Ōsaka.

— Domnule Iryō! V-am spus să ţineţi neîntrerupt gheaţa pe faţă.

Auzind vocea ascuţită a asistentei, Tetsuyuki s-a supus imediat.

Doctorul i-a spus că îi vor face operaţie estetică la nas de îndată ce se retrage umflătura, dar Tetsuyuki nu s-a mai dus la spital după ce s-a văzut acasă. O să se ocupe şi de nas la un moment dat… mai avea atâtea de făcut…

Simţea că îl lasă răbdarea. Era deja mijlocul lunii martie, şi vremea nu se încălzise. Cum vedea un cireş înmugurind, îi urmărea evoluţia. Se apropia ziua când căzuse de acord cu proprietăreasa să elibereze încăperea închiriată.

Şi-a amintit brusc de cuvântul *keichitsu* şi l-a căutat în dicţionar: „Se mai spune şi *keichū* – adică ieşirea insectelor din hibernare. Este unul dintre cele douăzeci şi patru de puncte din elipsa soarelui, când soarele ajunge la 345° longitudine, în a doua lună a calendarului lunar, cam pe 6 martie după calendarul solar.“

Tetsuyuki a încercat să apropie sobiţa de stâlp în încercarea de a-l trezi mai repede pe Kin, dar şi-a oprit pornirile. Se temea ca o asemenea mişcare, împotriva naturii, să nu-l slăbească. Aşa că a îndurat şi el frigul şi a petrecut toată ziua fără strop de căldură.

Ziua pentru *keichitsu* trecuse de o săptămână. Nu vedea că primăvara ar da semne de sosire, dar

poate doar oamenii nu le vedeau. Un ritm anume, specific anotimpului, începuse fără îndoială să se manifeste la insecte şi animale, poate şi la oameni. A vrut să se ridice, dar s-a aşezat la loc, cu capul între genunchi, făcând eforturi disperate să nu privească spre Kin.

A primit o scrisoare par avion de la familia Lang. În timp ce se întreba cum i-au aflat adresa, a deschis-o şi a găsit două foi: una în germană, scrisă de domnul Lang, cealaltă era traducerea în japoneză a scrisorii, cu ideograme micuţe şi frumoase.

Dragă domnule Tetsuyuki Iryō,

Suntem bine, sănătoşi. Locuim într-un apartament în München, cam prea mare pentru doi bătrâni. Soţia mea şi-a descoperit o plăcere din a planta diverse legume în grădina noastră mică, iar eu îmi încerc mâna cu poezioare, aşa cum îmi vin în minte. Senzaţia că am devenit un Homer mă face să cred că multe întâmplări din viaţa mea au fost chiar realitate, şi nu vis. V-am scris această scrisoare ca să împărtăşesc cu dumneavoastră şi cu fermecătoarea prietenă una din bietele mele poezii stângace. Vă rog să nu râdeţi de ea. Am lucrat ca tipograf, dar nu mă pot lăuda cu un vocabular prea bogat.

Toate cele care zboară pe cer
au două aripi şi-o oglindă.
Dar cei care cred că au o aripă şi două oglinzi
se vor prăbuşi în străfundurile pământului.

Cele două aripi funcţionează la unison,
iar oglinda are faţă şi spate.
Cum poate cineva care ştie atâta lucru
să provoace altuia nefericire?
Mă pretind Homer, dar mi-am stors mintea zece zile ca să scriu această poezie. Un student japonez care locuieşte nu departe de noi a tradus scrisoarea. Salutări dumneavoastră şi iubitei.

4 martie 19xx
Friedrich Lang

Pe Tetsuyuki l-au impresionat mai întâi cuvintele „multe întâmplări din viaţa mea au fost chiar realitate, şi nu vis“, însă după ce a citit scrisoarea de câteva ori a încercat să pătrundă semnificaţia versurilor… şi nu reuşea. Spre seară s-a bărbierit, a băgat scrisoarea în buzunar şi a ieşit din casă. Pe drum le-a telefonat mamei şi lui Isogai, la spital.

— Am fost şi eu internat, i-a explicat el. Am avut nasul rupt.

I-a povestit în mare ce s-a întâmplat. Isogai l-a ascultat până la capăt şi a comentat pe scurt:

— De ce naiba nu te-au lichidat?

— Nu ştiu. Poate soarta a fost de partea mea…

— Operaţia mea s-a stabilit pentru 25 aprilie, a spus Isogai fără să mai dea şi alte amănunte despre investigaţii.

— Proprietăreasa a aflat de Kin şi s-a înfuriat groaznic. Mi-a zis să părăsesc garsoniera cât mai

curând. O să-l iau pe Kin cu mine. Ţie, un chirurg priceput îţi va face anestezie şi te va coase apoi… Kin nu va fi atât de norocos.

Tetsuyuki se temea ca nu cumva vorbele lui să-l fi supărat pe Isogai, dar acesta a râs.

— Pune-te în locul meu! Încearcă să fii tu pacientul care urmează să fie operat de inimă… Mi-e atât de frică, încât nu pot dormi nopţile.

În clipa în care a închis telefonul, Tetsuyuki s-a hotărât să-l mintă pe Isogai în caz că șopârla va muri la scoaterea cuiului.

A ajuns la gara Mukonosō înainte de ora opt. Voia să o viziteze pe Yōko fără s-o anunţe în prealabil. Pe măsură ce se apropia de casa ei, şi-a dat totuşi seama că nu se făcea să profite de permisiunea de a o lua de nevastă. A ţâşnit spre un telefon public. A răspuns mama lui Yōko. Când l-a întrebat unde e, Tetsuyuki a răspuns că e în Umeda. Deşi casa lor se vedea de la telefonul public, trebuia acum să mai omoare nişte timp până să ajungă la ei. Yōko i-a smuls mamei receptorul, furioasă:

— Ce-ai făcut toată ziua? Am aşteptat să mă suni şi n-am fost în stare de nimic între timp. Am aşteptat şi-atât… Trebuie să decizi data când te muţi, nu-i aşa?

— De fapt sunt aproape de voi, dar i-am spus mamei tale fără să vreau că sunt în Umeda. Ce să fac?

— Ce ţi-a venit?

— Cred că încă nu mă simt în largul meu când trebuie să vin la voi.

Yōko i-a promis că inventează o scuză şi în două minute a ieşit pe uşă.

— Ei nu mi-au dat fiica de bunăvoie şi nu se cuvine ca un individ cu care s-a întâlnit până nu demult pe furiş să spună „sunt în zonă“. Mi-a fost ruşine.

Aşezat pe un leagăn în parc, Tetsuyuki se uita la Yōko, proaspăt ieşită din baie şi mirosind încă a săpun. Ea a întins mâna şi i-a mângâiat uşor obrazul stâng, spunând:

— Încă mai e umflat aici.

Tetsuyuki i-a dat scrisoarea familiei Lang fără o vorbă.

— Când a sosit?

— Azi.

Nu voia ca ei să-i fie frig după baie, aşa că a sugerat să intre într-o cafenea, dar ea pretindea că haina de blană îi ţine suficient de cald. S-a aşezat pe leagănul de lângă el şi a citit scrisoarea la lumina străzii.

„Intuiţia lui Chiyono Sawamura s-a dovedit greşită. În căsuţa de ceai ea a spus: «Aceştia doi n-au putut muri aici, dar îşi vor atinge scopul negreşit altundeva. A fost o ceremonie de rămas-bun…»“

Yōko n-a comentat cele citite, dar a zis cu glas moale:

— Îmi pare bine că nu m-am spălat pe cap. Presimţeam că ai să vii… Şi întâmplarea cu familia Lang… parcă a fost vis… a mai murmurat ea.

Tetsuyuki i-a luat scrisoarea.

— Domnul Lang scrie că *asta* l-a făcut să-şi dea seama că nu a fost vis.

Tetsuyuki simţea cum pune stăpânire pe el o senzaţie stranie. Sigur că n-a fost vis, dar a fost ca un vis… Îi era greu să creadă că propriul lui cuib – chiar şi numai pentru foarte scurt timp – a fost asemenea unei cutii înăbuşitoare amplasate în capul unor scări de metal, despărţit de lume prin tot felul de legături feroviare şi printr-o alee lungă pustie. Absolut totul – incidentele petrecute între el şi Yōko, viaţa pe care o ducea mama lui, zilele când a fost ameninţat de ticăloşii în goană după bani, lupta pentru putere dintre grăsani şi uscăţivi, ce părea să continue încă, operaţia importantă care-l aştepta pe Isogai –, dar absolut totul se concentra în trupul unei şopârle pe nume Kin. Nutrind asemenea gânduri, şi-a atins nasul strâmb cu degetul arătător.

— Kin va muri probabil când îi scot cuiul. Ce crezi?

— I-am făcut o căsuţă.

Yōko i-a explicat că ar fi bine să lase deocamdată cuiul în Kin după ce-l ia jos de pe stâlp. Apoi vor aştepta momentul potrivit ca să-i scoată cuiul din carne şi îl vor ţine într-o cutie mică din lemn până i se vindecă rana. Îi vor da drumul numai după ce se va simţi bine.

— Cred că aşa e cel mai rezonabil, a continuat ea. Am făcut cutia eu însămi şi am pus şi nişte pietre rotunde în ea.

— Când ai făcut-o? a întrebat Tetsuyuki surprins.

— Astăzi. Am tăiat nişte lemn şi am bătut cuie… Nici nu mai ţin minte de câte ori mi-am dat cu ciocanul peste degete. Vezi urmele de sânge? Am găsit nişte scânduri în magazie… faţa şi gâtul îmi erau pline de praf; de aceea am făcut baie.

— Ce te-a apucat?

— Pentru că am decis să te muţi poimâine.

— Poimâine?

— Ştii că am un văr electrician, nu? Are o lucrare mare şi doar poimâine ne poate împrumuta camionul pentru mutare. De aceea m-am grăbit şi i-am făcut casă şi lui Kin.

Tetsuyuki s-a ridicat, a prins-o pe Yōko de mână şi au pornit în fugă. După ce i-a salutat respectuos părinţii, a luat cutia de lemn şi s-a întors la gara Mukonosō. Cutia diformă, cu laturile de aproximativ douăzeci şi patru de centimetri fiecare, grăia clar despre eforturile disperate ale fetei. Săraca de ea, cât se chinuise! La turnichet, Yōko s-a strâmbat la el.

— Prostule!

— Îmi vine să plâng.

— Camionul soseşte poimâine la zece. Dacă o să mai dormi la ora aia, îţi ard câteva picioare peste faţă!

Tetsuyuki ar fi vrut să-i spună ceva drăgălaş, dar, de prea multe emoţii, nu s-a simţit capabil nici măcar să rostească un cuvânt.

Când a ajuns la gara Suminodō, exaltarea îi mai trecuse şi se simţea liniştit. Înainta pe aleea întunecată cu vântul în faţă, ţinând capul plecat şi

cutia cu pietre rotunde în braţe. După ce a încuiat uşa, i-a mângâiat nasul lui Kin. Coada îi tremura uşor. Şi-a dat seama că are să-i spună o grămadă de lucruri înainte de a săvârşi gestul măreţ, dar, în clipa când i-a rostit numele – Kin-chan – s-a hotărât să-i scoată şi lui cuiul, ca să nu-l traumatizeze de două ori. Ţinea cleştele în mâna dreaptă, iar cu stânga îl apăsa uşor pe Kin.

„Nu muri! Nu muri!“

Kin dădea din picioare şi-şi zvârcolea coada. S-a auzit un pârâit scurt; în clipa aceea, cuiul dislocat şi cleştele au zburat spre tavan. O părticică din organele interne ale lui Kin a apărut pe degetul lui Tetsuyuki cu care apăsase şopârla, formând nişte picăţele roşii-galbene-verzi. A ridicat de jos cutia şi i-a dat drumul, însă trupul lui Kin a rămas lipit de stâlp, şerpuind ca o larvă de ţânţar. Nu a căzut în cutie. Când fusese străpuns de cui, o parte din abdomen se contopise cu stâlpul, din cauza lichidului lipicios, şi se întărise acolo. Tetsuyuki a găsit cuiul într-un colţ al camerei. Folosindu-i vârful, a încercat să râcâie partea solidificată. Kin se zbătea de mama focului. Dacă Tetsuyuki nu era atent, rana se extindea şi mai mult. Cuiul care îl străpunsese şi stătuse atâta amar de vreme în el provocase la ieşire o rană proaspătă în abdomen.

În cele din urmă, Kin a căzut pe jos. Tetsuyuki s-a aşezat în patru labe, l-a luat uşor în palmă şi l-a pus în cutia de lemn. I se zbăteau gâtul şi spinarea, dar s-a ascuns imediat printre pietre, cu gura deschisă.

În zori a început să plouă. Ploaia s-a oprit după prânz, când razele soarelui au luminat, sclipitoare, cutia lui Kin. Tetsuyuki s-a întins pe burtă şi a lipit urechea de cutie.

„Nu muri! Să nu mori! Am visat cu multă vreme în urmă că m-am transformat în şopârlă şi am trecut prin multe cicluri de viaţă-moarte."

Nu se auzea nimic dinspre cutie. Tetsuyuki abia se abţinea să nu scoată pietrele. Ardea de nerăbdare şi curiozitate totodată să vadă dacă Kin trăieşte sau a murit.

„E soare de primăvară. Kin, a venit primăvara când ţi-am scos cuiul!"

Şi-a petrecut toată ziua spunându-i lui Kin câte-n lună şi-n stele. Peste ani şi ani, ori de câte ori o să-şi amintească de perioada asta în care a trăit departe de mama lui, va privi lucrurile prin intermediul misteriosului său mesager numit Kin. Tetsuyuki şi-a dat seama că nu începuse nimic încă. A băut nişte *sake*, a tot vorbit, şi din când în când mai arunca o privire printre pietre… Aştepta ziua următoare. Mâine… mâine va veni Yōko împreună cu vărul ei. Gândindu-se la ziua de mâine, se simţea şi neliniştit, dar şi foarte emoţionat. Aşa arăta pesemne fericirea supremă.

S-a trezit la ora opt în ziua mult aşteptată. Lumina primăverii i-a adus broboane de sudoare în jurul gâtului şi la subsuori. A făcut câteva drumuri până în capătul cărării, ducând cutia de lemn în braţe. Îşi dorea să o întâmpine pe Yōko la marginea drumului mai degrabă decât în încăperea aceea neprietenoasă. La un moment

dat, curiozitatea l-a biruit şi a scos pietrele din cutie, una câte una. Unele erau de mărimea ouălor de găină; a mai dat şi peste bucăţi de cărămidă.

„Kin-chan, te rog să trăieşti!“ a murmurat Tetsuyuki. Inima îi bătea nebuneşte. După ce a scos toate pietrele, a rămas multă vreme cu privirile pironite în cutie. Apoi a început să-şi ridice capul ritmic, asemenea unei marionete, ca să privească în înaltul cerului scăldat de lumina primăverii. Kin nu era acolo.